

ХРИСТО КАЛЧЕВ

НЕРОН ВЪЛКЪТ

Част 1 от „Вулгарни романи“

chitanka.info

Този роман не почива върху действителни факти. Имената, лицата, местата и действието са плод на авторова фантазия. Каквато и да било прилика с истински събития, места, лица — живи или пък покойници — е чиста случайност.

I

— Трябва да спрем руснаците — Каза Вълкът след дълга пауза. „Не можем да ги спрем!“, мислеше трескаво той, загледан в смълчаните лица пред себе си. „Не само, че ще проникнат тук, но ще ни изстребят Като плъхове...“

— Как? — брат му Жорж прекъсна мисълта му.

Беше пил. Най-малко три „паспортс“. „Ще бия това Копеле!“ — но на глас каза:

— Наемете ония ченгета. Веднага. Двайсет бона заплата и хонорар на парче. Утре вечер ги искам тук. А сега се разкарайте. — Вълкът заби пръст в челото на брат си — ти не!

Когато останаха сами, Жоро припряно грабна думата.

— Мама се обади. Леля има нужда...

— Знам! Пратих парите — Вълкът го хвана за врата и заби очи в зениците му. — Друсаш ли се, лайно такова?

— Ти луд ли си?

— Да или не?

— Не — каза Жорж. — Нито днес, нито някога съм пробвал стъф. Кълна се в паметта на татко!

— Но си пил?

— Три малки скоча.

Вълкът го пусна и седна върху плота на бюрото си.

— Не пий бе, Жоро. Командваме империя. Ако не ги държим изкъсо тия главорези, първо нашите глави ще паднат.

— Пия малко и само вечер.

Вълкът махна уморено с ръка, отиде до бара, извади бутилка „Дънпъл“, наля две чаши, добави сода, лед и му подаде едната. Отпиха мълчаливо.

— Катето има ново гадже?

— Видях го — кимна Жоро. — Инженерче с изтрити токове, но прилича на теб. И подсилва приликата.

Вълкът се засмя гърлено.

— Значи готино копеле... Хубавец? — смя се дълго до просълзяване. — Как се казва?

— Валери!

Старият брат веднага възвърна яростната си физиономия.

— Да не е някой шибан руснак!

— Не, бе — Жорж се забавляваше с патологичната му омраза. — Някъде там е от нашия край... от Брезница. Мама каза, че било добро момче.

— Да си я чул да каже лошо за някой? За нея всички са ангели.

Жорж се усмихна криво.

— Дори ние с тебе.

Вълкът махна с ръка.

— Виж там каквото трябва... Къща, мангизи... Дай им едно беемве... Малко, тройка. С голяма ще се пречукат! — старият брат, който едва беше навършил тридесет години изпи на екс чашата си и изплю леда обратно в нея. — Кажи му, че ако се държи добре с Катето колата е подарък, ако не, знаеш... една глава по-къс и у джаза.

— Катя иска да я вземем в София.

— Вземи я щом иска и не изпускай инженер... Валери от поглед. Извън мобифона и Вълкът моментално го поднесе към ухото си.

— Шефе, Лидия е тук.

— В бара... не, в ресторанта. Идвам!... — Лошо става, Жоро. Ще трябва да пречукаме поне десет афганеца... Иначе ще ни се качат на главата.

— Полицаите?

Вълкът кимна.

— Ще вадя кестени с чужди ръце. Господ да е на помощ — прекръсти се. — Ела да вечеряш с нас.

Жорж поклати глава.

— Отивам в „Нерон“, после в Боровец. Ще се върна в понеделник.

Беше четвъртък вечер, юни и макар, че приближаваше девет часа, още беше светло.

— Утре ми трябваш за срещата с ченгетата.

— Не става — Жорж отвори вратата. — До понеделник — каза през рамо и изчезна по коридора.

— Копелдак вироглав. Гъз със гъз — изсъска Вълкът. — Малко те бих навремето, копеле смахнато!

* * *

— „Нерон“ търси контакти — Каза Дебелият на стари другари в просторната си спалня, където лежеше с едновременна атака на бъбреци и подагра. — Вълкът не е толкова голям гявол, колкото мислех.

Трима души бяха насядали около маса в другия край на спалнята. Все стари съратници от апарата на ЦК на БКП, проверили и доказали близостта си за половин век управление.

— Имаме ли човек сред полицаите? — попита Валентин Андреев, който вчера се беше върнал от Щатите и още не беше в течение на събитията.

— Не точно — отговори най-младия участник в срещата. Някога той беше зам. министър на вътрешните работи, отговаряше за кадрите и стана генерал на 36 години. Казваше се Стоян Боев, беше инженер-електроник, завършил в пражкия Карловски университет и говореше 5–6 езика. — Тия шестимата Семерджиев уволни сред първите и са озлобени кучета. Минаха на другата страна и отдавна търсят контакти с престъпния свят, но жената на един от тях има брат, който също излезе от системата, но работи за нас. Чрез него ще разберем каква е първата акция на Вълка. Отсега мога да ви кажа, че ще бъде някъде по морето и жертвите ще бъдат руски ветерани — афганци.

— Ще си платим идиотщините на Живков — каза Младенов, един от бившите му секретари. — Той създаде тая армия от борци, сега ние ще сърбае попарата.

— Спокойно — Дебелият пусна бели, пухкави стъпала на пода, вдена ги в чехлите и се изправи пъшкайки. — Владеем положението вътре. По-интересно е как се движат девизиите навън.

— Добре шефе — обади се Лозев, „човекът тайна“, както беше известен в „Пентхауз“ или ръководството на БКП, ДС и КГБ в България, след уж демократичните събития от 10.11.1989 г. — Цюрих, Щутгарт, Вадуц и Виена. Искаш ли да видиш отчетите?

— Не сега — Дебелият наметна халата и ги покани с кимане. — Вечерята ни чака момчета!

Последваха го в просторен хол, мебелиран в стил „Бидермайер“, изчакаха го да седне и се разположиха срещу него. Ракии, салати, вино в ледени подноси и ордьоври вече бяха разположени между розенталовия порцелан и сребърните прибори.

— Малцайт! — Дебелият навря салфетка в халата и взе гарафа с ракия. — По една евксиноградска? — разля по чашите, намигна тарикатски, вдигна кристала пред очите си. — От Русия получих списък на стотина афганци, които по заповед на Степанчик и Иванков идват тук да превземат Черноморието. Десет имена подхвърлих на Вълка. Ако ги очисти и другите подвият опашки, О'кей, ако не, ние ще трябва да се намесваме.

— Кога очакваш сводката? — попита Младенов.

— В понеделник.

Беше петък 10.30 вечерта.

* * *

— Всички ли знаете за какво става дума? — попита Вълкът.

Полицайте кимнаха. Бяха насядали в залата-бункер в подземие то на „Нерон“ ООД. Над главите им кънтеше ритмичния грохот на дискотека „Нерон“. На първия етаж беше ресторант-бара, а на следващите два самата фирма, която обхващаше в дейността си буквално всичко — от комарджийския бизнес до търговията с оръжие. Това беше официалната част. Неофициалната, затова и най-печелившата — проституция и наркотрафик, но само хероин. Вълкът беше патриот и не допускаше българската младеж да бъде зарибявана с долнокачествена отрова. Теорията му беше проста, но категорична. „Когато народът забогатее достатъчно, за да купува хероин, негова работа е да го купува или не, дотогава сбарат ли пласъор на улицата, бухалките в главата и делегация.“

— Ето — имената... Елате един по един и си препишете адреси, конаци, навици... След това ще ги запомните наизуст и на тръгване ще ми върнете бележките! — докато бившите ченгета изпълняваха

заповедта му, Вълкът се разхождаше из бункера и си повтаряше наум: „Нещо не ми харесва, д’еба мама му! Нещо тук мирише на мърша!“

— Господа, руснаците ни владеят от 44-та година. Крайно време е да се отървем от тях. Вие сте бивши комунистически ченгета, но аз съм потомствен демократ... и не търпя национални унижения... Дядо ми е държал хотел и кръчма в Кюстендил, давал е хляб на десетки хора, както сега аз, неговия внук предлагам хляб, но със сирене на вас. Готови ли сте да го спечелите?

— Да, Нероне — отговори един от полицаите за всички останали.

— Хубаво — провлачено, но и разсеяно изломоти Вълкът. „Не е хубаво, не е!“ — но на глас каза: — Сега ще ви дадем по 100 бона капаро. Свършвате работата, носите тук некролозите на руските сволочи и ей оня чичо, с очилата, нашия счетоводител ще ви кихне остатъка до милион. Става ли?

Полицаите закимаха възбудено. „Да, Нероне, добре, Нероне, благодаря, Нероне!“

— Слушайте внимателно, момчета, ако свършите сухо мократа работа, ставате служители за специални поръчки на „Нерон“ АД. Никакви заповеди за назначение, социални осигуровки и подобни глупости. Ние не сме „Кремиковци“, но на всяко първо число идвате тук и получавате 20 бона — Вълкът направи пауза. — Нека бъдат тридесет. Това е цената на лоялността ви. За всяка специална акция ще ви се плаща отделно. И без пазарлъци. Това не е битака. Колкото кажа аз, толкова! Ясно ли е?

— Ясно е — отговори ченгетата със синхрона на девичи хор.

— Добрее — Вълкът наметна сакото, върху стройното си, жилаво тяло. — Счита думите за джентълменско споразумение! А сега действайте и „ИН БОКА ЛУПО“. Преведено от италиански това значи „В устата на вълка!“, но е идиом и всъщност „На добър час“.

Нерон прибра бележките, запали ги, дочака да станат на пепел, изхвърли съдържанието на пепелника в умивалника, пусна водата, каза:

— Бай Ставри, раздай капарото — и напусна бункера.

* * *

„Стрелча 11 ч. сутринта, неделя. Съобщение на РДВР.

В общежитието на ГУСВ беше намерено тялото на руския гражданин Иван Авербах, 28-годишен, висок 192 см, телосложение мощно, 10 татуировки по цялото тяло и златни зъби на горна и долна подкова. Мъртвецът е от така наречените афгански ветерани, криминално проявен жител на Одеса, незаконно проникнал на територията на Р. България, сводник със собствен контингент от проститутки, които в момента дават показания в РУ на МВР-Пазарджик. Тялото е намерено от камериерката на общежитието, изстинало в леглото, с една-единствена пробойна рана от предмет по-тънък от нож в областта на сърцето.“

„24 часа“

Сандански 20.30 ч. Преди час между село Лиляново и град Сандански беше взривен с базуков снаряд джип „Сузуки Паджеро“ с четирима пътници. Снарядът е на въоръжение в пехотата на всички държави от бившия Варшавски договор. От недогорелите документи на мъртвците може да се съди, че всички те са от т. нар. ОНД или поточно руснак, латвиец и двама арменци, бивши военни от СССР и по всяка вероятност бойци-афганци. Средната им възраст е под тридесет години.

Радио „Хоризонт“:

Тази вечер пред дома му хладнокръвно и от упор беше убит бившия полицейски офицер лейтенант Марин Петков Маринов, 33 г. Убиецът е изстрелял от упор два куршума в главата му, след което е допрял дулото до сърцето на вече мъртвия Петков и е изстрелял т. нар. куршум на гаранцията. След това необезпокояван се е смесил с тълпата, излизаща от прожекцията на кино „П. Берон“.

* * *

Дебелият набра телефонен номер и търпеливо изчака позования да вдигне слушалката.

— Стояне, ти ли си? — след като се увери, че говори с генерал Боев, попита. — Как се казваше онзи, зетя на полицаия?

— Никога не си му чувал името — смеейки се отговори Стоян.

— Както и да е. Чу ли новините?

- Да.
- Имената не съвпадат, нали?
- Не. Става дума за съвсем друг човек.
- Това исках да знам. Извини ме за безпокойството.
- Моля ти се, няма нищо — каза генералът и затвори телефона.

* * *

Още един телефон иззвъня по същото време. Вълкът току-що беше правил любов с Лидия и все още лежеше и върху и вътре в нея. Този телефон го знаеха много малко и само от най-вътрешните в „Нерон“ АД, затова нямаше съмнение, че става дума за нещо спешно.

- Да.
- Аз съм — чу гласът на брат си.
- Казвай.
- Пет на един за нас — каза Жорж.
- Ала гер, ком а ла гер — каза Вълка. — Ела след един час в офиса! — после затвори телефона и отново се отпусна върху жената, която му се беше отдала, и която обичаше повече от живота си.

* * *

Вълкът изслуша цялата информация, която беше струпана до момента с неясно чувство за тревога. От малък, когато се изправеше пред изпитание, та било то невинно като изваждане пред черната дъска, по гърба му хукваха тръпки, студени мравки, както ги наричаше в себе си, и безпогрешното му вътрешно чувство знаеше, че трябва да се мобилизира докрай, и че нещо не е наред.

— Има проблеми — каза Жорж, когато и вестникарската и вътрешната информация беше изчетена.

— Здравсти! — ядно изсумтя Нерон. — По-важно е как се запущва пробойна. Къде са останалите?

- На лов... из страната.
- Кой ги препоръча?

— Едно ченге... През пловдивския „Нерон“. Прати го Евтим Художника.

— Къде е той. — Вълкът се огледа. — Защо не е тук?

— Болен е... Язва...

— Чакай — Вълкът скочи и тръгна из бункера. — В „Нерон“ няма болни... живи. Змей, тръгвай с две коли и осем души. Смилате го от бой и го карате тук в багажника... жив... Държете го на тъмно докато го повикам. Тръгвайте!

Нейко Змея, или маршалът на гвардията, както го наричаха зад гърба му 10-те хиляди служители на фирмата, стана и излезе без въпроси и без нужда от разяснение. Той беше учил от първи клас до края на гимназията с Велин Андреев Изов, наричан ту Вълка, ту Нерона, и отдавна се бе научил да чува това, което президента му казва.

— Пуснал съм дублиращи екипи след живите ченгета — каза Жорж. — И още нещо, може да е важно. До ден-дневен през границата са влезли 1644 афганци... от всички републики, цветове и вяра.

— Имаш ли поименен списък?

— Ще имам до три дни — каза Жорж. — Усилията им са все там, на морето.

Вълкът кимна.

— Ако първата партида мърша не ги вразуми, ще минем на друга система... Ако от Художника не разберем кой е изпържил ченгетата, спираме докато си запушим пробойната. Това е. Викнете ме 10 часа след като Змея се върне.

Шефовете на софийските клонове на „Нерон“ станаха и един след друг напуснаха бункера. Остана само брат му.

„Я, какъв костюм си е купил?“ — помисли Вълка, разглеждайки го с удоволствие, пък и с обич, която всячески прикриваше. Жорж трябваше да бъде държан изкъсо. Беше от типа хора склонни като им подадеш пръст, да налапат цялата ти ръка.

— Ще се жениш ли? — попита Вълкът.

— Аз? Как ти хрумна такава глупост.

— Избарал си се като на сгодения циганин брат му?

— А, да бе — Жорж се плесна по челото. — Катето е тук с гаджето... с инженерчето. Иска да ни го представи. Поръчах рибна

вечеря за шест души.

— Къде?

— Къде... горе в „Нерон“.

— Защо шест?

— Ти, Лидия, Катя и оня, аз и... една дама.

Вълкът се засмя гърлено. Дълго по неговия начин, до просълзяване и кашлица. Когато си успокои дишането, попита хитро:

— Кой ще си представя гаджето? Ти или Катето?

* * *

— И какво, Вальо — попита Жорж. — Роднини ли ще ставаме?

— Не знам, бате Георги — весело, дори приветливо момче беше това инженерче и наистина удивително приличаше на Вельо. — Ако Катя ме иска?

— Ако не те искаше щеше ли да те води тук, бе, будала играч? Не знаеш ли, че понякога братята са по-ревниви от съпрузи. А на нас като ни се размъти мозъка, господ да ти е на помощ.

— Стига, Жоро — обади се Катя. — Кога ще разберете, че съм пълнолетна?

Жорж я плесна по бузата. Това беше милувка — и братска, и с неприкрита любов.

— За нас ще си останеш бебе и като станеш баба — Жоро беше поел инициативата и Вълкът не му пречеше. — Шегата на страна, Вальо, мама ни каза, че се готвите да се жените?

— Така е, бате Жоро... Ако нямате нищо против.

— А ако имаме, няма ли да се ожените? — обади се Вълкът.

Въпросът беше зададен с такава интонация, че на Катя й настръхна кожата.

— Ние сме едно семейство, бате — припряно се намеси тя. — Ако Валери ще става мой мъж, искам да го обичате като брат... така както се обичаме ние, помежду си.

— Това искаш ти, а той какво иска — кротко, смекчил тона, но запазил настойчивостта си, продължи той.

— Г-н Изов... бате Велине — със суха уста започна кандидатът. — Обичам я, инженер съм, всъщност инженер-икономист, работя,

печеля малко, Живея под наем... Когато се запознах с Катя нямах хабер, кои са братята ѝ. Когато научих, вече се обичахме... Знам, че не съм партия за нея...

— Стига глупости! — прекъсна го Вълкът, но Лидия сложи ръка на дланта му и той смекчи тона. — От теб искам да чуя кратко и мъжки. Ще се жените ли или не? Веднага!

Валери се прекръсти мислено и отговори:

— Да, бате Велине, дошъл съм да искам ръката ѝ.

— Това е друга приказка, момче. — Вълкът щракна с пръсти. — Мартине, я дай бутилка шампанско от френското, най-хубавото. Гodeж сме били празнували тука. — Вълкът се засмя гърлено, грабна сестра си за ушите, придърпа я и шумно я целуна в устата. — Жоро, това джудже ще става булка, а?

— Така изглежда — широко усмихнат отговори брат му.

— Така, я... — Вълкът се обърна към инженер-икономиста.

— Мама те харесва, Вальо, а тя е наша майка и на тримата, и докато Жоро и аз сме живи нейния хатър е свята работа. Катето те обича, иначе какъв ще го дървиш тука. Добре, така да е. Ще ви вдигнем сватбена олелия дето и уелския принц не е виждал. Разни глупости — квартири под наем, държавни заплати — забрави ги тия. От утре работиш с нас, наш човек си вече. Ако Катя е щастлива наш брат ще бъдеш, вашите деца наши и т.н. както пише в Библията. Но видя ли я нещастна, ще ти пресека белтъка, г-н инженер. Това е първата и последна заплаха, която чуваш от устата ми. А сега отваряйте шампанското! — Докато келнера се оправяше с бутилката, Вълкът се наведе към брат си: — Жоро, къде ти е дамата, бе!

— Никаква дама, мама е тук.

— Мама! — Очите на Вълка станаха стъклени. — Защо не е на масата?

— Искаше да е сигурна, че ще приемем Валери, знаеш избягва вълнения.

В този момент управителят на „Нерон“ въведе възрастна жена, на която и в походката, а и по начина, по който се беше облякла, личеше, че насилствено е направена гражданка.

Всички в салона, и мъже, и жени, скочиха на крака.

* * *

Малко по-късно се появи Нейко Змея. Евтим Художника беше изчезнал безследно.

II

5.25 сутринта, Казанлък.

Неизвестно лице е хвърлило нападателна артилерийска граната на първия етаж в стая 109, на местния хотел „Чайна роза“. Взривът е насякъл на парчета и е предизвикал мигновената смърт на бившите сержанти от МВР Михаил Георгиев Тошков и Никола Николов Нинов, настанили се в хотела предишната вечер към 23 часа. От РДВР-Казанлък все още няма никакво изявление, но слуховете, плъзнали веднага из града намекуват за гангстерската война между руската и местната мафия.

9.05 местността „Серен извор“.

Овчарят на частна кооперация „Рустика“ е намерил обесен на един явор край пасището руския гражданин Анатолий Буяу, жител на град Перм, 29-годишен. Лейтенант, ветеран-афганец. Убитият е бил с белезници, закопчани на гърба и десетки хематоми по тялото, предизвикани от жестоко изтезание. Лейтенант Григоров, който пристигна на местопроизшествието, с полицейската кола заяви троснато на журналистите: „И за децата е ясно, че става въпрос за екзекуция.“

21.25 ч.

На шосето между Айтос и Карнобат е било взривено BMW 5253 русенска регистрация. Овъглени са труповете на трима неидентифицирани руски граждани на възраст между 25–30 години. Съдейки по многобройните гилзи, открити по шосето от 50 до 100 метра от взривената кола, полицаите твърдят, че взривените всъщност са били нападатели. При ответния удар в BMW-то е бил изстрелян ракетен снаряд тип фалус-патрон, а после след изстрел в резервоара е било възпроизведено възпламеняване.

4.40 ч. сутринта къмпинг „Градина“ — Созопол.

Две неизвестни лица с качулки са отвлекли от бунгалото му спящия руснак от чеченски произход Абил Набов, 29-годишен, сержант от бившата СА. Преди да изчезнат са запушили устата с

полицейско тиксо и са оковали с белезници за леглото 20-годишната проститутка Оля В. Един час по-късно взрив привлича вниманието на персонала на ресторант „Пилетата“ край село Крайморие, Бургаско. Чеченецът е бил намерен разкъсан от взрив, върху който е бил вързан. Устройството е с дистанционно управление. Убийците са изчезнали. РДВР-Бургас е блокирало всички изходно-входни магистрали на града и проверява всички коли за редовни регистрации и незаконно притежавано оръжие.

* * *

Вълкът отсъстваше, затова Жорж председателстваше „военния съвет“. Присъстваха регионалните шефове на „Нерон“ от Албена, Златни пясъци, св. Константин, Слънчев бряг и Дюни. Напук на мълвата, че борците или „мутрите“, както бяха започнали да ги наричат, се предвождат от тъпаци с дебели вратове, тук присъстваха мъже, които по-скоро можеха да бъдат определени като интелектуален тип. А и бяха такива. Сред тях имаше адвокат, та дори и един поет. Вълкът много добре разбираше, че за да действат точно неговите момчета, трябва да бъдат командвани от хора, които могат да мислят.

— Някой ни изпържи... — каза Жорж, а това можеше да се третира като знак, че военния съвет е започнал.

— Жорж — Борис Каранов тръгна из бункера. Беше близък приятел на Вълка, бяха карали заедно спортната рота, макар той да беше в модерния петобой. Големият брат беше кум и кръстник на децата му и той се чувстваше свойски с всички членове на фамилия Изови. — Намери Велин! Трябва да разберем кой е подбрал ченгетата. Руснаците са си ебали мамата, избият ли наемниците, ще започнат да стрелят по нас.

— Не мога да го намеря. Заминаха с Лидия. Мобифонът му е тук. За три денонощия е неоткриваем.

— Лошо — Борис знаеше къде е Вълка, но реши да го търси сам, на връщане. — Степанчик няма да ни прости шест мъртви афганци. Знаеш, те се побратимяват с кръв, пият си от вените и подобни дивотии?

Жорж сви рамене.

— Какво да правя, Боре. Не знам Къде е Нерон.

Настъпи дълга пауза.

— Освен руснаците — обади се Сашо Главата, човекът, който владееше Слънчев бряг. — Тази нощ тръгват девет цистерни, маскирани като тирове. Сливнешкия канал сигурен ли е?

— Да — кимна Жорж. — Ще предупредя Барона да ги чака. Това е моя грижа. Какви са дневните? Скатат ли?

— Скатат, разбира се. Сезонът набира сила. Средно милион, милион и двеста на вечер, но ако Степанчик и главорезите му успеят да убият дори един човек, считай провалът за пълен. На другия ден хотелите ще са празни.

— Знам, Глава... — Жорж запали цигара, закашля се и гневно я загаси в пепелника. — Тази нощ аз лично ще видя сметката на младия Степанчик! Знам къде е този педераст, мамичката му курвенска.

— Искал ли си разрешение от брат си? — попита Борис Каранов.

— Майната му на брат ми! Аз да не съм малолетен!

* * *

Игор Степанчик, хомосексуалист, който не беше служил в армията, камо ли в афганската война, беше счетоводител на група „Нева“, известна сред населението като руската мафия. Това беше сбирщина от главорези на бившия Съветски съюз, които в началото си сътрудничеа с „Нерон“ в нарушаване на югоембаргото, в трансфера на крадени коли и наркотрафика, докато не се сблъскаха интересите им и не избухна необявената война за контрол на курортите.

Главатар на „Нева“ беше Вячеслав Иванов, по прякор Япончик, който дърпаше конците от Ню Йорк, а неговия „боен другар“ Степанчик командваше афганците в България.

Жорж взе дванайсет момчета, натовариха се на три джипа и потеглиха за Железница. Отдавна знаеше, че вила „Калиопа“ е руския разпределител на проститутките за София, но сравнително скоро беше разбрал от един гей-длъжник, че Оскар (истинското му име беше Осбай) освен, че е главния сводник-доставчик, е и любовник на младия Степанчик. Това сведение му се стори маловажно и забрави да го съобщи на Нерон, но сега му се отдаваше идеалната възможност да

извади главатарят на „Нева“ от равновесие и щеше да бъде луд, ако не го направи. Беше пет сутринта когато наближиха вилата на полуамбриаж и без светлини. Жеко Кучкарят се измъкна от джипа, и пръв приближи оградите. Имаше три ротвайлера за обезвреждане, но не бяха минали пет минути, когато с присветване на фенерче им бе даден знак да идват. Псетата лежаха мъртви из двора, алармата на входната врата беше обезвредена, а това значеше, че и края на педераста наближаваше. Момчетата заобиколиха вилата, Жорж изчака две-три минути, изсвири пронизително с пръсти и от четири страни нахлуха вътре.

Беше тежка, задушна и тъмна нощ. Всеки момент щеше да завали и, слава Богу, тия юлски горещини бяха напрегнали до скъсване и без това изтънените му нерви. Жорж запали цигара, ритна вратата и последва момчетата. В хола бяха събрани четири жени и трима мъже-сводника, педераста и един колос с вид на Иля Муромец — як като бик, но с тъпи и май плахи очи. И нищо чудно, под угрозата на дванадесет мозберга малко очи биха си позволили лукса да излъчват кураж или поне спокойствие.

— Здравей, Степанчик — поздрави Жорж.

— Здравей, Жорик. Ако идваш с добро — добре дошъл.

— Вие в България за добро ли дойдохте, мръсен педал?

Степанчик се усмихна кисело.

— Ясно, Жорик, зло те води! Брат ми няма да ти прости нито капка моя кръв!

— Аз няма да лея кръв, дупедавецо — погледът му падна върху една от жените и онемя. Никога, никъде дори и на кино, не беше виждал такава северна красавица. Жорж тръсна глава, като че ли се отърсваше от кошмари и продължи: — Внимавай какво ще отговориш, Степанчик! От отговора ще зависи дали ще умреш като библейски светия в адски мъки, или леко и бързо като агнец божи. Кой ви каза, че изпращаме ченгетата срещу вас? — „Проститутка! А каква може да бъде щом е тук! Най-обикновена руска курва!“

— Не знам за никакви полицаи, Жорик... Съмнявам се, че и брат ми знае нещо!

— Хайде де, Степанчик, за такъв наивник ли ме взимаш. Опреснете му паметта, момчета!

Два-три приклада се забиха в главата и гърба на педераста, от носа му рухна кръв, и той рухна на пода.

— Не смей, Жорик... — изпъшка и загуби съзнание.

— Тия двамата в мазето и по късата процедура. Приберете кучетата. Скоро ще съмне.

Докато момчетата отвеждаха сводника и Иля Муромец, Жорж се обърна към красавицата:

— Как се казваш?

— Оливия.

— Руския ли си?

— Литовка.

— Проститутка.

— Не.

— Каква си тогава... Да не си светица, мамка ти курвенска.

— Не съм проститутка — невъзмутимо отговори Оливия.

— Защо си тук?

— Случайно.

— Кой те доведе? Оня големия... — в този момент се чуха два глухи изстрела. Сводникът и Иля Муромец бяха последвали съдбата на ротвайлерите.

— Уби ли ги? — попита Оливия.

„Убих ги Като плъхове!“ — с вътрешен бяс помисли Жорж, но на глас каза:

— Ще вали... Не чуваш ли тътена на бурята?

Природата го направи убедителен. Блесна светкавица, тресна гръм, а докато Игор Степанчик се надигаше от земята, дъждът и вятърът едновременно врхлетяха вилата.

— Игоре, кой предаде полицаите? Прякорът ми е Бесния, момче! Не си играй с мен!

— Не знам, Жорик! Кълна се в Бога, не знам!

— Кой бог, на педерастите? Обесете го с главата надолу!

Докато трима го окачваха на полилея, Жорж дръпна Коко Малчо, едно от най-лудите момчета сред борците.

— Вдигаш трите курви и ги караш в Солун на Акилина. Преди КПП-то ги дрогирай и търси кап. Арсов. Казваш му „Жорж изпраща свои братовчедки на лечение.“ Акилина да ги препрати в Лимасол и да

ги държи там, докато не ѝ кажа да ги пусне. Тръгвай с двата джипа. Оставам с близнаците и литовката.

Когато моторите заглъхнаха надолу към Бистрица и отвън остана да бушува само бурята, Жорж се обърна към Горан близнака:

— Заведи момичето в колата и си отваряй очите за сеирджии! — А когато останаха насаме с другия близнак Драган, попита педераста: — Ако и след този приток на кръв не ти се е опреснила паметта, ще се наложи, да нагрявам главата ти на бавен огън.

— Всичко е наред, Жорик... Пусни ме, спомних си всичко. Бесният кимна и Драго преряза въжето. Игор се срути на пода, изкълчи си врата, допълзла до стола и тежко рухна в него.

— Дебелият от КГБ... Обади се на брат ми... единия от полицаите има сестра, женена за ченге... Та той е фингъра. Казва се Милко Милков. Това е всичко, което знам, кълна се.

— Само не в Бога! — изкрещя Жорж и изпразни „зигзауер“-а си в главата му.

* * *

Два часа по-късно Иван Миндиргасов, когото Бесния беше кръстил Иля Муромец се върна в съзнание. Лежеше върху труповите на кучетата, а върху корема му беше изтекъл мозъка на шефа му Оскар Сводника. Разбута труповите и се изправи. Навън валеше летен порой — беше лепкаво и задушно. Миндир, както беше известен сред афганците, преброи три пробойни рани — една в корема и две в гърдите, но май не бяха кой знае колко страшни. Девет патрона бяха вадили хирурзите от тялото му за пет години война, така че тия дебеловрати самодейци не можаха да го уплашат кой знае колко. Не и Миндир.

Краката го държаха. Трябваше да спре кръвотечението и да върви бавно. В хола видя трупа на Игор, пребърка го, взе всичките пари от вилата, автомата си, натъпка раните с марли и излезе. Вървя дълго под проливния дъжд докато не чу шум от двигател зад гърба си. Вдигна ръка за стоп и зачака. Появи се Жигули-комби 2102, жълто като китаец и раздрънкано като московско такси. Колата намали и спря.

— Към София ли, друже? — попита петдесетина годишен мъж.

— Към Ада — каза Миндир, издърпа го от колата, удари го с длан в сънната артерия, хвърли го в дерето, седна зад колана и потегли. За София или за Ада и той не знаеше със сигурност.

* * *

Борис Каранов накара шофьора си да поддържа скорост от 200 км в час. Мерцедесът стигна от военния съвет в „Нерон“ до „Цигов Чарк“ за 39 минути и въпреки това закъсня. Жорж и хората му бяха оставили мобифоните в бункера и бяха тръгнали на лов за Игор Степанчик.

— Ще го пребия това бясно копеле — каза Вълкът, търкайки уморено очите си. — Ако Степанчик тръгне на вендета ще се задавим от кръв, като патета с лайна!

— Не бързай — уклончиво каза Борис. — Екшънът може и да се е разминал?

— Никога! Знам си стоката! — Вълкът набра мобифона на бункера.

— Нерон е... Чуваш ли? Пиши! Да дойдат Сашо Главата, Барона, двамата Маргини, Кроки, Гошо Мечката, Комшев и Жоро Италианеца... Сега е 21 ч. Утре сутрин в 4 да са в офиса.

Вълкът затвори очи.

— И ти, Каране... Хапваме и се връщаме в София. — Вълкът отново грабна апарата. — Нерон е... Намерете брат ми! Да ме търси на мобифона на Каранов. Ако е жив трябва да го намерите. Ако се послуша и откаже да се обади, кажете му, че ако утре сутрин не е в офиса, излиза от играта!

Вълкът беше наел бившата вила на пазарджишкия Окръжен Комитет на БКП на името на Лидия и малко хора знаеха къде се крие, когато изчезне. Борис и жена му, обаче бяха сред най-близките приятели на Вълка и не едно и две агнета бяха изяли заедно край топлия, минерален басейн. Вилата беше строена с парвенюшката представа на комунистите за лукс, но беше скрита от любопитни погледи, а на Вълка това беше достатъчно. Чувстваше се толкова изморен от тази безкрайна война и от напразните си опити да държи юздите на борчетата, че понякога му се искаше въобще да не се беше

захващал с т. нар. „неосветени страни“ на Живота. Лидия излизаше с кураж и достойнство от дрогабстиненцията, беше започнала да спи кротко като бебе и много скоро щеше да бъде годна да ражда...

Вечеряха риба с „Памид“ от избата във Ветрен и хвърляха по едно оКо на телевизионните новини, когато мобифона се обади. Каранов го включи и мълчаливо го подаде на Вълка.

— Жорж.

— Какви ги вършиш! — попита старият брат, поднасяйки го към ухото си.

— Каквото се налагаше. Някой си лейтенант Милко Милков пържи нашите. Името говори ли ти нещо?

— Не.

— До един час ще знам всичко за него... До два ще го пресея в ловните полета на Маниту.

— Не!

— Да, брат ми! Късно е да спра... Кълбото се търкаля! Ако искаш да управляваш отбора, да беше стоял тук!

„Прав е!“ — помисли си Вълка и попита:

— Каква е равностметката?

— Игор педала, Оскар сводника и солташака им са в преразход. Три шунди излетяха за Акилина.

— Това ли е всичко?

— Почти. Другото е лично... и за четири очи.

— Лейтенанта!... Утре в четири ела със свещ или ще ти строша кокалите... И това не са празни приказки, Бесен!

— Не ме наричай така! — изкреця Жорж в слушалката.

— Ще те наричам както искам, бясно куче! — уморено каза Нерон и изключи апарата.

III

Когато братът на Степанчик влезе в стаята, Миндир довършваше вечерята си. „Нева“-ците имаха военни хирурзи в състава си, не по-малки главорези от редовите афганци, но изключителни практики, за които беше детска игра да извадят оловото от тялото на ранения и да закърпят трите му пробойни рани. Упойката действаше, гладът му беше заситен и вече спокойно можеше да говори.

— Здравей, Миндир!

— Добре дошъл, батя. Целувам ти ръка — притеснено каза гиганта, бършейки устата си с длан.

— Честито избавление. Ти се оказа жилава душа, за гордост на баща и майка...

— Благодаря, батя. Коленопреклонно ти благодаря за добрите думи.

Старият Степанчик стана, запали един „Бенсън“, изпусна дима и се взря във воднистите му очи.

— Говори! — тихо заповяда той. Миндир се прекръсти на ум и започна:

— Спяхме, батя. Аз долу в хола, те по стаите. Изтровили кучетата... Преброих дванадесет цеви. Мен и Оскар ни свалиха в мазето. Събудих се, сводникът и ротвайлерите мъртви. Горے в хола брат ти, царство му небесно, разстрелян та разкъсан... глава нямаше горкия... Само дъжд плющи, гръмотевици святкат... , спрях кола, пребих шофьора и това е... Другото го знаеш.

— Кои бяха жените?

— Три московски курви и Оливия Литовката.

— Оливия?

— Да, батя. Щеше да преспи няколко нощи докато ѝ се уредят документите за Италия.

Степанчик мълча вкаменен повече от пет минути.

— Кой водеше атаката, Миндир!

— Жорж Бесния, батя. Братът на Нерон с дванадесет борчета.

— Жорж? Сигурен ли си?

— Кълна се в гроба на мама, батя! Жорж Бесния ни удави в кръв в Железница.

Степанчик пъргаво скочи на крака.

— Добре, Миндир. Почивай! Ще дойда да те видя утре!

* * *

— Шефе, генерал Боев е на входа. Каза, че непременно трябва да те види.

Дебелият погледна стенния часовник. Беше превалило полунощ, но Стоян не беше човек, който би се натрапвал, ако не е жизнено необходимо.

— Да се качи — каза Дебелия.

Наметна халат върху пижамата, обу прословутите си чехли и влезе в салона. „Ще изпия една капачка уиски“ — реши той, когато генералът влезе в хола.

— Здраве желаем, Пентхауз!

— Здравей, Стояне. Едно уиски?

— С удоволствие, особено ако леда не е дефицитен?

— Дал Господ — дебелият напълни чаша с лед, и обилно я доля със скоч. На себе си наля 30-тина грама и се обърна към госта си: — Наздраве!

Боев отпи, седна и извади няколко сгънати листа от джоба си.

— Шефе, имам глупавото чувство, че играем покер с открити карти.

— Има и такъв покер — примирително каза Дебелият.

— Само че му викат „Магаре“, „Черен Петър“ или нещо подобно. Преди един час са осветкали моя човек, лейтенант Милков. Този, който насъскваше борци и афганци... Застрелян е от снайперист в дома си.

— Кой?

— Хората на Нерон. Степанчик няма аванта от смъртта му. И не е само това. Младият брат Степанчик, хомосексуалиста и Оскар Язон, сводника, са намерени мъртви в една вила в Железница, а това значи война... от тия дето никога не свършват.

Дебелият затвори очи и мълча дълго.

— Ние имаме само полза от такава война, генерале. Демократичното правителство е слабо, некадърно и не може, не само не може, а и не иска да се справи с организираната престъпност. Само дивиденти можем да извлечем от тази касапница.

— Победителят задължително ще тръгне срещу нас.

Дебелият поклати глава.

— Няма да има победител, генерале. Ти си това, което си за да гарантираш патова ситуация. Ясно ли се изразявам?

— Напълно, Пентхауз.

— Добре тогава — Дебелия вдигна чашата. — Как е фамилията?

— О, чудесно, благодаря! Дъщеря ми завършва правния факултет, малкия на есен влиза във войската.

— Трябва да растат децата, Стояне. Нашата свърши... Ние сме Дежа вю — както казват французите.

* * *

Степанчик набра дванадесет цифри по спейсфона. От щабквартирата му в Долни Богров, сигнала излезе в Космоса, прихвана го специален комуникационен спътник и го изпрати в Ню Йорк. На третия позив Вячеслав Иванков, президент на „Нева“ вдигна апарата.

— Япончик слуша.

— Слав, аз съм.

— Знаеш ли колко е часът?

— Три през нощта. Нямам избор. Трябва веднага да ми пратиш Манджурците!

— Тримата.

— Да, повтарям веднага. Убиха девет наши... Брат ми Игор е мъртъв.

— Един педераст по-малко.

— Той беше мой брат, Япончик.

— Извинявай, прав си... Толкова кръв за някакво посрано Черноморие?

— Това е началото, Слав. Пращам „зелена кошница“ по линия Виена, Цюрих, Остенде. Вътре ще намериш подробно писмо.

— Ясно — Япончик неприкрито се прозяваше в Ню Йорк.

— Кога пращаш Манджурците?

— Днес. В пет часа нюйоркско време ще ти се обадя за подробностите.

— Да летят до Букурещ. Аз ще ги прибера оттам.

— Добре, до довечера.

— Приятен сън и извинявай — каза Степанчик и прекъсна връзката.

* * *

— Какво става, Стефане? — попита Нерон. Беше облечен в строг черен костюм с цикламена вратовръзка и цикламена кърпичка за малкия джоб на сакото.

— На това, което става да не сядаш! — Стефан Мирославов, известен като Крушата се изсмя гърлено, просташки и подведе към бурно веселие още някои от участниците в съвета. После срещна погледа на Вълка и бързо възстанови сериозното си изражение. — Какво да става, брато. Знаеш имам твърда ръка и тежка. От Правец до Ловеч делата са под контрол. Вчера внесох 26 милиона в „Неронбанк“.

— Знам — Вълкът махна с ръка.

— Иване?

Иван Кочев-Чомбе се ухили хитро.

— Спазвам югоембаргото.

— Митничарите?

— Ебат се до един.

Отново избухна нервен смях.

— Бароне?

— Ние с Чомбе сме в един бизнес. Разделили сме границата като торта.

— Нещо не виждам постъпления?

— В петрола е така, Нероне — обади се Чомбе. — Кешът се бави обикновено от един до три месеца.

— Не сте внасяли нито лев от 126 дни. Чувам, че започвате да играете на вълци-единаци.

— Клюки — Барона започна да се оправдава, но Крушата се обади от стола си:

— Никакви клюки! Вързали сте се с „Полиинс“ и сте внесли общо двамата 19 милиона ДМ в „Поли банка“.

Едновременно скочиха и Барона и Чомбе, но Крушата ги спря с ръка.

— Познавате ме, пичове! Една крачка и сте мъртви.

— Седнете! — заповяда тихо Вълкът. Той рядко вдигаше глас, но вдигнеше ли, падаха глави. Единственият човек, който не се страхуваше от гнева му беше Жорж. — Стефан ви обвини в измама. Имате ли да кажете нещо за оправдание?

— Чакай, Нероне — обади се Чомбе. Гласът му стържеше като пирон по ламарина. — Не ние ще се оправдаваме, а Крушата ще докаже обвиненията си. В целия цивилизован свят човек е невинен до доказване на обратното.

— Прав си! — Стефан Мирославов отвори чантата и хвърли на масата няколко листа. — Това са извлеченията от „Поли банка“. И ако обичате, не ме питайте как съм си ги доставил. Няма да ви кажа!

Вълкът взе листите, прехвърли ги и ги подаде на Чомбе.

— Искam обяснение, г-н Кочев!

— Печелите — с въздишка каза Барона. — Да, така е. Отделихме нефтения бизнес от останалия. С „Нерон“ имаме договор само и единствено за охранителна дейност.

— Лъжец! — Жорж взе да се надига от стола, но Вълкът го натисна обратно на мястото му.

— И защото нямаме отделен договор върху петрола, вие отидохте при „Полиинс“? При Тодор Беров? Човекът, който е дал клетва да ни смаже?

— Потърсихме сигурна банка. Това е всичко. „Поли банка“ не е непременно Доди Беров.

— Но е „Полиинс“, нали?

Барона кимна.

— Прав си, постъпихме глупаво.

— Подло! — тихо каза Вълкът. — Или ще прехвърлите веднага всички авоари в „Неронбанк“ и ще дадете пълен отчет по

югоембаргото, или ще ви третираме като солташаци на „Полиинс“, което значи врагове! Изчезвайте!

Чомбе и Барона се вдигнаха и бързо напуснаха бункера. След дълга и тягостна тишина Вълкът промърмори:

— Все по-малко приятели!

Жорж изтълкува тези думи както му отърваше.

— Край на съвета. Ще продължим утре, а сега на масата.

— Има ли курви? — попита Жоро Италианеца.

— Руски — отговори Бесния. — Тази нощ ще шибате Великия Съветски Съюз.

* * *

Оливия го чакаше облечена в тъмночервена рокля без ръкави и същия цвят обувки „Бали“. Пушеше загледана в тихия мрак на градината. На масата беше тъмночервената ѝ чанта, отворена достатъчно демонстративно, та да се вижда 9 мм пистолет „Лама“. Страшно оръжие за бандити и в никой случай играчка за дамска самоотбрана.

— Оливия?

— Чух те — литовката се обърна бавно. — Чакам те от един час.

— Случи се нещо непредвидено. Извинявай.

Жорж седна на канапето и запали цигара, Оливия се поколеба за миг и седна срещу него.

— Жорж, аз заложница ли съм?

— Не, за Бога — Жорж се усмихна кисело. — Иначе щях ли да те оставя въоръжена?

— Тогава защо съм тук?

— А къде би искала да бъдеш?

— В Италия, за където бях тръгнала.

— Ще отложим това пътуване с няколко дена.

— Докога?

— Докато ми кажеш коя си.

Оливия кръстоса крака, отпусна се във фотьойла, затвори очи.

— Дай една цигара.

Пушиха мълчаливо. Цяла Бояна беше притихнала в очакване да разбере кой ще спечели битката за нея — бандити или политици.

— Не е здравословно да знаеш точно коя съм, Жорж. Приеми, че съм Оливия от Юрмала в Литва и това е достатъчно.

Жорж поклати глава.

— Не, не е. Огладня ли?

— Отдавна. Мислех, че си ме поканил на вечеря?

— Разбира се. Веднага отиваме. Сутринта обаче забравих да ти кажа, че вечерята е поръчана в Шератон, но ще бъде сервирана тук.

В очите ѝ се мярна бясно пламъче, но бързо овладя емоциите и попита:

— Страх те е да не избягам?

— Общо взето, от малко неща ме е страх. Не, просто искам само аз да те гледам.

Вечерята беше приключила така тихо, както беше започнала. Оливия се задоволи със супа-риба, после мина на плодове с бяло вино. Пиеше малко. Втори час преваляше, а едва ли беше изпила и триста грама вино. Жорж хапна здраво, но се въздържа от напиване. „Тази нощ, не! Дори и ако всички бесове заскърцат между зъбите ми!“ Охраната сервираше дискретно и изглеждаше, общо взето, незабележима, макар в къщата и градината да бяха една дузина автоматчици, от тия, дето напредваха стреляйки с двете ръце едновременно.

— Да ти предложи нещо друго? Кафе с коняк?

Оливия поклати глава, заслушана в един от клавирните концерти на Брюкнер, диск, който самата тя избра от мегаломанската дискотека. Разбира се, нямаше как да знае, че когато Бесния отиде да купува вилата с бандитските си милиони, едно от условията му беше собствениците да вземат само чехлите си и да се разкарат веднага. Притиснати от разюзданата инфлация, стария професор Шишков и наследниците му бяха принудени да приемат всичките му условия.

— За какво мислиш, Оливия?

— Слушам...

— И мислиш.

— Слушам и мисля за теб!

— Така ли, и какво измисли?

Оливия затвори очи.

— Всичко знам за тебе, Бесен! Абсолютно всичко. И за теб, и за брат ти!

— Първо, Оливия, забрави този идиотски прякор. Така само брат ми си позволява да се обръща към мен, и второ, не си въобразявай, че „Нева“ има свой човек при нас. Още по-малко сред близкото ни обкръжение.

Оливия отвори очи. Сега изражението ѝ не криеше иронията.

— Искаш ли да ти докажа, че грешиш?

— Не ми се слушат свободни съчинения...

— Да опитаме. Да почнем с нощта в Железница. Какво се случи там, Жорж? Проститутките отпътуваха за Солун при някаква ваша сводница на име Акилина... — Жорж започна да чувства пулса в гърлото си. — Така ли е?

— Карай нататък! — глухо заповяда той.

— Момичетата пътуват за Гърция, аз те чакам в колата, а междувременно във вилата се разиграва кървав екшън. Твоите хора екзекутират в сутерена Сводника и Иван Миндиргасов, а ти разпитваш Игор Степанчик, обесен с главата надолу. Когато разбираш името на предателя, разстрелваш Педераста, както ти се изрази и смяташ, че акцията е приключила чисто.

— Ако е така, както казваш, операцията е бърза, резултатна и най-важното дискретна?

— Бърза — да, но резултатна и дискретна — не! Миндир е ранен, но жив. Измъква се от вилата и се добира до големия Степанчик, „Нева“ има хирурзи-афганци и сега той отново е в строя... А срещу вас се зарежда магнитна, опустошителна буря.

Оливия описа предостатъчно точно операцията в „Железница“, за да си позволи да се усъмни в информацията ѝ. Значително по-важно беше откъде я има, фатално важно.

— Ти не си мърдала оттук. Откъде знаеш всичко... това?

— „Нева“ е могъща, Жорж. Знам не само това, знам всичко! Например, тази вечер се забави заради съвета на „Нерон“. Така ли е?

Жорж кимна машинално. „Ще полудея! Това не е истина! Аз сънувам! Иля Муромец, жив, Степанчик знае кой е убиецът на брат му? Аз съм мъртъв!“

— На съвета заловихте в измама Иван Кочев-Чомбе и Боян Петракиев-Барона... Вълкът, брат ти, им даде ултиматум да върнат 19

милиона ДМ, те обаче знаят, че никога повече не могат да спечелят доверието му. Тогава какъв им е изхода — или да паднат под ударите на „Нерон“, или да потърсят по-мощен съюзник от вас!

Жорж скочи и тръгна из трапезарията. „Наистина ще полудея, по дяволите! Още тази нощ трябва да атакуваме Степанчик... и ония плъхове Чомбе и Барона!“

— Ще ми кажеш ли източника на информацията си! — Жоро беше допуснал бесните да го завладеят напълно и Оливия почувства това.

— Да, Жорж. Казах ти „Нева“ е страшно мощна. По-силна от Коза Ностра, АВМ, Дженерал моторс, Ай Ти Ти и т.н. Може би единствено КГБ може да мери сили с нея... — Оливия запали цигара, подпря лакти на масата и взря бледосините си очи в него. — Помниш ли, какво правех преди да пусна концерта на Брюкнер...

— Не... да, слушаше някаква радиостанция? Новини на литовски.

-Това беше радиостанция „Нева“, която предава кодирана информация за членовете си на всички езици и по цял свят — от единия полюс до другия за всички страни по света, в които „Нева“ има интереси.

Жорж плуваше в пот.

— И те... радиостанция „Нева“ вече знаеше, как е протекъл нашия съвет?

— Не се ли убеждаваш сам? — с въпрос на въпроса отговори литовката.

* * *

Бесният изхвърча от салона, свря се в кабинета си и набра мобифона на брат си. Завари го да вечеря с Лидия в апартамента. Беше зарязал другите да беснеят с рускините и си пиеше питието в компанията на Каранов. Задъхан, изнервен до полуда, Жорж му повтори дума по дума, информацията която беше получил от Оливия. Вълкът мълча много дълго, после стана и излезе от хола си с мобифона в ръка. Жорж чуваше цялото му движение както отварянето и

затварянето на вратите. После и една последна въздишка, преди отново да чуе гласа на брат си.

— Много лошо, Жоро, отвратителна работа, да му ебеш майката! Знаеш ли телефона в четвъртия бункер?

— Да — каза Бесния.

— Слушай внимателно. Пращам усилен „отбор“ за мама и Катето. След две минути са на път. Ти, латвийката...

— Литовката!

— Все едно, майната й! Отивате утре сутринта... Вземи някой таралясник, който не прави впечатление. И две момчета... Аз пращам „цигулари“ при теб. Веднага... — Вълкът мълча няколко секунди, преди да продължи. — Дойде силно време, брат ми, както казват моряците. Разбра ли ме?

— Да.

— Добре, изчакай ония с цигулките и изчезвай...

* * *

Завари Оливия отново заслушана в литовското предаване на радио „Нева“. Беше си наляла чаша коняк, запалила цигара и легнала боса на канапето пред терасата. Двете й обувки бяха поставени на покривката на масата, там, където преди десетина минути беше фруктиерата. Запазил настроението си, Бесния връхлетя и я завари да си повтаря на глас нещо, което едва ли някой в България беше в състояние да преведе.

— Твоето шибано радио може да знае всичко, но със сигурност не може да предвиди, че сега ще те еба?

Оливия се усмихна.

— Прав си! Радио „Нева“ няма сексуален отдел!

Усмивката й, а и думите й, окончателно го извадиха от равновесие. Бесния се хвърли като тигър върху нея, разкъса дрехите й на парчета и за няколко секунди я съблече гола. Оливия продължаваше да се усмихва и когато тръгна да прониква в нея. Нещо повече, когато акта започна, тя уви ръце около врата му и бъркайки с език в ухото му прошепна:

— Не се смятай за голям завоевател, Жорж. Аз ти се отдавам.

Бяха се любили три пъти и сега лежаха един срещу друг на канапето грохнали от умора. Излязоха от банята голи и мокри, и се оставиха на течението да ги изсуши и да им възстанови равномерно дишане.

— Жорж!

— Кажи.

— Тогава... в изнасилването, колко души бяхте?

„Мразя изповедите!“ — помисли Жорж, но все пак отговори.

— Пет, но трима от нас нямаха нищо общо с тази работа!

— Знам — Кимна Оливия. — Ти си отишъл в хотела, когато всичко е било свършено.

— И това ли знаеш от радиото? — кисело попита Бесния.

— От Степанчик. Откъде знае той — нямам представа.

— Говори се — неопределено каза той и затвори очи отпуснат във физическо блаженство. „Майната му, ще мисля утре...“

— Жорж?

— Да.

— Осъдиха ви на пет години, нали?

— Лепнаха ни т. нар. солидарна вина. Тодор Живков нямаше милост към изнасилвачите, лежахме по три.

— Какво стана с другите?

— Работят с нас. Доверени хора.

— Жорж?

— Стига с тоя Жорж! Карай направо.

Оливия сгърчи вироглаво нос, запали цигара и млъкна.

— Оливия?

— Да.

— Щеше да питаш нещо?

— По-скоро щях да ти кажа нещо важно, но ти си грубиян и не заслужаваш нищо.

— Така ли? — Жорж се обърна и легна върху нея. Започна да я целува по устата, очите, гърдите и почувства как се размеква в ръцете му. Любиха се дълго, яростно, като че ли отчаяно и като за последен път. После Оливия събра скъсаната си рокля, излезе и се върна с блуза и джинси.

Жорж се облече машинално и седна срещу нея.

— Изтекоха още новини, Жорж. Степанчик ви е осъдил на смърт. Девет души. Брат ти, теб, на другите не запомних имената. Вчера Япончик му е изпратил от Америка тримата манджурци!

— Тия пък кои са?

— Убийците на „Нева“. Работят само в екстрени случаи. Никога не са се проваляли.

— Китайци ли са?

— Не, напротив, бели красиви мъже и страшно опасни.

— Познаваш ли ги?

— Лично, не. Показаха ми ги на един бал в Одеса. Единият е арменец, Едуард Манджурян. Сапър. Специалист по взривни устройства. Сам той уби два пъти повече азербайджанци в Нагорни Карабах от цялата арменска армия. Фактически той принуди Азербайджан да напусне анклава.

— Можеш ли да намериш негова снимка? — попита Жорж, съзнавайки, че въпроса му е глупав.

— Не. Едва ли някой в България може. Включително и Степанчик.

Жорж отново започна да чувства нервните тръпки по кожата си.

— А другите двама?

— Мурат Манзур, чеченец. Герой от Афганската война. Впрочем и тримата са афганци. Тих убиец. Предимно с нож, примка и шило. За него казват, че може да се изкачи без въже на покрива на Емпайър Стейтс Билдинг. Когато го видях беше с брада и мустаци. Третият е руснак от полски произход. Знам, че е родом от Лвов, и че е най-добрият снайперист сред афганците.

„Сега вече загажихме истински!“ — помисли Бесния загледан в изключителното лице на литовката. — Така комплектовани тия тримата наистина са страшна сила. С този нож Степанчик наистина може да ни заколи!

— Манджурците идват да изпълнят смъртната ни присъда, така ли?

Оливия кимна.

— Не можа ли да запомниш поне още едно име?

— Не — Каза Оливия, — но след половин час ще повторят предаването.

Деветте осъдени на смърт бяха братя Изови, Крушата, Мечката, Жоро Италианеца, Атанас Комшев, Борис Каранов и двамата Маргини.

— Какво каза сега! — извика Бесния.

— Списъка на осъдените е съставен по препоръка на някой си Иво Бобев — беше отговора.

* * *

Това, което Оливия премълча беше, че първата задача на Манджурците беше свързана с нея. Баща ѝ беше заповядал да я издирят и върнат на мъжа ѝ.

IV

Когато въведоха Валери, Вълкът четеше пресата. До преди три години не беше разгръщал вестник, но откакто събра безработните спортисти около себе си, доби навика да преглежда ежедневниците преди да предприеме каквото и да било между осем и девет часа сутринта.

— Влез, Валери, сядай. Закусвал ли си?

— Не — откровено каза инженерът.

— Едно плато, препечен хляб, кафе и някакъв натурален сок. Какъв предпочиташ?

— Ябълка.

— И кана ябълка — заповяда Вълкът на охраната. — На — подхвърли му свитък вестници. — Тия ги прегледах вече.

Валери преброи до десет, събра кураж и попита:

— Къде е Катя, бате Велине?

— Скрих ги с мама на сигурно място — изръмжа Вълкът. — Хайде, прочети вестниците... После ще говорим.

Валери прочете заглавията, изяде една препечена филия с масло и луканка, но с наслада изпи сока и особено кафето. Тук, в бункера на „Нерон“ предлагаха по-добро кафе откъдето и да било другаде из София.

— Разбираш ли нещо от банково дело, Вальо?

— Това е дипломната ми работа. По-скоро управление на големи фискални маси.

— Колко вида банки има... Според теб, разбира се.

— Много, но само на два типа човек трябва да обръща внимание. Първият — банка, която иска да завоюва доверието на клиента и искрено е подчинила дейността си на тази цел, и вторият — такива, които от създаването търсят удобен момент за фалит.

— „Неронбанк“ е банка от първия тип — сухо каза Нерон. Всъщност прикриваше изненадата от бързия и вещ отговор на бъдещия си роднина. — Аз съм председател на банката. Чувал ли си?

— Разбира се. Доколкото е възможно опитах да се запозная с дейността ви.

— И какво установи?

— Солидна банка, бате Велине, но ако искаш да бъда откровен с тебе, използвате около 30 % от възможностите й.

Вълкът го погледна косо.

— И ти знаеш къде се губят другите 70 %?

— Боите се да реинвестирате, обърнали сте гръб на новите технологии. Общо взето, сте по-подозрителни отколкото се налага.

— Ако ти си председател, какво би направил?

— Ще се отворя към външните инвеститори, ще им намаля лихвата наполовина и ще участвам с процент в бъдещата печалба. Както казваше моя професор: „Умерен риск — сигурна победа!“

Вълкът сияеше вътрешно, макар че не го показваше.

— Добре, Валери, ще ти дам възможност да отвоюваш за всички нас 70-те процента на „Неронбанк“. От утре ти си председателя... Не ме прекъсвай! Никога не ме прекъсвай, момче! — Вълкът запали цигара, отпи от изстиналото си кафе и продължи: — На главата си имам достатъчно грижи и ядове, та за тая пуста банка, почти не се сещам. Дръж. — Вълкът му подхвърли лист с емблемата на фирмата. Това беше официалното му назначение за пред финансовите власти в държавата. — Утре в девет часа ще те представя на персонала. Ясно ли е?

— Разбира се — невярващ на връхлетялото го щастие промълви Валери.

— Жоро ви е купил апартамент на ул. „Славянска“. Тук са ключовете, адреса, етажа — всичко. Като се прибере Катето ще го мебелирате заедно. Дотогава ще живееш тук, в бункера.

Валери отново преброи до десет.

— Къде е Катя, бате Велине? Мога ли да я видя... или поне да я чуя по телефона?

— За това ще говорим накрая. — Вълкът подхвърли две спестовни книжки пред него. — Това са два пъти по пет милиона лева. Едните на твое име, другите на името на Катето... Семейство ще бъдете... там за разни екстри и защото един председател на банка не трябва да се лишава от нищо! Парите са в нашата банка, но ако искаш можеш да ги прехвърлиш другаде.

— Бате Велине? — В гласа му се прокрадна укор, а това кой знае защо развесели Вълка.

— Майната ти — усмихнат каза той. — Парите са твои, ако искаш изгори ги в камината като княз Мишкин.

— Като кой?

— Няма значение — Вълкът махна с ръка и натисна звънеца. В кабинета връхлетяха бодигардовете. — Момчета, от днес работите при господин председателя на „Неронбанк“. Всяко негово желание е закон за вас. Изчакайте отвън... След малко ще го представите на шофьора... Един шеф на банка трябва да пътува в черен мерцедес и винаги да бъде в тъмен костюм и черни чорапи! Вървете. — Когато останаха сами, Вълкът набра мобифона и му го подаде. — Кажи й, че от петък вечер до понеделник сутрин ще бъдеш при нея!

* * *

— Господа, Нерон удари балтията на конкуренцията и брутално иззе петролния бизнес — започна Дебелият на извънредно заседание на Пентхауз. — Пратил е стотина мутри по протежение на цялата граница. Чомбе в Петрич, Крокодила в Кюстендил и Барона в Сливница са се опитали да реагират, но хората им са изпотрепани с бухалки и лежат по болниците в гипсови корита. Да не останете с погрешното впечатление, че ми е жал за тях? — тих смях се разнесе из залата. Дебелият избърса потта си със снежно бяла кърпа и продължи. — Ако Нерон продължи още само три месеца да дои югоембаргото ще стане толкова силен, че ще бъде трудно да го спрем. Трябва да го спрем сега, когато воюва с отцепниците и руснаците едновременно. Хватката му е много проста. Негови хора в Сърбия му светват кога агентите на ЮНПРОФОР са далеч от границата и тирове тръгват. Минават по тройки от един пункт, връщат се празни през друг. Моите хора са преброили 106 тира. Цената на един е 30 хиляди ДМ. С подкупи в „Плама“ и „Нефтохим“ купува една цистерна за 5 хиляди. Още толкова излиза и заплатата на шофьора. Все пак някакъв риск има. Излиза, че Нерон печели 20 хиляди ДМ на тир или около 20 милиона ДМ при пълно еднократно използване на техниката. Тази манипулация се извършва между два и три пъти в седмицата. Не можем да си позволим

такова богатство да се трупа под носа ни! Не и ние! Утре тези милиони ще се превърнат във власт и с нас е свършено.

— Каква е процедурата преди границата? — попита американската връзка Валентин Андреев.

— Проста — ген. Боев се зае с отговора. — Тировете се пълнят в Плевен и Бургас, и идват в София. Разпръсват се из целия град. Един от купените митничари ги обикаля и слага митническата пломба, после един по един тръгват към границата. Събират се край Алдомировци и чакат знак, че ЮНПРОФОР е далече. Останалото знаете.

— Май трябва да викна особените момчета? — Каза Лозев.

Дебелият кимна, но отговора отново даде генерала.

— Трябва да се сплашат шофьорите, Лозев! Достатъчно е да „хвъркнат“ три тира за да се разбягат като пилци.

— Ще наемат руснаци — обади се Валентин Андреев.

— Тогава ще повторим процедурата.

Мълчаха няколко секунди, после Лозев попита:

— Кога трябва да се възпроизведе фоерверка?

— Тази нощ — кротко каза Дебелият. Лозев кимна, стана и напусна събранието.

— По едно кафе, господа? — попита Дебелият.

— Предпочитам уиски — замислен отговори Андреев. — започваме война, Пентхауз?

— О, не — усмихнат каза Дебелият. — Просто ще нашляпаме голото дупе на едно непослушно дете.

* * *

Тази нощ около 3 часа по шосето между Алдомировци и Сливница в интервал от петнадесет секунди избухнаха три тира превозващи петрол. От РДВР-Драгоман допускат, че камионите са се готвели да преминат границата в нарушение на югоембаргото.

* * *

В 6 часа големите Близнаци събудиха Вълка.

— Пазехме кервана с двадесет автоматчици, Вельо — задъхано започна Николай. — Попаднахме в перфектен куркапан. Цялата местност е пепелище. Лунен пейзаж. Шофьорите се разбягаха. Събирахме ги като овце по полето. С голям зор и много бой ги принудихме да потеглят.

— Шофьорите на трите тира? — попита Вълка сигурен в отговора.

— На въглен... и помен няма от тях.

Вълкът наля три кафета и седна срещу Близнаците. Бяха отраснали заедно и си имаха пълно доверие. Те и Каранов бяха единствените, които имаха безотчетен кредит в банката. „Ще трябва да предупредя Валери да не им брой стотинките!“ — помисли Нерон, но Георги прекъсна мислите му.

— Ще пречукам Барона! Още днес ще му видя сметката!

— Мислиш, че това е негова работа? Три взрива в интервал от петнадесет секунди? Барона няма акъл за толкова прецизна работа!

— Кой тогава?

— И аз това мисля, Жоро. Има две вероятности — или афганците на Степанчик, или спецченгетата на Дебелия.

Кольо Близнака се прекръсти.

— Много врагове събрахме?

— Много — Нерон отпи от кафето и тръгна да се разхожда из бункера. — Едно ченге от Камбоджанските каски търси контакт с мен. Към обяд ще пратя да го викнат. Ще му предложи луди мангизи, ако се навие да ебе своите. Пентхауз работи със специален отряд на шести отдел към шесто управление. Ако се навие — кяра е общ — негов и наш, ако не — така и така Дебелия иска главите ни. Поне ще знае, че имаме достатъчно акъл да разчетем пасианса му.

— А ако са афганците — обади се Николай.

— Това е другият вариант. Бесният пречука брата на Степанчик и ни вкара в голяма бея. Япончик му е пратил трима суперостриета от Америка. Наричат ги Манджурците. Осъдили са ни на смърт. Като еретици, моля ви се! — Вълкът се усмихна кисело. — Снощи пратих Нейко Змея с двеста „цигулари“ да се опитат да ги прихванат от границата. Русе летище и порт, порт Силистра и от Дуранкулак до

Варна с всичките ѝ подстъпи. Ако Змея хвърли дюшеш, аз лично ще ида да удуша Степанчик.

* * *

Обади се мобифона.

— Шефе, Мартин е. Намерихме Евтим Художника.

— Къде е?

— Долу. Правихме му изкуствено дишане. Сега втасва.

— Нека втаса. Да бухне като козунак. След два дни ще си поговорим като родни братя.

* * *

Четвъртият бункер всъщност беше Чекотинския манастир, райски кът в Балкана и само на 70 км от София. Под него течаха Мали Искър и Бебреш, чисти като сълзи реки, а и затова пълни с риба. Игумен беше владиката Генадий, дебел чревоугодник и сластолюбец. Едва ли някой друг в България имаше неговата видеопорно колекция. Беше му тръгнала славата на онанист, но това беше грешка. Връзката на Генадий с „Нерон“ АД започна от неговия интерес към проститутките. Плащаше почтено и ларж. Преди година и половина Лидия беше поискала да види манастира и братята я заведоха. Жорж шофираше, а отзад Велин се опитваше с думи и ласки да потуши истеричната ѝ дрогабстиненция. На следващата вечер, Лидия се изповяда на владиката и той се зае с лечението ѝ. Подари ѝ требник, остави заради нея църквата отключена и я принуди щом почувства зараждане на треска да чете молитви паднала на колене, докато Господ-Бог не се смили над нея и успокои душата ѝ. Тази психотерапия се оказа сполучлива. Кризите ѝ се разрешиха, сънят ѝ се успокои, а това беше достатъчно за Вълка да позлати и манастира и игумена му. Дружбата им беше по-силна от взаимоотношението. Вълкът беше абсолютно безразличен към бога. По-скоро, ако имаше свой бог, това беше дяволът. Навремето му беше попаднала книгата „Загубеният рай“ от английския писател Джон Милтън. Сюжетът беше библейски,

но имаше епизод, в който бог изхвърля ангела Сатанаил от рая, понеже бил дал забранения плод на Ева и прочие глупости. Та когато Сатаната стигнал дъното на ада, вдигнал глава и се провикнал: „Господи, по-добре господар на ада, отколкото подчинен в Рая!“ Вълкът споделяше тази философия и беше подчинил целия си живот на нея.

Когато Жорж с Оливия и малките близнаци пристигнаха, майка му и Катя вечеряха с Генадий. „Цигуларите“ бяха навсякъде. След като се увери в надеждността на охраната, Бесния въведе компанията си в магерницата.

— Страх ме е за вас, Георги. Живеете страшно, майка. Хората се страхуват от вас, вие се криете като диви зверове. Докога ще продължава това, сине?

— Още малко, мамо. Скоро ще можем спокойно да се появим на улицата.

Майка му държеше отрупаната му с пръстени и верижки десница и умолително го гледаше в очите.

— Сега защо не можете? Хора ли убивате?

— Не, мамо, за Бога! Как ти хрумна тази мисъл.

— Знам ли как? На Велин Вълкът му викали, на тебе Бесния. Няколко хиляди души работели за вас — все разбойници. Цялата страна ви знае, всички се страхуват от вас!

Жорж се усмихна кисело.

— Кой ти разказва такива дивотии, мамо. „Нерон“ е официална фирма. Вярно, че много хора работят с нас, но защо разбойници? — Жорж се поколеба, но знаеше, че трябва да я успокои преди да тръгне обратно. — Много дълго бяхме бедни, мамо. Татко изгни в тази пуста мина, четиридесет години едва направи, ти се съсипа в консервната. Стига толкова. Никога повече бедни — това е девиза, на нас синовете ти, а това значи, че ти си богата, че Катето е богата...

— Не ми трябва богатство на мен, Георги. Трябват ми живи синове, задомени. Внуци ми е време да гледам, не да се крия като хайдутин по манастирите. Какво лошо съм направила аз, че да се крия? Кажи де!

Жорж целуна майка си по косата.

— Не се криеш ти, мамо. Ние те крием, защото те обичаме и не искаме нищо лошо да ти се случи. Повече сега не мога да ти кажа. Вярвай ми скоро всичко това ще свърши — Бесния почувства, че майка

му ще продължи да му възразява и побърза да я парира. — Ще ми направиш ли една услуга, мамо?

— Аз — искрено учудена възкликна тя. — Знаеш, сине, за вас живота си давам... окото ми не мига да легна в гроба за някой от вас... , но услуга. Малки са ми възможностите, Георги.

— Напротив, мамо, огромни са ти възможностите. Имаш десет милиона лични пари в банката. Въпрос на твой каприз е да направиш богат някой, да разориш друг, да раздаваш блага или да наказваш, но не такава молба имам към теб. Моля те, мамо, бъди като майка на Оливия докато се върна да ви взема. Тогава ще те попитам: „Що за човек е Оливия, мамо?“ — и ще искам да ми кажеш истината.

* * *

Жорж се качи в ладата и потегли. Гери и Драго, малките близнаци седяха пред него. Драго отвори бутилка „Шивъс Рийгъл“, наля една капачка и му я подаде. Жорж я изпи на екс.

— Сипи още една! — изпи три екса преди да върне капачката. На паркинга в Правец, зарязаха и без това крадения таралясник и се прехвърлиха в поръчковото BMW М. Гери натисна газта и когато стъпиха на магистралата вече летяха с над 200 км в час. Продължиха да си разменят капачки и до първия мост бяха преполовили бутилката. Тогава заваляха куршумите. Драго изкрещя и се свлече до таблото, предното стъкло се пропука и побеля, но Гери го удари с длан и вятъра ги блъсна като камшик в лицата. Жорж бръкна под седалката, извади картечен пистолет и се приготви да се отбранява. Колата летеше като снаряд, Гери крещеше нещо, но вятъра отнасяше думите му. Погледна назад, две беемвета тройки ги гонеха и блъваха огън, но с тяхното не можеха да се мерят, и Гери бързо увеличаваше дистанцията. „Отървахме се!“ Погледна спидометъра. С 250 км караше тоя щурак все едно, че беше защитен с предно стъкло. Пресегна се, хвана Драго и го изтегли на седалката. Беше целият в кръв, но жив, слава Богу. Единият куршум беше раздробил рамото му, другият беше разкъсал кожата на главата.

— Жив ли е? — изкрещя Гери.

— Жив е! Нищо му няма... Внимавай на следващите два тунела.

Друга засада нямаше.

Жорж предупреди брат си да събере лекарски консулт, заповяда на охраната да ги пресрещне и по обиколни пътища се добраха до бункера. Цигуларите пренесоха Драго в импровизираната операционна, където д-р Анадолийски вече го чакаше, а те с Нерон и Гери огледаха колата. В купето намериха шест гилзи от „Калашников“, в ламарината още шест пробойни. Слава Богу, не бяха уцелили нито гумите, нито резервоара..

— Почна се! — мрачно каза Вълкът. — Това със сигурност е Степанчик. Сега да пием по едно. Спешно трябва да открия Нейко Змея.

* * *

Змея беше в Силистра, а до там мобифон-системата не покриваше.

— Асене — каза Вълкът на Варненския шеф на „Нерон“. — Войната започна. Консервирай офисите от Варна до границата. Змея знае какво да прави. Прати човек при него. Да ме търси тази нощ... без значение... Когато се добере до Варна. Утре пращам Маймуняка по Южното Черноморие — от Слънчев бряг до Царево. Събирай момчетата и си отваряйте очите за афганците. Степанчик е там някъде. Искam го студен като жаба. — Вълкът затвори апарата и се облегна в стола си. — Е, какво, копелдаци, такива, отървахте кожата, а?

— Ние да, но Драго... — започна Гери, но Вълкът го прекъсна.

— Нищо му няма. Можеше да е много по-зле. Почти толкова зле, колкото оня педал, брата на Степанчик — Вълкът се засмя с гърления си глас и вдигна чашата. — Наздраве! — пиха. — Вие изсрахте тия лайна с шибаната ви акция в Железница.

— Какво трябваше да направим според тебе — злобно попита Жорж. Все още не беше забравил, че до преди половин час беше мишена на афганците.

— Това, което направихте! Степанчик е бесен и ще жили като стършел. Колкото повече изпуска нервите, толкова по-добре за нас!

— Някой му е светнал откъде ще минем и с каква кола? — обади се Гери.

Вълкът кимна.

— Точно така, Гери. Кой? Имаш ли някаква идея?

— Никаква.

Пиха мълчаливо десетина минути, после Вълкът събра охраната.

— Къде е Мартин? Дай ми го. Марти, счупете всички пръсти на Художника и го доведете тук. Ако се покенза или напикае, измийте го с маркуча... Не искам да ми осмърди офиса!

Отново потънаха в мълчание. От уредбата звучеше хита на сезона „Сълзите ми капят върху моите обувки от крокодилска кожа“.

— И каква стана тя — обади се Гери. — От една страна, комунистите — от друга, афганците? Война на всички фронтове, така ли?

— Забравяш „Полиинс“? — обади се Жорж.

— „Поли“ е вън от играта... За сега. Ще гледат през ключалката и ще тръгнат срещу победителя — каза Вълкът.

— Греша — Жорж доля чашата си, сложи лед, сода и се върна на масата. — Беров събира войска. „Полибойс“, моля ви се? Всички отрепки, които не успяха да влязат при нас, отиват при него.

— И Въпреки това не е във войната и няма да влезе сега. Доди е парвеню, общува с политици, учи английски, купил си е къща в Америка, всеки момент очаквам да чуя, че си е направил операция на ушите. Играе на барон Ротшилд и, общо взето, проблема му е как да прецака Марк Рич в „Медет“ и „Кремиковци“... Казвам ви, ще влезе в играта едва когато се увери, че войната между „Нерон“ и „Нева“ е приключила и има победител.

Вратата се отвори широко. Мартин и двама от охраната, мъкнеха под мишниците Евтим Художника. Беше мокър отгоре до долу, ръцете му представляваха кървави пити, краката не го държаха, в очите му се четеше животински ужас.

— Не ми губи времето, Евтиме! Степанчик е купил някой вътре в бункера. Кой? Искam името му! Веднага, иначе ще те сваря на супа! На бавен огън с люти подправки!

— Коко Малчо — едва, едва промълви Художникът.

Братята се спогледаха. „Малчо? Та аз щях да му поверявам бунКера?“ — с горчива ирония помисли Вълкът.

— Добре. Изчакайте вън. Марто? — Мартин беше шеф на бункера, но Вълкът се готвеше да го направи свой представител на

всички зимни курорти, което само по себе си значеше милионер в долари. — Свитнете тихо тоя боклук. Малчо... не искам да го виждам. Хвърлете ги в пещерата под Гюешица... и десетина живи помияра след тях. Върви!

Мартин кимна и отиде да изпълнява заповедите на своя бог Нерон.

* * *

Манджурците кацнаха на летище Букурещ. Хората на Степанчик ги посрещнаха и с два „Ланд Крузер“-а потеглиха за Констанца. Около двадесет и три часа бяха на порт „Констанца-юг“. Свалиха багажа и се прекачиха в италиански глисер „Рива“ с два двигателя „Меркюри“ с по 350 конски сили всеки. Лодката потегли бавно, излезе от пристанището и с пълна мощ се отправи в открито море. Когато напусна десет милната гранична зона, заби на юг и се понесе към България. Около един и тридесет „Рива“-та заседна умишлено, със загасени светлини на дълъг пясъчен бряг.

Манджурците и един от придружителите им слязоха на брега, другите двама избутаха глисера в морето и потеглиха обратно.

Това беше плажът на Шабла. Степанчик ги чакаше на сто метра от там в бившата резиденция на ЦК на БКП, на брега на езерото-резерват, може би най-красивото кътче на Черноморието.

* * *

Точно в девет сутринта, охраната съобщи, че Камбоджанеца е дошъл. „Войнишка работа! Точен до секундата!“ — помисли раздражено Вълкът. Предстоеше му тежка среща.

— Уверете се, че е чист и го доведете!

Червената барета изглеждаше добре и в цивилни дрехи. Здрава костна система, тренирана мускулатура и рейнджърско спокойствие лъхаше от този светлокос, синеок мъж, облечен в джинси тишърт и ленено сако в наситено тъмносиньо, почти кобалтово.

— Как да те наричам? — попита Вълкът.

— Както искаш.

— Няма ли да ми кажеш името си?

— Сега не. Поне истинското.

— Чин?

— Капитан.

— Камбоджа... Какво ми се правиш на интересен? За хиляда долара ще си доставя досието ти... Ден по ден — от раждането ти до днес.

— Нямам досие. Унищожих го преди да напусна.

— И все пак, дай едно кодово име!

Баретата стоеше до вратата и на пръв поглед не се дразнеше, че Вълкът го държи прав.

— Навремето в моя град ми викаха Козела... заради навика ми да удрям с глава.

Вълкът се засмя дрезгаво. Този смях беше известен сред борците и по-скоро всяваше страх, отколкото веселие. Стана, протегна му ръка, получи неговата.

— Добре дошъл! Аз Вълк, ти Козел, ела да видим какво ще излезе от тази менажерия — посочи му масата за гости, седна срещу него и натисна звънеца. Влезе сервитьор със смачкани от дълго трениране на борба уши и чинно застана да чака заповедите на върховния шеф. — Какво да ти предложи?

— Не пуша, не пия кафе и алкохол — беше отговора.

— Някакъв натурален сок?

Козелът кимна.

— Донеси от новия внос портокал и кафе за мен. — Вълкът го погледна косо. — „Нерон“ има генерална преференция за внос на натурални сокове.

— Знам — кротко каза Камбоджанецът.

— Много знаеш — кисело се усмихна Вълкът. — Всъщност какво знаеш за мен?

— Всичко — все така кротко продължи да отговаря гостът.

— Чак всичко...

— Знам полицейската ти биография от игла до конец. В досието са включени семейство, детство, спортни години и образование. Има раздел хоби. Знам, че четеш много, че се справяш с немски и английски говоримо и, че си безмилостен като невестулка.

— Ти си можел да говориш, бе — Вълкът изчака сервирането и попита: — Какво те води при мен?

— Пари.

— Има ли пари в „Нерон“? Досието какво казва по този въпрос?

— Мълчи. Дневният ти оборот е около 100 милиона, ежедневната печалба между 7 и 10.

— Така ли? — Нерон се усмихна искрено. — Кой ти даде тия цифри, шефът на БНБ?

— Имам свои източници.

„Нахално копеле!“ — Вълкът беше почнал да се дразни, но трябваше да купи това ченге, ако искаше да се добере до Дебелия и комунистическите структури, които движеха конспирацията срещу него.

— И какъв процент от тази печалба смяташ, че ти се полага?

— Точно този въпрос дойдох да обсъдим.

— Козел, ти май си нахален тип?

— Ако поговорим сериозно, ще се увериш, че не съм.

— Какво предлагаш? Смятай, че сме започнали сериозния разговор.

Козелът не помръдна, не се докосна до сока, не промени изражението си.

— Ти започна война с афганците. Първата от трите, които ти предстоят. Но срещу обучена в терор армия, изпращаш разни борци-мутанти, които може би могат да те пребият с бухалки, но срещу професионални войници ще бъдат безпомощни като девича гимназиална паралелка.

„Прав е!“ — помисли Вълкът, но попита от чисто любопитство:

— Кои са трите войни, които ще водя?

— Да карам по ред. Сега воюваш с афганците от „Нева“.

— И това ли знаеш?

— Всичко знам — все така кротко, дори скромно, лансираше нахалството си Козела.

Мълчаха дълго.

— Има две вероятности, Козел. Да те наема или да не те наема? Наема ли те, обаче, ставам твой господар! Това ясно ли ти е?

— Напълно.

— И го приемаш?

— Няма друга причина да съм тук.

— Защо... Горд мъж, профи?

— Пари! — прекъсна го Козела.

„Не ме прекъсвай!“ — спонтанно щеше да изкрещи Нерон, но пое въздух и премълча.

— Ако не те наема, на кого ще предложиш услугите си?

— Не на афганците, всеки случай.

— Ако има война тя е между „Нерон“ и „Нева“?

— Сега... После ще се появи „Полиинс“ и „Пентхауз“. Един след друг, разбира се.

„Той е наистина достатъчно добре информиран. Ако го наема и се окаже ебалник? Могат ли да ни писнат ушите от това нагло копеле?“

— Твърдиш, че водим война с „Нева“? Приемам. На чия страна са шансовете?

— Виж, Вълк, докато не съм твой наемник ще те наричам така. Заработя ли по свирката ти, ще се обръщам към тебе както заповядаш. Задавах ми въпрос, който се нуждае от сериозен анализ. Готов съм да ти представя моята прогноза, но първо трябва да обсъдим един генерален въпрос.

— И кой е той?

— Взаимното доверие.

Вълкът отново пусна прословутия си смях.

— Доверие се печели, Козел! За мен работят 10 хиляди души. Аз храня семействата им, правя ги богати хора и те ми имат доверие. Те, за общото благо изпълняват заповедите на президента на „Нерон“ и хармонията се поддържа. Е, понякога се глобяваме за изгъзици, пиански изцепки и т.н. Но да владееш 10 хиляди диви, примитивни и полуграмотни мъже, трябва да притежаваш железен инструментариум и нито за миг да не се колебаеш да го използваш. Разбираш ли ме?

— Да. Нямам възражения!

— Но имаш претенции! Искаш да ти вярвам.

— Не. Искам да чуеш моите мотиви да дойда при теб и моите основания да твърдя, че аз съм човека, от който имаш нужда.

— Целият съм в слух, Козел. Освободил съм цялото си време за теб!

Баретата бръкна в сакото, извади бележник и писалка.

— Някои неща не мога да ги произнеса на глас — каза той. — За общо добро, твоё и моё.

Вълкът кимна, взе кафето си и застана зад гърба му. Ченгето написа няколко реда и се изправи така, че да му позволи да вижда.

— Това е невъзможно! — възкликна Нерон, изненадан, дори шокиран.

Козелът написа още няколко реда и отново се отдръпна. Нерон четеше и не вярваше на очите си. „Работата излезе много по-сериозна, отколкото я мислех!“ Придърпа стола и седна до него. Козелът изписа три листа с ъгловатия си, разлян почерк и затвори тефтера. Нерон скочи нервно и тръгна да се разхожда из кабинета си.

— Каква е цената на тези сведения? — попита той. Козелът скъса листите, смачка ги, провери дали следващите не са запазили отпечатък от почерка му, прибра бележника и запали листите.

— Незабавна смърт и за двамата.

— Не забравяй, че зад гърба си имам цяла армия.

— Не си прави илюзии, Вълк. Разберат ли където трябва, че ти и аз имаме тази информация, веднага ще ни отделят по една ниша в хладилника.

— Този... това само аз и ти знаем, така ли?

Козелът кимна.

— С какъв кураж ми гласуваш това доверие!

— Пари — отново кротко, много кротко звучеше гласът му.

— Ще стигнем и до там. Как мислиш, че ще действат?

— С двама-трима корумпирани висши полицаи и няколко от гангстерите, прононсирани доносници на полицията.

— Имена?

Козелът се усмихна за пръв път.

— За имена се говори обикновено след финансовите споразумения.

— Добре, да приключим този въпрос. Как оценяваш работата си за мен?

— Пет милиона лева.

Вълкът подсвирна.

— Добра цена. Сериозно ли мислиш, че струваш толкова.

— Не обичам пазарлъците, Вълк.

— Аз също. Добре. С тебе няма да се циганя. Приемам. — Вълкът си подаде ръката, но тя увисна във въздуха.

— Това не е всичко. Никакви банки. Кеш.. Два милиона сега, три на Коледа в брой. Моя грижа е къде ще ги съхранявам. Приемаш ли?

— След като ще ти дам пет милиона лева, за мен е абсолютно безразлично как — равнодушно каза Нерон. Вдигна вътрешния телефон и се свърза с Валери. — Донеси два милиона лева в офиса. В едри копия.

— Това задоволява ли те?

— Почти.

— Почти... Козел?

— Автомобил, шефе. Работата, която ще върша, иска маневреност и бързина.

— Прав си. Каква марка, претенции имаш ли?

— BMW — то на брат ти!

— М 7? Та то първо е поръчково, второ в момента е надупчено като швейцарско сирене?

— Моя грижа е да го стегна.

— Както искаш! — набра мобифона на Мартин. — Докарай пред офиса поръчковия баварец. Ще го вземе един тип на име Козела. — Погледна спецченгето остро. От този момент той ставаше негов роб. — Задоволих ли прекомерните ти претенции?

— Да — кротко, та чак смирено звучеше гласът на този видимо опасен мъж.

— Как ще влизам във връзка с тебе?

Козелът бръкна в джоба си, извади визитната си картичка и му я подаде.

— Всичко е истинско и името, и адреса, и телефона.

Козелът всъщност се казваше Иван Милетиев и живееше някъде из Коньовица.

— Доверие за доверие, а? — Криво усмихнат се пошегува Нерон. — А сега имената на висшите ченгета и на ебалниците?

— Ударите ще дойдат от две места и чрез двама провокатори. Казино „Асо пика“, собственост на Иво Бобев и игрален дом „Шанс“ на Чико. Говорят ли ти нещо тези имена?

— Естествено. Познавам ги и двамата.

— Чрез тях и техните заведения ще се разиграе кадрила. Режисьори ще бъдат полковник Попов, шеф на отдел „Убийства“, полковник Иванов и един измекар, който по комунистическо време се правеше на наш агент във виена. Казва се Христо Христов.

Вълкът кимна. Всички имена му бяха известни, само че не можеше да си представи, че биха се комплектовали по този начин.

— Какво смяташ да предприемеш, Козел?

— Един шахматен ход напред. Ще направя от Чико и Бобев смъртни врагове, преди полицаите да са ги пратили срещу тебе.

— И как ще стане това?

— Ще видим като му дойде времето!

На вратата се чукаше. Валери носеше парите. Влезе, остави пакета на масата и без въпроси напусна офиса.

— Голяма пачка? Как ще я носиш?

— Долу при охраната оставих куфар.

Вълкът се засмя отново, но знаеше ефекта на фалшивото си веселие и го изтри от лицето си.

— Предвиждаш всичко, а? — Козелът кимна. — Добре. Това е всичко за днес. Действай! — подхвърли му своя визитка. — Така няма да минаваш през охраната. — Стана, срещата беше свършила.

— Още нещо. Последно.

— Какво има пък сега?

— Как да те наричам?

— Как да ме наричаш? Как! Вълк ме наричай. И без това зад гърба ми всички така ме наричат. Дори брат ми.

V

В неделя вечерта хората на Иво Бобев нахлуха в игрална къща „Шанс“, пребиха охраната, изпочупиха бара, ролетката, обраха банката и след като се увериха, че погромът е пълен, се изметоха. Нерон потърси Козела.

— Ти ли инсценира екшъна? — попита той.

— Докато се оправят помежду си ние ще вземем аванс. Заминавам.

— Къде, бе...

— Върна ли се, веднага ще се обади. — Козелът прекъсна линията.

Мобифона се обади. Беше Мартин.

— Застреляли са Крокодила, шефе! Обади се от Кюстендил. Някъде около границата.

— Разбери подробностите, намери Жорж, големите близнаци, Гери и елате тук.

Емил Кирилов-Крокодила беше сред най-опасните в града, държеше в центъра дискотека „Кроки“ и прибираше рекет от всички дребни собственици в окръга. Разбира се, плащаше 30 % на „Нерон“ и това му създаваше измамното впечатление, че е неуязвим. „И той ще легне сред цветята, а ние с Жорж и големите близнаци ще трябва да идем на погребението! Войни ли да водя или да слушам попски мънкания. Ако знаеха отчетата какъв гад ще обявят за светец, според демагогския християнски лаф «За мъртвия или добро, или нищо!»“

С Кроки се познаваха от деца, но се сблизиха преди четири години в германския град Кайзерслаутерн, или Кюстендилбург както го наричаха помежду си! Тогава бяха още в автомобилния бизнес. Крадяха мерцедеси, беемвета, фаувета и ауди, и ги продаваха в Полша и Русия. Швабите не бяха се усетили още и бизнеса вървеше екстра. Правеха по един милион марки на седмица. От този период познаваше Чомбе, Иво Бобев, който загази по една кражба в Чехия, Барона, Жоро Италианеца и някои от другите артисти.

Бръмчаха из цяла Европа, докато не почна войната в Югославия и докато западняците не въведоха ембаргото. Вълкът четеше много и в ушите му още звучеше фразата на Хенри Форд: „Каж ми коя стока е дефицитна, за да ти кажа как се става милионер!“ Петролът ставаше дефицитен в Югославия и Вълкът нямаше какъв да го дърви из Европа. В керван се прибраха с луксозни мерцедеси и беемвета, основа и регистрира „Нерон“ АД, събра десетина мутанта и ги прати да крадат тирове. Сключи договор с „Нефтохим“ и „Плама“, купи няколко митничари в Гюешево и Сливница, и взе да се гаври с ООН и специално с ЮНПРОФОР. Автопаркът му набъбваше всеки ден, с него и приходите. За да легализира бизнеса си, сключи договори с Турция и Гърция, и започна да залива пазара с натурални сокове, маслини и (фрути де море) риба и всичко останало, което излиза от морето. Работата се разрастваше лавинообразно и малко по малко се озова шеф на десет хиляди души. Цифрата растеше непрекъснато. Тогава Кроки се усети, върна се и му предложи услугите си. Вълкът му преотстъпи Гюешево срещу 30 % и практически назначи на работа още хиляда души. Крокидила беше измамник, разбира се. Залови го три пъти в лъжа. Първият път се задоволи да го глоби 30 хиляди ДМ, втория 100 хиляди, на третия прати Маймуняка и десет цигуларя, смазаха го от бой и поискаха 1 милион ДМ. Когато Кроки дойде да се издължи, Вълкът го извика при себе си:

— Третият път е фатален, Кроки. Знаеш „Господ, троица любит!“
— Не знаеше, разбира се, но беше достатъчно уплашен за да слуша. — Ще направя изключение за теб. Давам ти възможност да се реабилитираш, но измамиш ли ме още един път, ще ти пресека белтъка — това беше единствената легална заплаха, която Вълкът си позволяваше да употребява... И ето, че някой друг свърши мръсната работа. Обади се на Лидия да не го чака, наля си уиски, пусна Ерик Клептън и тъкмо се готвеше да сяда, когато Мартин го встрещи със съобщението си:

— Шефе, Степанчик иска да говори с тебе?

— Степанчик, сигурен ли си?

— Да, чака на централната линия.

Вълкът седна, усили музиката.

— Дай ми го!

След две-три секунди чу руснака.

— Нерон, ти ли си?

— Защо уби Крокодила? — попита с привидно безразличие той.

— Крокодила ли? На тези географски ширини няма крокодили.

— Не се прави на луд, Степанчик! Много добре знаеш за кой Крокодил става дума.

Степанчик мълча няколко мига.

— От теб чувам, че вече не е сред нас, вечна му памет. Кога ще бъде погребението?

Голям нахалник беше този афгански плъх, но и умен, и жесток.

— Може би ще пратиш венец, или ще присъстваш лично?

— Тази нощ, ще реша... Нерон, върни Оливия! Върни я, докато не е станало късно!

— Оливия? — Вълкът за първи път чуваше това име. — Коя е пък тая? Никога не съм срещал жена, с това име!

— Нерон, слушай ме внимателно. Онази нощ, когато Бесния застреля брат ми, във вилата е била една жена, която няма нищо общо с нашите работи. Вярвам, че не знаеш, но брат ти я крие някъде. Около тази жена са замесени други интереси, както се изразяваме ние — централни. Освободете я и ще подпишем мир. Траен мир, Нерон!

— Затова ли повика специални убийци от Америка, Степанчик? Мир не се прави със сапъори и снайперисти!... Извинявай. Чух, че брат ти е починал. Бог да го прости, Степанчик!

— Благодаря — сухо отговори афганецът. — Сериозно ти говоря, Нерон. Освободете Оливия. Заклевам ти се, че тя няма нищо общо с нашите дела.

— За пръв път чувам това име. Ще говоря с брат ми, но ще направим сделка. Ти ще ми кажеш веднага кой уби крокодила, кой стреля по BMW-то в тунела след Правец, а аз след два часа ще съм в състояние да ти кажа каква е съдбата на вашата курва... Оливия. Договорихме ли се?

Степанчик мълча много дълго.

— Охраната на Кроки, някой си Асен, го е убил по невнимание. Само това знам по случая... А за тунела? Кажи на Бесния, че от касапницата в Железница има оцелял... боец. Било е лично отмъщение. Нямам нищо общо с тази работа...

— Вярвам ти, Степанчик — Вълкът отново пусна дрезгавия си смях. — Вярвам ти като на Богородицата, брат, само дето една истина

не съм чул от устата ти... — Вълкът отпи глътка уиски и засили още уредбата. Ерик Клептън изпълняваше Tears to Heaven, а тя беше сред любимите му блусове. — Степанчик, чуй ме добре. Тук е България. Всички убийци на Америка и Русия да събереш, в крайна сметка един ден ще те удавя в морето. Аз съм патриот и няма да позволя на разни афгански посерковци да хазайничат у нас. Да се разберем така — ти вдигаш своите хора, изтегляте се в Одеса, аз откривам оная, как ѝ беше името и ти я пращам с девствен пояс на шундата. Тогава сключваме мир и тем подобни глупости. Светът е достатъчно широк и за двамата, Степанчик. А, какво ще кажеш? Gentleman agreement?

— Не ме залъгвай, Нерон. Намери Оливия! Ще те потърся след два часа.

И телефонът заглъхна. Нерон грабна мобифона.

— Мартине, усили охраната! Троен кордон! Намерете брат ми! Веднага да идва горе... Крокодила имаше ли гард Асен? Вържете го веднага!

Жорж влезе припряно, наля си питие и жадно го изля в гърлото си.

— Един Крокодил по-малко, а?

Вълкът кимна.

— Така изглежда. Къде са другите?

— Не знам. Бях в „Оазис“ с футболистите. Кого чакаме?

— Гери и големите... Виж там както се полага... някой лев на вдовицата, цветя и прочие изгъзици. Ще трябва да идем на погребението.

Ред беше на Жорж да кима.

— Някой си Асен го перфорирал. Наредих да го вържат.

— Асен ли? — Жорж беше искрено учуден. — Помня го от Германия. Бръмчеше само с алфи и ланчии... Бяха уж много гъсти... Откъде разбра, че е той?

— Много неща съм разбрал аз — важно каза Вълкът. — Нищо, че не търкам гащи по дискотеките. — Погледна го и го попита в упор: — Къде е Оливия?

Жорж се задави с питието.

— Откъде знаеш това име? — през зъби попита той.

— Все едно. Къде е?

— В Чекотин. С мама и Катето. Защо?

— Степанчик се обади да я търси! Иска да му я върнем.

Жорж му показва средния си пръст.

— А един по-дебел не иска ли този педерастки брат! Бас държа, че и той се шиба като онова лигаво копеле!

— Спокойно, бе! Инфаркт ще те тресне, момко... Та коя казваш е Оливия!

Жорж подпря лакти на масата.

— Жената, която ме интересува, брат ми! Може да си Нерон, но не си въобразявай, че можеш да я върнеш докато аз съм жив.

— Кога съм казвал, че ще я връщам, бе копеле смахнато! Само питам коя е?

Жорж мълча дълго преди да отговори.

— Не знам! — стана. — Тази нощ ще науча!

— Чакай — спря го Вълка. — Ще идем заедно. Осигури кервана! Докато Бесният чакаше брат си, обади се Валери.

— Бате Жоро, моля те кажи на шефа, че Чомбе и Барона внесоха 15 милиона ДМ 6 банката.

Бесният се ухили вътрешно. „Мръсни копелета, замириса им на олово и клекнаха!“

— Ти какво правиш? — попита той.

— Готвя се да тръгвам... Сам съм в цялата банка.

— Искаш ли да видиш Катя?

— Естествено... Ако бате Вельо позволи...

— Ела пред офиса. Веднага! — заповяда Бесния и затвори мобифона.

* * *

— Пентхауз, Тодор Беров, президента на „Полиинс“ иска среща с вас? — каза майор Григоров по вътрешната уредба.

— Къде е?

— Долу, чака в колата си.

— Доведи го, Гриша. Прекарай го през рентгена и го качи горе. „Какво ли иска момченцето със смачканите уши? Преференции, какво друго. Преференции на руските пазари и гаранции, че не е в списъка

на осъдените. Кой дава такива гаранции? Кой, по дяволите, след като самият Господ-Бог не може!“

Тодор Беров беше облечен излишно скъпо. Бял ленен костюм от „Версаче“, бели мокасини „Бали“, жълтозелена връзка „Креон“, златен „Ролекс“ и брилянт на лявата ръка, тежка златна верижка на дясната. Всеки друг, облечен така, би изглеждал върха на шика, но той си оставаше маскиран колбасар със счупени уши и нагъл, хитроват поглед в тъмните си, тинести очи.

— Добър вечер, Пентхауз — подаде разперените си пръсти той. — Извинявай за безпокойството!

— Не ме безпокоиш, Доди, заповядай. Ще пиеш ли нещо?

— Един чай. Знаеш алкохол не употребявам!

— Извинявай, забравих. Два „Ърл грей“, Гриша, с мляко и всички екстри!

Дебелият се върна на бюрото си и посочи с пръст на госта си да седне срещу него. „На това посрано борче не му се полага масата за гости!“ — помисли той, но в очите му видя, че е разгадал унизителното посрещане.

— С какво мога да ти бъда полезен, Доди? — лековато, неангажирано и безразлично попита Дебелият.

— Разговорът е дълъг, Пентхауз. Сега по-скоро минавам да подхвърля някои идеи.

— Аз не бързам... Говори спокойно.

— Както знаеш „Полиинс“ има известни интереси в индустрията. Достатъчно богати сме за да вземем участие в приватизацията.

— Чакай, Доди. Богати викаш? Кой е богат, моето момче? — Дебелият беше десетина години по-стар от госта си. — Бившата компартия или някаква си „Полиинс“, която утре може да не съществува?

Вратът на бореца се зачерви като гребена на боен петел.

— Вярно е, че започнахме с партийни пари, Пентхауз!

Дебелият вдигна рамене.

— Знам защо си тук, г-н Беров. Отдавна трябваше да си минал на отчет, приятелю. Ти си един от т. нар. програмирани милионери на партията. И партията е тази, която ще те подкрепя или ще те срине. Това, че си върнал във Виена пет милиона долара, не значи, че си

излязъл от опеката на Пентхауз, Доди! Ни най-малко! Ти си върнал един заем и нищо повече. Разбираш ли ме? — Беров кимна. Беше почнал да се поти обилно и от вида му на денди не беше останало нищо. — Радвам се, че ме разбираш — продължи Дебелият. — Предстои да извършим велики дела заедно, момче. Никой не иска да връща правешкия комунизъм на Живков, но и никой не бива да си мисли, че ще допуснем в т. нар. демокрация нашите кадри да влязат бедни като просяци. Ясно ли се изразявам? — Беров продължи да кима. — Много, много се радвам, че се разбираме, приятелю. Знам какво те интересува: Кремиковци, Девня, Нефтохима, портовете във Видин и Русе, в Балчик, Бургас и Варна... Прав ли съм? Прав съм я? Поглеждате към Русия и за там се минава през нас, партията, както и да се нарича тя сега — БКП, БСП, Пентхауз или нещо друго! Всичко в тази държава сме построили ние, бившите комунисти и като дойде време да го раздаваме ще го дадем на наши хора. А ти и твоята „Поли“, ако продължавате да имитирате независимост, няма да попаднете в нашите планове! Радвам се, че ме разбираш, а щом ме разбираш ще приемеш и един съвет. — Майорът внесе чая и Дебелият го изчака да излезе преди да продължи: — Съветът ми е следния, Доди. Утре сменяш борда на директорите. В новия борд включваш наши проверени хора. Ще ти пратя точен списък. Заемате се с общи усилия и разделяте „Полиинс“ на още десет самостоятелни фирми, профилираш им направленията и тогава идваш с директорите на холдинга, да говорим за Русия... На гигантски пазар се излиза с гигантски връзки и гигантска подготовка, Доди. Аз съм връзката, ти извършваш подготовката и нашите кадри чрез „Поли“ започват приватизацията на Кремиковци, Девня, Нефтохим, Плама и т.н., разбираш какво искам да кажа, нали? — Беров продължи да кима. — Радвам се! Винаги съм знаел, че си умен мъж, г-н Беров. Извърши необходимото и ела на делови разговор... дотогава можем да обсъждаме единствено времето. — Дебелият плесна с ръце. — Извинявай, увлякох се. Чаят ще изстине.

* * *

Пътуваха по-малко от час под усилена охрана. Вълкът и Лидия бяха в новия мерцедес 500, след тях в банковия 600 Валери и Бесния.

Охраната специално проверяваше тунелите, но този път нямаше засади! Завариха трите жени сами в целия манастир. Генадий беше отишъл на някаква сватба в енорията, а охраната беше толкова дискретна, че както се изрази Катя — незабележима. Палавата им сестра от вратата се хвърли на врата на годеника си и почти насила го завлече в стаята си, или килията, както беше прието да се нарича тук. Братята целунаха майка си. Оливия стоеше права, бледа, като че ли бездиханна.

— Лидия, Велине, това е Оливия — нервно каза Жорж. — Запознайте се.

Лидия ласкава както винаги протегна ръка и каза:

— Много си красива, мила. Не съм виждала по-красива блондинка от теб.

— Благодаря — тихо отвърна литовката.

Вълкът се задоволи мълчаливо да ѝ целуне ръка, сложи Лидия да седне и прегърна майка си:

— Как си мамо?

— Както ме виждаш, сине. Щом вие сте добре и на мен нищо ми няма...

— Ела! — сухо каза Жорж и излезе от магерницата. Беше тъмна и душна юлска нощ. Щеше да вали, всяка нощ валеше вече повече от месец. Беше тихо, чуваха се щурци, далече долу в селото лай на кучета. Оливия застана до него. Жорж се обърна, няколко секунди се гледаха в очите, после тя го прегърна и застина на гърдите му.

— Липсваш ми — каза Бесният. — Мислех за теб!

Оливия не мръдна, само може би напрегна мускулите си или така му се струваше.

— Обади се Степанчик. Настоява да те пуснем. Каза, че си била от централно значение.

Оливия свали ръцете си и ги скръсти на гърдите.

— Какво значи „централно значение“, Оливия?

— Дълго е за обяснение...

— Аз не бързам. Цяла нощ е пред нас.

— Баща ми, Жорж... Той е бивш генерал от КГБ. Евреин... Той командва най-могъщото лоби в Русия.

— А Йосиф Кобзон? — Жорж четеше вестници и някои клюки бяха стигнали до него.

— Кобзон е певец, суетен паун. Там истинските хора са други. Трима генерали, евреи командват и милиардите, и бившите офицери от секретните служби. Баща ми е главният.

— И какво иска... баща ти?

— Да ме върне на мъжа ми, Жорж — беше тихия, дори плах отговор.

— Къде е той? В Италия?

Оливия кимна.

— Чака ме в Рим. Купил е къща в Маями... Иска да ме отведе там. Той ще управлява интересите на лобито в Америка.

— Афгански ветеран?

— О, не... не е служил в армията. По професия е инженер-електроник. Един от най-добрите в Русия.

— Мафиот — инженер електроник! Звучи идиотски, не мислиш ли?

— Но е факт. Той е двадесет години по-възрастен от мен... — последното кой знае защо звучеше като оправдание. — Женени сме пета година.

— Евреин?

Оливия кимна.

— Държи в ръцете си диамантения бизнес. Казват, че е един от най-богатите хора в света.

Жорж потъна в мрачни мисли.

— Опасен враг! На това му викате „централно значение“?

Оливия продължи да кима.

— Малко шансове имам срещу диамантен крал... Искаш ли да се върнеш при него?

— Не — тихо каза Оливия. — Мразя го! Отвращава ме! Не искам да го виждам, но ме е страх от баща ми.

— Дотук костеливата ръка на КГБ не стига...

Оливия се усмихна тъжно.

— Не се заблуждавай, Жорж! КГБ е навсякъде, а в България действа една от най-силните централи?

— Пентхауз?

— Да, Пентхауз ще ме издири и ще ме прати там където баща ми иска. Ако Степанчик и афганците не успеят, службите ще се заемат и тогава...

— Какво ще стане тогава?

— Страх ме е да мисля, Жорж. Мен ще ме изпратят в Маями, а вас ще избият до крак! Дори сестра ти и майка ти няма да пожелат!

— Ще видим — злобно изсъска Жорж. — България е независима, а ние не сме деца! Ако дойде време да стреляме ще видим на кой му е по-дебела кожата!

— Ти си решил да ме задържиш! — по-скоро като констатация, отколкото като въпрос каза Оливия.

— Да! — прегракнало отговори Бесният.

— Ще стане страшно, Жорж!

— Да става каквото ще. — Бесният с две ръце взе главата ѝ, затвори очи и докосна с устни нейните. Оливия го прегърна отново.

* * *

— Козелът е! — чу гласът на Камбоджанската каска. — Можеш ли да не отидеш на погребението?

— Не — троснато каза Вълкът. — Точно там съм тръгнал.

— Ченгетата ще бъдат навсякъде... Ако до днес нямат пълната ви бройка — сега ще я попълнят!

— Майната им. Не мога да не ида. Пука ми за Крокодила. Беше боклук отвсякъде. Жестът към останалите „артисти“ ме задължава да съм там!

— Внимавай, Вълк. Очаквам и Манджурците да присъстват?

— Ще бъде доста нагло, не мислиш ли?

— На челото им не пише „Аз съм манджурец!“

— И това е вярно... Да мине това шибано погребение, ще мислим после.

— Барона е конфискувал девет тира на „Нерон“.

— Знам. Ще се оправя с този мръсник, след като погребем Крокодила.

— Той е вече тук!

— Къде?

— На погребението на своя приятел Емил Кирилов-Кроки.

— А ти къде си?

— И аз съм тук. Вълк, направи се, че още не знаеш за тировете. Аз ще се заема с него.

— Добре... Влизам в Кюстендил. След две минути ще бъда на гробищата!

— Твоя работа — каза Козела. — Аз не те познавам!
Мобифона заглъхна.

* * *

Целият подземен свят на България се бе стекъл да изпрати своя събрат Крокодила във вечното му жилище. Бяха заменили шарените шушлякови анцузи и маратонките с черни копринени костюми и със задължителните слънчеви очила, предимно на фирмата „Райбан“. Тук бяха всички наемни убийци, рекетъори, автокрадци, жилищни обирджии, та до най-обикновените побойници и скандалджии, които присъстваха с надеждата някой от големите босове да ги забележи и да ги включи в големия бизнес, при големите мангизи. Градът беше задръстен от най-луксозните марки автомобили предимно немски, италиански и американски. Ако някоя бригада от Интерпол можеше да зърне отнякъде тази гледка щеше да изяде полицейските си медальони от безсилен яд и съзнание за пълната безпомощност на прехвалената си организация.

Разбира се, беше пълно с полиция — явна и тайна. Качени на изпушилите си лади, ченгетата се задоволяваха да бъдат неми свидетели на погребението на един рецидивист с безброй присъди и поне десетина години излежани по пандизите. Погребение достойно за „Кръстникът“. Цялата местна полиция беше на крак, имаше подкрепления от София, Благоевград и Дупница! Сред ченгетата се движеше и една бяла лада със софийска регистрация, но вътре, маскирани като ченгета бяха личния шофьор на Степанчик, Вениамин Летеца и тримата манджурци. За разлика от телевизията, снайпериста Манджурски, снимаше всичко...

Братя Изови пристигнаха заобиколени от охраната си, положиха цветя върху ковчега на Крокодила, Жорж дори се прекръсти, целунаха ръка на майка му, подадоха пликове с пари на вдовицата и се смесиха с

тълпата. Нерон зърна студеното, безразлично лице на Козела точно пред себе си, после Бобев изникна пред очите му.

— Здравей, Нероне! По трагични поводи се виждаме?

— Такъв е животът — свивайки рамене каза Вълкът. — Ти как си?

— В хазарта! Това е мой бизнес! Не допускам никого!

— Нямам интереси в хазарта.

— Искях от мен да знаеш, че това е моя територия — нагло заяви този празноглав самохвалко. — Аз те уважавам! Винаги си добре дошъл гост в моите казина!

— Ще го запомня — каза Вълкът, даде знак на охраната да го последва, хвана Жорж под мишницата и напуснаха гробищата.

— Кое е основното казино на това лайно Бобев?

— „Асо пика“ — каза Мартин, който винаги беше до него.

— Още тази нощ ще го смелите... Руини виждал ли си, като тия по филмите! Ето какво трябва да бъде „Асо пика“ тази нощ! Ясно ли е?

— Считай го за руина, Нероне!

— Ако хората му се опънат — в „Пирогов“ до един. В ортопедията! Ще му покажа аз на това лайно коя е неговата категория!

Вълкът направи знак на брат си да се качи при него и потеглиха ескортирани като президенти.

Запалиха цигари, мълчаха. По едно време Вълкът попита:

— Разбра ли коя е Оливия, брат ми?

Жорж разказа всичко с пълни подробности. Мълчаха много дълго, влизаха в София, когато Вълкът се обади отново:

— Дреме ти за тая жена, нали? В смисъл не ти е безразлична?

— Да — с пресъхнала уста отговори Жорж. Вълкът сложи длан на коляното му.

— Следвай сърцето си, брат! Аз съм с тебе! Винаги!

Бесният едва преглътна сълзите си.

VI

Лидия спеше тихо като коте, Нерон лежеше до нея, отпивайки от отдавна изстиналия си чай и препрочиташе пасажите от „Кръстникът“. Велика книга. Прочете я някъде в началото на осемдесетте години и оттогава не се разделяше с нея. Разбира се, и видеокасетите на всички филмови серии на Ф. Ф. Копола, и когато имаше време и нервите му бяха наред, с удоволствие ги гледаше. Всъщност не гледаше нищо друго. Имаше спортните програми на сателита, имаха ги и другите, но когато предаваха интересен мач, бокс, рали или тенис, при него идваха големите и малките близнаци, Змея, Маймуняка, Каранов, ако се случеше в София, Бесния — естествено. Лидия правеше индустриални количества салати, вадеха ракията и с псувни и крясъци се отдаваха на дивите си емоции. После отиваха в столовата и сядаха да вечерят с бяло вино и бандитско изобилие. „Да прекараме кризата в лукс!“ — беше циничния девиз на Вълка и стриктно се придържаше към него. Лидия отиваше да гледа някоя комедия или любовна драма на видеото (друго тя не гледаше) и вечерите бързо се превръщаха във военни съвети. Сега обаче беше лято, спортни програми почти нямаше, а на всичко отгоре „Нерон“ се беше озовал във война с всичко живо, което имаше кураж да иска мангизи и да носи оръжие. Тежко време... Трудно се спи по време на война, още повече когато ти и само ти трябва да взимаш решенията.

Вълкът се измъкна от леглото, взе чая, мобифона, загаси нощната лампа и отиде в кабинета си. Отвори ледена „Пилзен“, седна и набра телефона на Нейко Змея. На третия звън чу съннения му глас.

— Кажи, Нероне!

— Какво става, Змей? Както викат братушките „Как дела!“

— Чакай да се изпия — каза Нейко и като се върна попита: —
Защо не пиеш приспивателни, таласъм такъв?

— Война със спящи красавици не се води.

Змея се разсмя весело. Беше се събудил напълно.

— Тук ври и кипи, брато. Засега играят бухалките, но очаквам всеки момент да запяят куршумите. Много нагли копелета са братушките, но много ядове имат. Вчера счупихме като кристална ваза седмия афганец.

— Къде?

— В „Шведския“, но апетитите им са навсякъде! Русалка, Албена, „Св. Константин“, особено „Св. Константин“. Лигите им текат от мерак да сложат ръка на „Палас“ и „Парадайс“. Точно там изядоха голямото дърво.

— Гледай да мине без трупове, Змей. Това е като лавина, почне ли веднъж, край няма.

— Досега я караме на сух бизнес. Какво става там? Беше ли на Крокодилското погребение?

— Бях. Имаш ли връзка с Маймуняка?

— Обядвахме заедно на Слънчев бряг... при „Бомбата“. Неговите проблеми не са по-малки. Особено в „Дюни“. Изглежда, афганците са купили някакъв педераст, новия шеф на комплекса? Или поне са го изкоркали по рецепта! Там все по намирисва на куршуми.

— Добре, Змей! Лягай да спиш! Извинявай, че те събудих.

— Няма проблем, Нероне. Аз съм от спящите красавици! — Нейко се засмя звънко и прекъсна линията.

„Наистина мирише на куршуми!“ — Вълкът жадно изпи чашата и я доля. Набра Маймуняка, но от централата му отговориха, че линия не може да бъде осъществена в този момент, което значеше, че той спи или в Созополската база, или на „Перла“.

Беше 3 и 10 часа... Нощта минаваше бавно и тягостно и най-вече в очакване, и нервно напрежение... В три и тридесет мобифона се обади.

— Какво става, Мартине? — с режисирано безразличие попита той.

— Всичко е наред, Нероне. Няма такова казино вече... Няма и да има... Какво пише в Библията: „От Содом и Гомора камък върху камък не остана!“ — Мартин беше завършил българска филология.

— Гардовете?

— В „Пирогов“, както заповяда... Имаше три висши ченгета! Сещаш ли се имената им?

— Да.

— Вързахме ги в задния офис, докато траеше екшъна. Сега са волни птички... Оставих „уши, нос и гърло“ след като се разкарахме оттам. Половин час по-късно цъфна Бобев с хората си, но налетя на полицията. Туриха му „сейкото“ и го откараха. Даже не им позволиха да скиват на каква кочина сме превърнали прехваленото му казино. Прибрах 36 бона в зелено.

— Ти къде си?

— Долу — каза Мартин. — Току-що влизам.

— Добре. Лягай да спиш. Утре сутрин ще се видим!

Вълкът допи бирата, върна се в леглото, легна до Лидия и стисна очи. „Наистина ще трябва да мина на приспивателни!“ — мислеше той, докато подмамваше съня.

* * *

Степанчик, Миндиргасов и Манджурците гледаха за пети път погребението на Крокодила. Лентата беше „Истман Колор“ със синхронен звук, а снайпериста беше проявил завидно умение в снимането с портативна шпионска камера. За пети път с появяването на братя Изови, Степанчик командваше „Стоп!“.

— На младия викат „Бесен“ — каза този път афганецът. — Има легенда, че Нерон е разумен, разбирай, че мрази „мокрите дела“ и т.н. Има такава легенда, но не отговаря на истината. Със сигурност знам, че в автомобилния бизнес още в началото на 90-та година е ликвидирал лично седем души от конкуренцията.

— Личи му — каза Манджурян. — Остър мъж.

— Сега не си цапа ръцете... Лично, но всички тия главорези — Степанчик посочи екрана — работят за него и не се гнусят от агонията на жертвата.

— Степанчик — обади се снайперистът. Тих, русоляв, започващ да оплешивява мъж в началото на 30-те. — Започвам да скучая. Има два подхода. Или да тръгнем направо срещу него и да разчитаме, че като главата на организацията падне — съставът ѝ ще се саморазпусне. Наивна надежда! Аз бих избрал другия път. Един по един да избием капитаните му. Тогава, ако изпусне нервите си и реши да тръгне срещу

нас, с него е свършено, което значи и с „Нерон“. Трябва да го принудим да напусне бункера.

— Точно така, Вит! Това е и моята идея. Манзур, готов ли си?

Чеченецът кимна.

— Ще намериш Жоро Италианеца в Пловдив, на гребната база. Останалото е твоя работа. Колата те чака долу. Тръгвай!

Степанчик го изчака да излезе.

— Вит?

— Слушам.

— В Централна Северна България действа Крушата. Истинското му име е Стефан Мирославов от с. Кирчево — Ловешко. Запомни ли лицето му?

— Да — безразлично, дори сънливо звучеше снайперистът.

— Долу те чака един фиат темпра. Средна класа автомобил, но в случая по-добър не ти трябва. С Крушата е по-сложно. Бръмчи много, пазят го истински борци. Имаш идеална легенда в Елпром-Ловеч. Настаняваш се в хотела и сам избираш деня и начина да отстраниш Крушата. Ясно ли е всичко?

— Естествено.

— Ни пуха, ни пера. От мобифон нужда имаш ли?

— Не — Вит стана гъвкаво и безшумно. — Ще се видим в Шабла — каза той и излезе.

— Твоята е най-сложна, Еди — каза афганецът след кратка пауза.

— Атанас Комшев — мъж легенда. Световен, европейски, а може би и олимпийски шампион по борба. Около стоте кила. Красавец. Цяла България е луда по него. Затова не можем да го заколим като баран. Кара като луд мерцедеса си и трябва да загине при катастрофа. Почитателките му ще го оплачат като герой и ще проклинат черната съдба, но в „Нерон“ няма да има никакво съмнение кой е играл ролята на съдбата. Ясно ли е?

Арменецът вдигна палеца на дясната си ръка. Предостатъчно ясен жест за просветените.

— Нуждаеш ли се от нещо?

— Кола, нещо скромно, лада, например и време.

— Лада нямам време да ти търся, но долу те чака стар, доста очукан форд-ескорт, но моторът и ходовата част са в идеално

състояние. Велико Търново е чуден град, пълен с курви. Ще прекараш приятно, уверявам те.

Манджурян се усмихна с ъгъла на азиатските си очи и последва другите двама наемни убийци, „хамъри“ както им викаха в Америка, име „чукове“, както буквално го бяха превели в Русия.

Когато останаха сами с Миндир, Степанчик набра мобифона на Нерон, номерът, който самият той му беше дал преди повече от година.

— Запозна ли се с Оливия, Нерон? — попита афганецът като чу гласа му.

— Да, Нева. Прекрасна жена.

— Какво смяташ да правиш с нея? Вразуми се, приятел, тя е...

— От централно значение — каза Нерон, не криещ иронията си.
— Нищо няма да правя с нея. Слушай, Степанчик, прекъсваш неделния ми обяд, на който, както сам се досещаш, присъстват и тя, и брат ми!

Степанчик едва преглътна шока.

— Мога ли да говоря с някой от тях?

— Разбира се, Степанчик, с кого предпочиташ?

Трудно беше да избере, но докато мислеше, чу гласа на Оливия.

— Слушай ме внимателно, боец. Оставам тук по своя воля. Престани да ме търсиш, но ако искаш можеш да ми дадеш спейсфона на баща ми.

— Нямам го, Оливия. Никога не съм го имал. Когато им потрѣбвам те ме търсят.

Оливия му продиктува мобифона на Жорж.

— Кажи на баща ми, че искам лично да говоря с него. Не с мъжа ми, с баща ми. Колкото по-бързо, толкова по-добре.

— Разбрано, Оливия, а сега мога ли да говоря с Жорж?

Бесният взе слушалката.

— Какво има, момче? Чу всичко, какво има още?

— Бесен — Степанчик се задъхваше. — Луд, ненормален идиот! Ти си труп, мърша...

Смехът на Бесния го подлуди още повече.

— Ще се смееш, когато ти окачим ташаците на ушите... Като черешки — от носа му рухна кръв, пулсът му сигурно приближаваше 200. — Още днес пращам божието наказание срещу теб!

Степанчик разби мобифона в стената и през окървавените си зъби изсъска.

— Тръгвай, Миндир! Искam главата му.

* * *

Манзур пресрещна Георги Калапатирев, известен като Жоро Италианеца, изстреля един дебалансиран куршум от пистолет АП. Улучи го в сърцето и го уби на място, но за сигурност, когато минаваше покрай него, резна сънната му артерия. Прибра оръжието си, запали цигара, качи се в маздата и бавно се включи в движението. Половин час по-късно пътуваше за Карлово с карта на коленете. Търсеше варненския път, а от там и отклонението за Шабла, рая на земята. Изпитваше плътско удоволствие при мисълта, че отново ще живее в тази неземна красота. Други чувства не изпитваше.

* * *

Дебелият си купи „Нощен труд“, мина през VIP-а, и се качи в рейса, който щеше да отведе пътниците до самолета за Москва.

Вече на борда, той свали лененото си сако, намести се удобно. Имаше малко пътници. Щеше да пътува сам в бизнес класата, поръча си чай и разгърна вестника. Между клюки и новини, едно съобщение му направи впечатление.

„Тази сутрин на редовното си заседание «Полиинс» смени управителното си тяло. В новия борд на директорите влизат...“ Следваше поименно списъка, който самия той, „Пентхауз“ беше съставил.

Облегна се и затвори очи. Трябваше да се съсредоточи и да мисли, да мисли. В Москва го чакаха тежки разговори.

* * *

Ченгетата от специалния отряд за борба с организираната престъпност се изсипаха от два микробуса на стотина метра от Алдомировския язовир. Наместиха качулките, заредиха мозбергите, или пушки-помпи, както бяха по-известни и атакуваха бърлогата на Барона. Обградиха бившата профсъюзна вила, която той нагло беше присвоил. Завариха я празна, но със следи от скорошен пир. Чуваха се гласове, женски смях, някъде наблизко към изкуственото езеро.

Заобиколен от охрана и проститутки, Барона правеше пикник на тревата. Като видя спецченгетата скочи, посегна към оръжието и сгрещи. Вбесените ченгета налетяха като стършели и за секунди го пребиха като псе. Счупиха челюстта му, двата глезена, разбиха бъбреци, черен дроб и го проснаха на тревата смазан, но жив. Подобна участ сполетя и охраната. Проститутките се отърваха с по няколко шамара и лек уплах...

Когато акцията беше обявена за приключена, ченгетата им щракнаха белезниците, хвърлиха ги по очи в специална арестантска кола, наречена „душегубка“ и потеглиха за София.

Тогава Козелът се измъкна от храстите и бавно тръгна към Алдомировци. На площада беше паркирано свръх мощното му, поръчково BMW 7М, с ново предно стъкло, пребоядисано и така закръпено, че изглеждаше като току-що излязло от завода.

Козелът запали цигара, набра мобифона на Нерон и бавно потегли.

— Да — чу гласът на Вълка.

— Барона е тежко болен. Изпрати хора да приберат тировете. Паркирани са в черния път между Алдомировци и Балинци.

Линията прекъсна.

Шофьори на Нерон, придружени от две коли цигулари разгониха хората на Барона, запалиха машините и потеглиха към границата. Братска Сърбия водеше война с ислямските свини и се нуждаеше от петрол на живот и смърт.

* * *

Майка им ги беше помолила за разговор след вечеря и братята я последваха в спалнята ѝ. Вълкът я беше преместил в бункера, но ѝ

позволяваше да ходи на пазар, да се разхожда из улиците на София, град, който не познаваше и който я плашеше с шума и обемите си. Старата имаше две приятелки от родното си село, женени в столицата и беше възобновила контактите си с тях. За да не я плаши с бандитска помпозност Вълкът ѝ беше зачислил шофьор и едно ауди 80, но след тях на дискретно разстояние пътуваше личния му телохранител Слънцето, с трима от най-добрите си хора и отваряха очите си на четири. Особено трудна беше за опазване на безцелните си разходки из квартала и Слънцето тайно се молеше богу, Вълкът да го „хвърли“ в истинска работа.

— Елате, момчета, седнете. Хубав айран съм направила с малко копър... Както го обичахте като деца.

Нерон взе каната, наля две чаши и грубо вдена едната в ръката на брат си. Това беше заповед „Пий!“

— Какво има, мамо? — кротко попита Бесният. — Случило ли се е нещо?

— Не, слава Богу — старата се прекръсти. — Бях при Катя днес следобед... — Вълкът знаеше всяка нейна крачка, но мълчаливо я изчака да продължи. — Чудесно сте уредили сестра си, момчета, Бог да ви поживи. Сега е сложила килими, пердета, апартамента грее, светъл огромен. Като истински братя сте постъпили, момчета! Горда съм с вас — старата обърса с длан две щастливи сълзи и ги погледна усмихната. — Сега искам и на мен да не скършите хатъра!

Братята се спогледаха зяпнали. За пръв път в живота си майка им щеше да поиска нещо за себе си.

— Разбира се, мамо — ласкаво каза Вълкът. — Знаеш, че за теб ще направим всичко, което можем.

— Искam да определите датата на сватбата ѝ, и да я венчаем в църква, по християнски!

Братята прихнаха във весел, разтоварващ, щастлив смях. И двамата не помнеха откога не бяха се смели до сълзи. Когато се съвзеха, срещнаха обидения, сърдит поглед на майка си.

— Какво толкова смешно казах? — с разклатен глас попита старата.

— Нищо, мамо! Нищо, майчице, нищо! — Вълкът я прегърна и целуна очите ѝ. — Разбира се, ще я омъжим, когато кажеш — и както

кажеш! Ще ѝ дигнем сватба да я помни цял живот. Ти кажи датата, другото остави на нас.

Старата се изтръгна от ръцете му.

— След две седмици... Не следващата неделя, по следващата. А да ви видя сега какво ще кажете!

— Какво има да казваме, мамо — усмихнат, та греещ отговори Бесният. — След две седмици ще бъде булка слънце! Кажи ѝ да се стяга.

— Велине? — невярваща на ушите си, а и на щастието си, старата искаше още едно потвърждение.

— Жоро, ти каза, мамо. Изберете църква и попове. Другото е наша работа. Имаме ресторант, няма да се посраим.

Старата мислеше още нещо.

— А гости? Негови, наши...

— Колкото искаш и когото поканите — Бесният продължи да се хили. — Мартин ще наеме хотел и ще осигури транспорта, ще ги вземем от домовете им и ще ги върнем франко адреса, когато поискат!

Старата продължи да се кръсти.

— Господ да ви поживи, момчета! Оставете ме да си поплача. От радост! Ще се помоля да е щастлива и благодарна, както бях аз с баща ви!

* * *

Манзур сбърка шосетата и се озова в Бургас. Имаше време и можеше да се шляе където си иска. В хотел „България“ обаче нямаше места. Опита да шантажира рецепцията с американския си паспорт, на който имаше и българска виза, фалшива, разбира се, но зад тази фалшификация стоеше могъща Русия и беше извършена така перфектно в лабораторията на специалните ѝ служби, че дори и американските емигрантски власти биха приели паспорта за напълно редовен. И този номер не мина. Хотелът беше претъпкан, но му предложиха да иде на „Дюни“, хем близо, хем луксозно.

Когато Манзур влезе в ресторант „Пеликан“, Маймуняка вечеряше с жена си и трима цигулари от охраната. Този чужденец веднага му направи впечатление. Че е чужденец личеше и по лицето, и

по дрехите му. Беше изключително красив мургав мъж с вид на латиноамериканец, висок около 1,80, съвършено строен, стройност доведена до абсурд — реши наум той. Чужденецът би бил много къдрав, ако не беше подстриган „Канадска ливада“ и с очи... Ето какво беше поразително в този тип — очите. Остри като ножове, неподвижни като на сокол и втречени като на сова нощем.

Чужденецът седна. Поръча си рибна салата и бира, запали цигара и се отпусна в стола, като човек, който във всеки миг се чувства комфортно в тялото си.

„Това копеле не е «случайно!» — мислеше Маймуняка, загледан в мускулестото му, видимо мощно тяло. — И защо е сам! На такива мъже жените се лепят като мухи на лайно!“

Маймуняка беше също расов, макар и русоляв мъж. Прякорът си беше спечелил като ученик в спортното училище, за бас беше обиколил външния перваз на покрива на 15 етажната кооперация, в която живееше. Беше добър борец, но нямаше шанс на тепиха. Не стигна до големите титли, но беше уважаван в съсловията като горд мъж, който не прощава обиди. От училището беше близък с Вълка, големите близнаци, Каранов, а после работата в „Нерон“ ги направи неразделни. Работата в „Нерон“? Не беше сигурен, че може да се нарече така това, което вършеха заедно, може би не... Но както и да се наричаше дейността му, тя беше прибавила към вродената му гордост, лисича подозрителност и остро, болезнено остро чувство за задаваща се заплаха.

— Пламене! — Маймуняка посочи с очи чужденеца. — Иди вземи полароида от апартамента ми. Искam снимки на оня тип. Всякакви пози. Изщракай цялата лента!

* * *

— Спиш ли, Козел? — попита Нерон.

— Не, но и да спя пак „не“ ще бъде отговора. Прибра ли тировете?

— Да — Вълкът запали цигара и се изтегна в креслото си. — Убили са Жоро Италианеца. Пред собствената му гребна база.

— Убиецът?

— Потънал е, както може да се очаква. Твоите шибани ченгета ги бива само да прибират курвите по хотелите. Нашите хора пребъркват града, но пипат на тъмно... Оня е бил толкова печен, че го е досвидяло да изхвърли оръжието си.

— По-скоро го е скрил. Ако е истински профи ще им трябват години за да го намерят.

Вълкът мълча замислен, после каза:

— Нещо смърди в това убийство. Има нещо налудничаво. Оня е пръснал сърцето на Италианеца с един-единствен куршум. Убил го на място, а после съвсем безсмислено го е заклал... Има патология в тази работа...

Козелът вече знаеше всичко.

— Никаква патологичност не търси, Вълк. Това е „Кавказка клетва“ или както я наричат руснаците — васално убийство. С първото попадение в сърцето убиецът е изпълнил поръчката, второто убийство обаче е неговото, с което иска да докаже, че е съпричастен с господаря си, работодателя, или този, който просто го е наел за акцията.

— Кавказко убийство — замислен произнесе Вълкът, но баретата го прекъсна.

— В случая — чеченско. Не се ли сещаш кой е убиецът?

Вълкът се сети веднага.

— Манзур Чеченецът! Един от Манджурците.

— Точно така, Вълк. Започнаха да действат. Очаквай още мокри дела.

— Трябва да ги спрем, Козел. Мисли! Чакам те на закуска.

* * *

Бесният се появи с джинси и тишърт, свеж, обилно прекалил с „Ятаган“-а.

— На Витоша ли си тръгнал? — троснато попита Вълкът. — Иди облечи черен костюм. След половин час трябва да тръгнем за погребението.

— Италианецът ще мине без мен. И без това всички знаят, че го бих в боулинга на Чико.

— Стари работи. Убиха го момчето. Трябва да го почетом за последно.

— Заминавам, Вельо. Самолетът ми е след един час.

— С Оливия?

Жорж кимна.

— Отиваме за десет дни на Малдивските острови. Ще се върнем за сватбата на Катето.

— За първи път чувам за такива острови.

— И аз не бях чувал. Избрахме ги по рекламите.

— Къде се намират... тия острови?

— Някъде в Индийския океан. Най-близката земя до тях е остров Цейлон.

Вълкът се усмихна кисело.

— Какво пък толкова. Приятно пътуване!

— Благодаря — Жорж тръгна към вратата, но се спря нервно. — И внимавай с тия шибани погребения. Вземи Слънцето в Пловдив. Мотае се около мама като муха без глава. За какво ѝ е на възрастна жена супер охрана?

— Изчезвай — кротко каза Вълкът. — Поздрави Оливия и избягвай да ми се бъркаш в работата!

— Да го духаш! — изсъска Бесният и излезе.

* * *

12 ч „Хоризонт“ — обедни новини.

На път за погребението на т. нар. Жоро Италианеца, един от най-големите спортисти на страната, се разби и загина с мерцедеса си при скорост 180 км/ч. Атанас Комшев беше олимпийски, световен, европейски, балкански и републикански шампион в продължителната си, триумфална спортна кариера. На местопроизшествието е изпратена оперативна група от РДВР-В. Търново.

В 15 часа същия ден, Мартин въведе Козела в бункера. Нерон гледаше някакви снимки седнал зад бюрото си.

— Сядай! — Козела седна. — Ще пиеш ли нещо?

— Нещо разхладително.

— Искаш ли айран с копър?

— Да.

— Мартине, Кажи на мама да направи айран. Тя знае как. Козелът обърна вентилатора към себе си и подложи врат.

— Как мина погребението?

— Лош театър с лоши артисти... Положението е кофти, Козел! Задава се ново погребение.

— Знаем. Чух новините.

— Наско Комшев — Вълкът опря лакти на бюрото. — Той беше един от малкото читави мутанти на комунизма.

— Вярваш ли в катастрофата?

— Не, разбира се. — Вълкът отново вдигна снимката. — Беше опитен шофьор, караше супер кола... Не вярвам, разбира се! Предизвикано убийство. Голям майстор е пипал колата.

Козелът поклати глава.

— Не е кой знае какъв тарикатлък. Залепяш за управлението чешки взрив-пластир с дистанционен детонатор. Убиецът е знаел, че Комшев ще тръгне за погребението, знаел е горе-долу кога и точно по кой път ще мине. Тръгнал е бавно преди него, когато мерцедесът го е изпреварил, просто е задействал дистанционното управление. Чиста работа. Продължил е все така спокойно, с чувство за добре свършена работа.

Вълкът слушаше внимателно.

— Откъде се взеха такива профита, мама му стара? До преди пет години тази страна беше спокойна като блато.

— От Америка — кротко каза баретата.

— Манджурците?

— Разбира се. Не помниш ли характеристиките им. Чеченецът удари Италианеца, сега това е работа на сапъора Едуард Манджурян. Остава да изчакаме да видим къде ще се появи снайпериста. Правят обход. Избиват лейтенанти и капитани, и бавно се приближават към генерала. Генералът си ти, Вълк.

Нерон изпсува и запали цигара.

— В Пловдив един от моите хора ми даде тия снимки. Този тип е бил сам на „Дюни“ в деня на убийството на Италианеца — хвърли ги пред него. — Прилича на колумбийски наркобарон.

Козелът дълго разглеждаше снимките.

— Я, е колумбийски барон, я чеченски убиец — бавно каза баретата. — По-вероятно второто.

Вълкът скочи и нервно тръгна из офиса си.

— Мислиш ли?

— Импровизирам. Ще взема една снимка — Вълкът кимна.

— Както прилича на латиноамериканец, така спокойно може да се е родил някъде из Кавказ.

— Трябва да ги спрем, Козел! На всяка цена! До гуша ми дойде тази война!

— Ще видя какво мога да направя, Вълк. Трябва ми брат ти!

— Няма го. Не е в България. Защо ти е?

— Около „Нерон“ се навърта един руски богатир — на свой ред Козелът му показва снимка. — Надявах се, че брат ти ще го идентифицира като недоубития от Железница!

— Няма го брат ми. Ще трябва да чакаш десет дни! — Вълкът го погледна диво. — Къде е руснакът?

— Спокойно, Вълк! — Лежи окован в едно подземие. Не аз, той ще чака десет дни!

VII

В Москва беше лепнеща, континентална жега. Термометърът не падаше под 40° по Целзий, от никъде нищо не подухваше, листата на дърветата бяха в мъртъв покой, над река Москва се стелеше бяла мараня от изпаренията и правеше въздуха непоносимо задушен, да не кажем задушаващ.

Дебелият от дете трудно понасяше горещините, а сега, когато прехвърляше средната възраст дишаше едва, едва... „Като санбернар в Сахара!“

Тримата му партньори четяха по един екземпляр от доклада, който им беше приготвил, а той рееше поглед из древния град, очакващ сериозен, изключително труден разговор.

Бяха се настанили в лятната градина на представителния дворец на въоръжените сили на СССР, сега частна собственост на Марат Борзов, един от хората, които и по време на Горби, и сега при Елцин, управляваха Русия и през главите им, и зад гърба им. Марат беше генерал от разузнаването, но истинския му ресор беше икономическия шпионаж, беше издърпал изпод ръцете на американци, германци и японци, толкова секретна, включително стратегическа и нападателна технология, че когато се произнасяше името му половината свят потреперваше от ужас, а другата половина от възхищение.

Генерал Борзов беше връстник и стар приятел на Дебелия и с него разговора се надяваше да бъде по-лек, но другите двама — също генерали от КГБ минаваха за хардлайнери, бяха открити врагове на Елцин, лични приятели на бившия министър-председател Руцкой и бяха го поддържали активно в несполучливия му опит за държавен преврат.

Василий Костин, бивш шеф на КГБ за далечния изток, як четиридесет и пет — петдесет годишен мъж с бръсната глава и бял копирен костюм от „Армани“, беше дошъл със собствения си „Ролс Ройс“ последен, но първи прочете доклада, стана, запали цигара,

излезе от градината, отиде на бара и си поръча „Лонг дрийнк“. През отворените пълзящи врати Дебелият виждаше и чуваше всичко.

Третият, Иван Юлаев (Гарсона), беше започнал като личен сервитьор на Леонид Брежнев кариерата си в КГБ, но се беше издигнал до шеф на VI бюро т. нар. изстребители, бившия СМЕРШ, който издаваше и изпълняваше смъртните присъди срещу враговете на КГБ по всички точки на земното кълбо. Личността му предизвикваше панически страх и в самия кремъл. Дебелият заставаше за пръв път лице в лице с него и имаше отвратително чувство, че стои срещу жаба. Рядка, руса коса сресана по прийома „вътрешен заем“ с път над лявото ухо, изпъкнали зеленикави, воднисти очи, изключително широка, влажна и премляскваща уста. „Да, истински противно копеле е тоя Гарсон!“

Четенето завърши, Костин се върна с питието си и седна.

— И така, Пентхауз, развивате истинска народна демокрация? — усмихнат с ъгъла на устата каза Борзов. — Ако съдя по този доклад, вие сте задраскали Русия от картата на света.

— Не ние, Марат. Няколко невежи от управляващата коалиция си въобразяват, че могат да минат без вас!

— Свалете ги — обади се Юлаев.

Дебелият се усмихна примирително.

— Лесно е да се каже... СДС пое властта след избори!

— Стига глупости, Пентхауз — отново Марат взе думата. — Не се опитвай да ми внушаваш, че сте се примирили със загубата на властта?

— Разбира се, не. Подготвяме провалът им, но все пак ще трябва да минат няколко месеца... Може би дори година.

— И дотогава ние сме мъртви! — отново се намеси Гарсона.

— Вижте, г-н Юлаев, ние сме подложени на вилица. Президентът, бивш комунист, избран с нашите гласове се оказа пълен ренегат. Мислехме го за либерално настроен убеден марксист, но в Източна и Средна Европа само Хавел се проявява като по-твърд антикомунист от него. Председателят на Народното събрание е потомък на старата класа, министър-председател е един налудничав юрист, говори се, че е хомосексуалист, но по-важно е, че е последователен враг на всичко руско, с изключение може би на водката

— Дебелият сам се засмя на шегата си. — Както виждате, ще трябва да чакаме по-добри времена!

Настана кратка пауза.

— Такива времена се предизвикват, а не се чакат, Пентхауз! — каза Гарсона. — Имате ли компрометиращи досиета на управляващите?

— За някои да.

— И не сте ги пуснали в ход до сега?

— Вижте, г-н Юлаев ние имаме компромати за тях, те за нас... Край няма помията, която се излива в пресата и въпреки това те управляват, а ние сме в опозиция.

Борзов стана и се върна с келнер-негър, който не разбираше дума от разговора, и се задоволяваше да се кланя учтиво. Наля на всички по един „Лонг дрийнк“ и се оттегли с поклони.

— Пентхауз, в Малта, Буш и Горби отново поделиха света. Вие оставате в нашата зона на влияние. Знаем, че на теб, това ти е ясно, но на опозицията?

— Промъкват се коментари и на тази тема... Плахо. На интелигенцията ѝ е дошло до гуша да бъде нечий рупор и в момента се самоизживява като независима!

— Добре — отново се намеси Юлаев. — Тази детска игра все някой ден ще свърши. Тогава какво предстои?

— Демократите ще паднат от власт, ще дойдем ние, социалистите — започна Дебелият, но Костин го прекъсна за пръв път.

— Как? — попита той. — Как ще паднат те и ще дойдете вие?

— Конституцията предвижда един-единствен начин — чрез демократични избори!

— Пентхауз — усмихнат приветливо отново го прекъсна гологлавия, — Конституцията, която и да била тя, е романтична приказка за идиоти! А ние, надявам се, сме сериозни мъже. За да паднат вашите лайнени демократи от власт, трябва да се създаде съответната ситуация, а за да се върнете вие на власт, трябва да се възползвате от същата тази ситуация... Дотогава Русия ще бъде за вас само географско понятие. Ясно ли се изразявам!

— Как си представяте тази ситуация? — с въпрос на въпроса отговори Дебелият.

— О, начини дал Господ! — Костин продължи да е приветлив и като че ли добронамерен. — Провокирате галопиращ долар, докарвате промишлеността до колапс, цените хвъркват в небесата, корупцията расте, на всичко отгоре мафията, която трябва вие да финансирате всява страх. Всеки ден минимум по един застрелян като в холивудски екшън. Тогава тия, които избраха идиотската ви демокрация ще започнат да изпитват носталгия по доброто старо време на Живков и сами ще ви повикат на власт.

— Лесно е да се каже — продължи да шикалкави Дебелият, но този път се намеси Борзов.

— Възползвай се от безплатния урок, Пентхауз. Върнете се на власт и заповядай отново на разговор. Тогава ще има и нефт, и газ, и хартия, и памук... И там каквото още искаш в доклада си. Ще има всичко, когато се върнете на власт. И тежка комисионна в „Комерсбанк“ — Щутгарт за теб! А дотогава, кукиш! — Марат Борзов му показва средния си пръст. — Това е, брат, извинявай, но бизнеса си е бизнес — Борзов погледна колегите. — Да считаме този разговор отложен временно, така ли? — Костин и Юлаев кимнаха. — Добре, край. Пентхауз, в моя кабинет чака един човек, който иска да се види с тебе. Много, много важен човек, приятелю мой!

* * *

Човекът приличаше удивително на Ф. Д. Рузвелт, само дето не беше парализиран като него. Изразително по мъжки красиво лице, кокалеста стройна фигура, очила в златни, тежки рамки. Бяла риза с къс ръкав и червено-синя копринена вратовръзка. Черен панталон от тънък памук, обувки т. нар. швейцарски модел, лакирани и блестящи. Нямаше никакви украшения по този, може би петдесет годишен мъж, освен часовника му- златен „Филип Патек“. Не бяха много тузовете по света, които можеха да си позволят този трудно забележим и още по-трудно разгадаем супер лукс, но Дебелият беше истински сноб и имаше набито око за подробностите.

— Добър ден, Пентхауз. Седнете, моля. Няма да ви загубя много време.

Дебелият се отпусна в коженото кресло, което беше най-близо до него. Кабинетът на Марат Борзов беше просторен, но претрупан с мебели и техника, и по-скоро приличаше на базар, отколкото на работна стая. Непознатият разгада мислите му.

— И аз бих наредил половината мебели да се изхвърлят — каза той, сядайки зад бюрото. — Моля, погледнете северната стена, Пентхауз.

Дебелият извърна глава към единствената стена, по която не висяха картини и в този момент амалгамата се изтегли за да покаже пълна панорама на гостната, в която самия той беше преди малко и където все още пиеха питиетата си тримата му събеседника.

— Бас държа, че в момента спорят за цената на няколко хокеиста, които продават в Америка. — В този момент прозвучаха гласовете им с такава яснота, все едно че бяха в кабинета и темата наистина беше хокейна.

Непознатият прекрати експеримента, стената върна матовостта си, микрофоните бяха изключени, а Рузвелт, стана и се настани срещу него.

— Какъв беше смисъла на тази демонстрация? — попита Дебелият. — Цял свят знае, че в шпионирането вие сте ненадминати!

Рузвелт се усмихна.

— Демонстрация — не бих казал. По-скоро доказателство, че и аз участвам в решения като това, което преди малко чухте.

— Не бих се усъмнил, ако ми го бяхте казали устно.

— Нагледните доказателства са по-убедителни. Пентхауз, вие ще заминете неудовлетворен и разочарован, нали?

— Да... Мога ли да ползвам някакво обръщение към вас?

Рузвелт го погледна прямо.

— Да, истинското ми име е Морис Апбертович Алкалай. Евреин съм. Но в средите на комитета аз съм троен Иван. Иван Иванович Иванов.

Сега вече на Дебелия му беше ясно. Срещу него стоеше силния човек на Русия, мозъка на секретните служби, а същевременно банкера на подземния свят.

— Чувал съм за вас — кимна Дебелия.

— Обикновено лошо — замислено каза Алкалай. — Хората се страхуват от нашите служби, но не и вие! Вие сте един от нас.

Пентхауз, ще бъде кратък. Решението, което Борзов ви изложи, може да бъде променено във ваша полза по-бързо от следващите избори. Всичко ще зависи от вас и от личната услуга, която сега ще ви поискам?

— Слушам ви, г-н Алкалай!

— Надявам се, че е излишно да ви моля за дискретност?

— Разбира се, генерале — засегнат и не криещ обидата си отговори Дебелия.

— Извинете, Пентхауз. На въпроса. Имам дъщеря от литовка. Мъртва от години. Оливия е съпруга на мой близък приятел, но на път за дома си изчезна. Сега вече знам, със 100 % сигурност, че е в София пленница на една от вашите престъпни групировки, известна като „Нерон“...

* * *

„Малдивите?“ Ако някой го попита как изглеждат тези острови, просто нямаше какво друго да каже. Седем дни минаха като един миг в този невъобразим свят. Океан, палми, манго... и т.н. Малдивите! Хотел „Сурая“ беше разположен над безкраен плаж, но едва ли някой слизаше до океана, особено при вечерните приливи. Хотелът имаше два басейна и четири двойки туристи — двама грохнали от старост американци, две холандски двойки, и те с Оливия. Ако не бяха край басейна се любеха, ако излезеха случайно от голямото легло, скитаха из острова. Оливия нямаше дрехи, пленничеството я свари неподготвена, но не беше никакъв проблем на това парче земя, захвърлено някъде в средата на Индийския океан човек да се снабди с всичко необходимо от луксозно бельо и козметика до палта от самур, визон и всевъзможни други скъпи кожи, въпреки че местните никога не бяха виждали сняг, освен по филмите. Тук температурата никога не падаше под 25 градуса. Бесният натъпка четири куфара, три за Оливия, един за Катя — сватбени подаръци и ги изпрати в България на името и адреса на майка си. Купи на брат си револвер „Магнум-Пайтън“ с окуляр, заглушител и приклад. Дръжките бяха седефени, кутията от абанос — истинско бижу. На другия ден отиде да купи и за себе си, но бяха свършили.

Пътуваха между островите, не запомняше шибаните им имена, но най-важното беше, че пътуваха без да се озъртат, без охрана, без риск някой отзад да ти пръсне мозъка.

Течеше осмият ден, скоро щяха да се връщат, а така му се искаше това красиво спокойствие да продължава вечно. На Оливия също, макар че не го казваше на глас.

Спеше още, през москитиерата виждаше босите ѝ крака, но вече спеше по гръб, което значеше, че скоро ще се събуди...

— Жорж?

Бесният влезе в спалнята, надвеси се над нея да я целуне за „Добро утро“, но Оливия обви врата му и го събори в леглото... После се любиха и под душа в квадратната, широка като басейн баня.

Закуската беше на шведска маса и обикновено пиеха кафето край басейна.

— Сънувах, че си станал учител — каза Оливия.

— По какво, по стрелба ли? — доволен от шегата си попита той.

— На малки деца... На най-малките — Оливия говореше тихо, загледана в манговия си сок.

Жорж разбра.

— Оливия, ти си бременна!

Литовката мълча дълго и тягостно преди да промълви:

— Нашето дете никога няма да има законен баща!

* * *

Сянката на „Кръстникът“ го преследваше навсякъде, дори тук на сватбата на сестра му. Толкова аналогии се налагаха от само себе си, че трябваше да е слепец да не ги види, малоумен да не ги оцени. Присъстваха всички, които значеха нещо в подземния свят, идваха със скъпи коли и охрана, но в ресторанта влизаха сами или с жените си. Целуваха Катя, подаваха ръка на Валери, оставяха пликове с пари и подаръците си на специална маса, после целуваха ръка и на майка им, и тогава се спираха пред тях, братята, истинските виновници за това стълпотворение, поднасяха поздравленията, сипеха баналности и се оттегляха към претрупаните с лакомства маси.

Жоро използва едно временно затишие и подметна:

— Случайно да си чел „Кръстникът“? Едно романче от Марио Пузо? — много добре знаеше, че брат му почти нищо друго не чете.

Вълкът го сръга в ребрата и продължи да слуша поздравленията на гостите. Тук бяха видни директори на банки — женеше се председателя на една от най-проспериращите финансови структури в държавата. Присъстваха депутати-комунисти, прекръстени на социалисти, които сега бяха в опозиция. Между бизнесмените се мяркаха и хора, които с умения и почтени усилия правиха пари, и име, но те бяха толкова незначително малцинство, че за тях нямаше смисъл да се говори. Жорж, сноб по рождение беше поканил някои от най-шумните имена на артистичния свят. „Кръстникът“ надничаше отвсякъде. Оставаше Георги Минчев да запее и Бисер Киров да се качи да му приглася... Джони Фонтейн и Нино Валенти на сватбата на Кони Корлеоне? Кони — Катя... и имената бяха близки по ирония на съдбата. Два автобуса техни роднини и гости на майка им пристигнаха от Кюстендил, и само един чичо на Валери, брат на покойния му баща, на който Вълкът беше решил при подходяща обстановка да обърне по-сериозно внимание.

Насядаха по масите. Катя и Валери по средата, до булката — кума Борис Каранов, до младоженика — Весето, жената на Борис, до нея Жорж с Оливия (за първи път я показваше в общество), до Борис — майка им, до нея Вълкът с Лидия и оттам нататък гостите по предварително изготвени и прекалено дълго обсъждани списъци. Беше дванадесет часът, масите се огъваха от възможно най-скъпите мезета, които у нас и по света се произвеждаха. В два часа щяха да бъдат сервирани печени прасета и агнета, а дотогава купонът щеше да тече ли тече...

Вълкът изчака фотографите и специално наетия оператор да си свършат работата, стана, взе Лидия под ръка и тръгна между гостите.

Обиколи колегите-артисти, пи по глътка вино, с всеки един от тях. Без предварително да се уговарят днес тук, за разлика от „Кръстникът“, те нямаше да говорят за работа или който както искаше да нарича техния бизнес.

Представиха му известни люде, от деловия свят. На някои беше чувал имената, на други за първи път, за трети имаше „Лоши новини“, които днес щеше да спести. Всяко нещо с времето си. С периферното си зрение видя, че и Катя и Валери, и Жорж с литовката бродят из

гостите. Катя грееше като слънце, Валери беше излишно сериозен в първия си смокинг. „Отиват му официални дрехи на това будно момче!“ — разсеяно помисли той, приближавайки роднините си по майчина линия, по бащина живи роднини вече нямаха. Вуйчо му Рангел, месарят го посрещна, зачервен, разгърден с чаша ракия в ръка.

— Много богата сватба, бе, Вельо. Все съм виждал богатство да тече, но при вас прелива, бе!

Вълкът преглътна яда си.

— Сестра си женим, вуйчо — примирително каза той.

— Остави тази работа за децата, бе! И аз сестра съм омъжвал, майка ви. Аз ли не знам как изглежда богатството, бе. Само колите дето са отвън сигурно сто милиона лева струват.

— Скъпи са, вярно. — Вълкът стисна лакътя на Лидия и се готвеше да го подмине, но вуйчо му твърдо беше решил да му скъса нервите.

— Как натрупахте такова богатство бе, Вельо? Акълът ми взимате.

— Търговия, вуйчо. Внос-износ.

— Какво внасяте толкова доходно?

— Натурални сокове, риба, рибни деликатеси, дрехи... — Вълкът изброи легалните дейности на „Нерон“ и понечи да тръгне, когато месарят го хвана за ръката.

— Имам двама сина, ваши братовчеди. Защо не ги вземете във вашия бизнес, а? И те в богатство да се видят бе, Вельо? В мерцедеси да се возят, а и аз покрай тях на стари години. А? Вземи ги бе, Вельо? Ето молба те моли стария ти вуйчо.

Вълкът сграбчи пръстите му и се освободи от тях. Гласът му режеше като трион, очите му бодяха като албански ками.

— Помниш ли баща ни, месарю?

— Помня го, как да не го помня. Шурей ми беше.

— Когато умираше от туберкулоза, мама ти поиска хиляда лева за да му купи „Паскремифон“. Помниш ли?

— Не... И какво!

— Ти не й даде, месарю, и сгреши, иначе наистина и ти, и синовете ти щяха да се возят в мерцедеси. А сега да духате супата!

Вълкът избута Лидия напред и остави вуйчото да гледа зяпнал след него.

Дойде време за печени агнета и прасета, отново насядаха по масите. Карамана в качеството си на кум държа кратък, шеговит тост и изстреблението на животните започна...

Някъде по средата на обяда, Вълкът почувства с кожата си, че нещо става. Огледа се, срещна острите, напрегнати погледи на някои от „артистите“. Наистина нещо се беше случило. Направи знак на Слънцето да приближи и с поглед го попита „Какво има?“

Личният му бодигард се надвеси над ухото му и прошепна:

— Убили са Крушата. В колата му, на път за сватбата! Снайперист на скорост го е застрелял в главата!

— Слушай ме внимателно... Ще минеш един по един нашите хора. Да траят до края на сватбата. Ако някой дръзне да провали тържеството на сестра ни, ще бъде наш враг! Иди им го кажи.

Сватбата продължи да набира скорост. С алкохола се влагаше и настроението на гостите. Започнаха танците. Вълкът танцува блус със сестра си, Оливия и Лидия, и танго с майка си. Бесният танцува през цялото време, но Вълкът разбираше състоянието на брат си. Тази нервна енергия трябваше да бъде изразходвана по някакъв начин.

В пет часа младоженците се оттеглиха. В седем часа беше самолетът им за Париж, а оттам сватбеното им пътешествие щеше да продължи през Лондон, Мадрид, Рим и Атина. Катето за пръв път щеше да си подаде носа въвн от границата. „Щастие и на добър път!“ — целуна двете й бузи, стисна ръката на зет си, от днес той вече беше сред най-близките му роднини, каза на майка си, че му се налага да отсъства за малко и отиде в бункера. Крушата беше застрелян с един куршум в главата при скорост на мерцедеса над 120 км/ч. Нерон добре знаеше чия работа е това. И третият Манджурец беше доказал, че е профи.

* * *

— Жоро, това е Козела. Работи за нас! — представи го Вълкът.

— Здравей, Козел!

— Здравейте, г-н Изов!

— Наричай ме, Жорж. Къде е Иля Муромец, оня недоубития, как му викаха?

— Миндир — каза Козелът, фамилията му е Миндиргасов. Когато сте готови ще ви заведе при него.

— Готови сме — каза Вълкът.

* * *

Крушата беше погребан в родното си Кирчево, помашко село на три километра от варненската магистрала. Събраха се всички живи босове на „Нерон“, отново селото заприлича на декор за филм. Мафиотски, разбира се. Ревю на коли, на скъпи костюми, на черните очила „Райбан“, кой знае защо предпочитаната марка на „артистите“. Когато церемонията свърши, братя Изови и избрани цигулари-щурмуващи се отправиха към Лесидрен, село разположено през един хълм от Кирчево, където в творческия дом на кинодейците щеше да ги чака Козела.

* * *

Миндир беше окован като бик-разплодник в мазето на Козела, който се оказа родом от същото село. Интуицията на Маймуняка беше свършила работа. Камбоджанецът беше разпознал на снимката Манзур, но въпреки азиатските мъчения, на които го беше подложил Козела, категорично отказваше да каже къде Степанчик крие убийците си.

— Твърд мужик — започна Козелът. — Мълчи като светец, заслушан в гласа на Бога.

— На какво разчитаме? — попита Вълкът.

— На шока! Когато чуе шум, Миндир очаква да се появя аз, но когато вместо мен при него влязат шефът на „Нерон“ и брат му, убиецът, ще се убеди окончателно, че с него е свършено. Може да потърси спасение в предателството.

— Какво, брат ми, да опитаме ли? — попита Жорж.

— Ще опитаме. Хайде, Козел, ако не спечелим кой знае какво, поне нищо няма да загубим!

Козелът ги въведе в новата си, просторна къща, градена от камък. Направи им знак да мълчат и ги поведе. Слязоха в тъмна и влажна изба, стигнаха до желязна врата, бронирана като сейф, Козелът запали осветлението, отключи и с очи им показва, че ще ги чака горе.

Не бяха минали и две минути, когато чу няколко приглушени изстрела. После се появиха и братята. Бесният носеше „Магнум“ в ръка.

— Шабла — каза Вълкът. — Вилата на политбюро, на брега на резервата.

— Тръгваме веднага — добави Жорж. — Хайде, Козел. Долу е студено! Нищо няма да му стане за един ден.

Козелът поклати глава.

— Ще се чакаме на Албена, в хотел „Добруджа“. Ще ги ударим през нощта. Междувременно ще се отърва от трупа и ще свърша още някои работи.

* * *

Прав беше Козелът. Миндир позна братята и се изпусна. Замириса на фекалии, а комбинирани със стара нафта, това беше най-гадната смрад в света. Това може би беше аромата на ада.

— Милост, Нерон — изскимтя гигантът. — Три деца имам, стара майка... Имай милост, за Бога, пощади ми живота!

— Къде са убийците на Степанчик? — тихо попита Вълкът.

— Пусни ме, ще те заведе... Само ме извади от този гроб, за Бога! Имай страх от Господа, Нерон! Господ забавя, но не забравя!

Вълкът измъкна новия си магнум и свали предпазителя.

— Стига си ломотил, Миндир! Къде са Манджурците!

— Обещах ти... Ще те заведе... Само ме измъкни от тук!

Вълкът стреля в коляното му и го раздробя на парчета.

Миндир изрева така, че кръв шукна и от носа, и от ушите му. „Това лайно ще загуби съзнание!“ — помисли той и кресна:

— Къде са Степанчик и убийците му! Веднага! Стрелям в другия ти крак!

— В Шабла, сволач — продължи да реве афганецът.

— В Шабла? Къде в Шабла?

— Резиденцията, на брега на резервата, курвенски сине.

Това беше достатъчно. Вълкът подаде магнума на брат си, обърна се и тръгна по стълбата. Бесният изстреля още пет куршума и го последва.

Миндир не лъжеше. Оставиха колите на километър от резиденцията, разпределиха обхода и тръгнаха. Бяха тридесетина мъже елитни цигулари, всеки един от тях годен да бъде концертмайстор в който да е престъпен синдикат по света. Заобиколиха вилата от три страни, четвъртата беше самото езеро-резерват. Нямаше охрана, дори най-елементарната, дори куче. Когато се увери, че хората му са заели позиции, Вълкът взе мегафона и извика:

— Степанчик, аз съм, Нерон. Оградени сте отвсякъде! Нямаш шанс, Степанчик! Обади се!

След десетина секунди афганецът се обади наистина.

— Чао, Нерон! Много е късно! Не приемаме гости! Дори скъпи гости като теб не приемаме, Нерон!

Вълкът изстреля един автоматичен откос по вилата и изкрещя:

— Ще те запалят, руска свиня! Ще те направят на въглен, и теб, и Манджурците ти.

После чу смеха на Степанчик, шум от запален двигател и отново гласа му.

— Простак си ти, Нерон! Цървул, както се изразявате вие! Сбогом, Нерон, следващия път ще те посрещна с черен хайвер и шампанско...

Шумът на двигателя се усили.

— Бягат, мамка им да еба! — изкрещя някой откъм брега на езерото и всички като един се втурнаха към къщата.

Това, което видя Вълкът, приличаше на научнофантастичен филм. През езерото се носеше някакъв апарат, минаваше от един коридор с камъни в друг, после тръгна по сушата. Беше безсмислено да стрелят, руснаците бяха много далече. Апаратът, който се оказва всъдеход на въздушна възглавница бързо се отдалечаваше по плажа. На разстояние повече от километър спря и внезапно избухна. Побягнаха към пожара като глутница след елен, но не бяха минали и половината разстояние, когато видяха мощна моторна лодка да реже вълните и да изчезва в открито море. „Този път ни прецакаха с техника!“ — унило помисли Вълкът, подхвърли калашника си на

Слънцето и бавно повлече крака през пясъка. Във вилата завариха три уплашени до смърт проститутки. Слаба утеха за пътя, който биха до тук.

* * *

Вълкът разположи засади от Златни пясъци до порт Варна, но до десет сутринта никой не се появи. Или бяха слезнали някъде около Балчик, или бяха отпрашили към Бургас. Обади се на Маймуняка да си отваря очите и би „отбой“. Беше десет часа, когато се събраха в хотел „Палас“ на св. Константин. Напълниха ресторанта уморени, настръхнали. Обади се Маймуняка. И при него никой не се беше появил.

— Майната им, този път ни прекараха! Но ще излязат... Не са делфини да живеят в морето!

Степанчик и Манджурците бяха излезли отдавна, само че в Румъния, на порта в Констанца. Бяха си поръчали хем енд егс, портокалов сок, кутии леден Туборг и закусваха на маркизата на хотел „Виктория“.

— Как ще се върнем? — попита Едуард Манджурян.

— Има два начина и двата на принципа на дузпата.

— Не те разбирам?

— Степанчик се усмихна кисело.

— Ще ни чакат да се върнем, нали?

— Вече ни чакат... гари, летища, портове...

— А къде според Нерон е най-малко вероятно да се появим?

Този път Манджурян разбра.

— В Шабла?

— Точно така... Това е принципът на дузпата. Когато вратарят е един и изпълнителят същия, той никога не се хвърля два пъти в един ъгъл!

— А ако знае? — обади се Мандзурски.

— Какво ако знае?

— Принципът на дузпата. Нерон не е за подценяване.

Мълчаха дълго, после Степанчик стана.

— Отивам да спя! Ще мислим довечера.

* * *

В апартамента на Нерон се бяха събрали Жорж, Козела и той самия, Слънцето осъществяваше рум сървиса и бдеше за охраната. Пиеха уиски на последния етаж на хотел „Палас“ и гледаха долу гъмжащия като мравуняк плаж.

— В Румъния са — обади се Козелът.

— Сигурен ли си? — Жорж видимо се напиваше.

— Не. Просто мисля аз какво щях да направя на тяхно място.

— Ще се върнат. — Жорж си доля чашата без да обръща внимание на тежкия поглед на брат си.

— Ще се върнат, разбира се — Козела гледаше да не дразни младия, изключително див брат. — Въпросът е къде?

— Ти как би влязъл в страната, ако си наистина в Румъния?

— Има много начини, легални и нелегални. Сухопътната ни граница е по-разградена от морската...

Вълкът вдигна ръка.

— Чакай! Ти, Козел, на мястото на Степанчик къде би влязъл в България?

Баретата мисли дълго.

— Откровено казано не знам. А ти?

— Там където е най-малко вероятно да ги чакаме. В Шабла!

Тодор Беров почука и откряна вратата. Дебелият спеше на бюрото си.

* * *

— Пентхауз?

— Влез, Доди... Не спя. Почивам си със затворени очи. Седни.

Беров остана прав, леко разкрячен с остър, напрегнат поглед и стиснати юмруци.

— Искам да чуеш нещо, Пентхауз и добре да го запомниш. Аз съм президент на холдинг „Полиинс“. За голяма част от твоите сънародници „Поли“ символизира националния капитал...

— А всъщност? — прекъсна го Дебелия.

Беров изглеждаше объркан.

— Не те разбирам.

— Всъщност какво символизира, Доди. Започна като лондри? Знаеш ли какво означава тази дума на английски?

— Пералня.

— Анджак, карай нататък!

— Пентхауз — по-кратко опита Беров. — Не можеш да се обаждаш на секретарката ми и да ѝ заповядаш: „Доди да дойде при мене в 21 часа!“

Дебелият се усмихна.

— В колко трябваше да ѝ кажа, Доди? 21 и 30... и без това цял четвърт час закъсня.

Беров седна и постави лакти на бюрото му.

— Аз имам световен авторитет, Пентхауз. Ако искаш да работим заедно трябва да го имаш предвид!

— Имам го, Доди, иначе щях да кажа на секретарката ти: „Оня борецът, или перача, или рекетъора...“

Тодор Беров скочи.

— Пентхауз!

— Седни, Доди! Загубил си чувството си за хумор, момче! Седни и слушай внимателно! Това, което ще чуеш не е за всяко ухо.

* * *

Когато се прибра в офиса си, Додко, както го наричаха в борческите среди набра някакъв телефонен номер.

— Мартине, Тодор Беров е, свържи ме с Вълка.

— Не е в София... Ще се прибере късно или утре.

— Тогава с Бесния!

— И него го няма... Заедно са. Още не са се върнали от погребението на Крушата.

— Някакъв мобифон?.

— Не — каза Мартин.

— Спешно е!

— Не — повтори Мартин. — Знаем, мобифон се дава само лично. Когато се върнат ще им кажа да ти се обадят!

Президентът на „Полиинс“ гневно тръшна слушалката.

* * *

Прекрасна нощ, тиха и топла. Луната беше залязла отдавна, но небето беше осеяно със звезди. От езерото долиташе жабешки концерт, някакъв щурец напяваше монотонно...

Чу се бръмбар, после звукът се усили. Тъкмо го помисли, когато Козелът каза:

— Идват. — Вълкът не откъсваше очи от морето. Малко по-малко бръмбара премина в равномерен режим на работа, после стана мощен и започна да заглъхва. Афганците, ако, разбира се, бяха те, изключиха двата мощни мотора и минаха на третия, т. нар. маневрен.

Появиха се. Виждаха се хора на борда. Лодката почти по инерция пресичаше плитчините докато заседна. Двама души скочиха във водата и газещи до кръста избутаха глисера на брега.

„Пет души!“ — преброи ги на ум Вълкът стиснал калашника с две ръце.

Чу се руска реч, после мълчаливо изнесоха багажа и го струпаха на сухо, на два-три метра от мократа пясъчна ивица.

С тях беше свършено. Стотина души ги дебнеха в камъша зад дюната. Скални лястовици да бяха — с тях беше свършено. До тук беше и Степанчик, и Манджурците.

Вълкът изсвири и концертът започна, тежък полифоничен, бароков. Пет силуета затанцуваха смъртен танц поддържани във въздуха, после рухнаха на пясъка. Змея и Маймуняка вдигнаха хората си и стреляйки приближиха жертвите си.

— Край, Нероне! — извика Змея. — В преразход са!

Маймуняка обърна телата по гръб и ги засне с полароида.

— Колко полезно нещо може да е фотоапаратът — каза Нерон на брат си. — Мартин да купи два. Единият за мен.

Козелът огледа жертвите и се върна.

— Най-малко по триста куршума има във всеки един от тях — каза той.

— Какво разточителство — Вълкът тръгна към колата. Гадеше му се.

— Слънце, ще пикая! — влезе в камъша и повърна. Веднъж, два пъти, три пъти... От дете имаше нервен стомах, а живееше инфарктно. Време беше да се погрижи за себе си.

* * *

Регионалните шефове на „Нерон“ се бяха събрали в бункера. Вълкът се бавеше. Седеше на бюрото и чакаше да го потърси Козела. Вместо него се обади Мартин.

— Беров се скъса да те търси! След десет минути ще се обади отново. Какво да му кажа?

— Какво да му кажеш! — Вълкът се замисли. — Да дойде в един и половина в „Мираж“! Каня го на обяд — мобифона звънна отново.

— Козел?

— Срецнахме се. Каза да ти предам почитанията му... Замина! Завинаги!

— Добре, Козел. Нещо друго?

— Заминавам на курорт. На море. За една седмица.

— Приятно прекарване. Носи мобифона със себе си!

Нерон остави апарата и отиде в бункера.

— Сядайте — каза той. — Пийте, ако искате! Натръскайте се като свини, ако ви харесва! Днес има повод! Слънце, раздайте чаши, уиски и каквото трябва. Край на войната. От днес мир!

Момчетата се спогледаха недоверчиво, но Вълкът беше възбуден и искаше да предаде радостта си на всички.

— Степанчик и убийците му са мъртви, току-що ми казаха, че и Герман Винокуров ги е последвал в пъкъла. Затова се забавих. Чаках потвърждение, че и последния шеф на „Нева“ е в отвъдното. — Вълкът вдигна чашата си. — Преди да пием за мира да отлеем по глътка в памет на Кроки, Жоро Италианеца, Наско Комшев и Крушата. — Отляха, отпиха и се приготвиха да слушат. Че Нерон се готви да произнесе реч нямаше съмнение. — Афганците се опитаха да ни извият врата... Дадохме жертви, но снощи и днес с два удара сложихме край на войната. Черноморието си е наше и наше ще си остане. Нейко Змея и Маймуняка ще изтласкат на сухо редовите цигулари на Степанчик и забравяме за афганците. Чувам, че Коза

ностра е пропищяла от тях. Тук — Вълкът показва среден пръст, — тук да си ебават майката. Това не им е 9.9.1944 година. След обяд Змея и Маймуняка заминават обратно на морето, прилагат пълен контрол и мир! Мир, пичове! Наздраве — пиха. — Водихме война, спечелихме я! Сега мир. Не мога да намеря време да се ожения, д'еба мама му. Лидия ще ме разкара вече и ще е права. — Избухна мощен смях. Вълкът също се смееше, заливаше се от смях. Всички знаеха, че на Лидия и през ум не й минаваше да го напуска, а и да искаше да го напусне не би могла... Жива. — И още нещо, момчета. Стига с тия бухалки, с тия безцелни маризи по барове и дискотеки. Искам да налагате зверски глоби. Край на анцузите! Плащаме царски на хората си и могат да се обличат прилично. Стига са ни наричали „мутри, мутанти, вратове“ и т.н. Знаете ли какво ми каза Лидия онзи ден? В държавата се шири борчески бизнес-имитация на мобифон, такъв детска играчка струва 10 бона... Някакви хирурзи-козметици се изхитрили и деформират ушите на разни копелдаци. Ниц, скивай ме — аз съм борец. И за тази услуга шарят 10 бона. Други пък се тъпчат с анаболи като патета с лайна... Да го духат! Няма борци, няма биячи и бухалки. Има делови бизнесмени и това е всичко. Мръдне ли някой встрани, глоба! Никаква милост! Да усети с джоба си как трябва да се държи един бизнесмен. — Вълкът се засмя. — Много дрънкам, а? Да, ама съм на кеф. Ако искам ще дрънкам, и понеже съм ви началник, вие ще ме слушате — Вълкът вдигна чашата си. — Иначе това е всичко! Наздраве! Честита победа!

Старите артисти пиха за победата, но без инфантилен ентусиазъм. Повечето от тях чувстваха с кожата си, че войната едва сега започва.

* * *

Президентът на „Полиинс“ беше точен до секундата. Остави охраната пред ресторанта и влезе сам. Вълкът вече го чакаше. Мълчаливо му посочи стола, който беше определил за него.

— Скъсах се да те търся. Мартин те крие като слитък злато, но сега вече знам, че е бил прав.

— Знаеш! — изсумтя Вълкът. — Какво знаеш? Да не си бил при петричката врачка?

— Просто чета вестници, слушам радио.

— И какво толкова чу?

— Някой има зъб на афганците и ги избива като кучета!

Вълкът му подаде менюто.

— И кой ги избива според тебе!

— Знам ли... — Доди се усмихна приветливо. — Някой, който им има зъб или ги мрази, както ти ги мразеше навремето!

— Глупости — Вълкът викна келнера. — Онова беше спорт. Бяха ни конкуренти, но само на тепиха!

— Добре, добре — Доди махна с ръка. — Майната им на афганците. — Поръча сок от касис и глиганско филе с боровинки. Вълкът се задоволи с евксиноградска ракия и печени пиперки. Доди го дразнеше със самодоволния си вид на богато парвеню и щеше да претупа срещата колкото се може по-бързо.

— Как си, Вълк? Отдавна не сме сядали на маса.

— Много ти порасна работата, Додко. Колкото пъти пусна телевизора, толкова пъти ти дрънкаш глупости от екрана. По-известен от Лили Иванова взе да ставаш.

Беров се засмя, опитвайки смеха му да звучи и весело, и добродушно.

— Не знам кой е по-известен от двамата, Вълк? Разликата е, че моето име звучи в медиите, а твоето се произнася с ужас, и то само на ухо.

Ред беше на Вълка да имитира весел смях.

— Не съм толкова страшен щом посмя да оставиш охраната вън.

Беров смени гримасата и сега изглеждаше замислен.

— Кроки, Италианеца, Наско, Крушата... Кой ни избива, Вълк?

— И аз бих искал да знам — отговори Нерон, вбесен от това „ни избива“, което този комунистически лакей има нахалството да произнесе. Целият си живот прекара в целуване на червени задници.

— Що за птица е този Бебов?

— Дрисльо. Не е интересен!

— А Барона?

— Същата стока. Селски хитрец и маризчия.

— Ти ли ги напъха зад решетките?

— Аз? Как ти хрумна тази мисъл?

— Подказаха ми я — призна Беров. — Разкарал си ги, да не ти се мотаят из краката.

— Клюкари дал Господ — каза Вълкът, но нито потвърди, нито отрече. Нямахше право да потвърди, а да отрече Доди така и така нямаше да му повярва.

Мълчаха известно време. Мартин пусна хитовете на Нат Кинг Кол и атмосферата в заведението като че ли се разведри. Гарниран с музика шефът на „Поли“ беше по-поносим.

— Как е Лидия? — това лайно се опитваше да усвоява елегантни маниери. Досмеша го, но каза:

— Добре е. Готвеше като излязох.

— Да я поздравяш специално!

— Веднага след обяда ще ѝ предам поздравите ти.

Разговорът замря. Беров не казваше защо го е търсил толкова на пожар. Вълкът не беше човекът, който ще го попита. Не и той.

Сервираха глигански бут с боровинки и Доди се нахвърли стръвно. Беше много вкусно. И Вълкът си го поръчваше често. Случиха на готвач. Голям майстор излезе. „Ще му вдигна заплатата с хиляда лева. С два бона!“ Премести часовника си на лявата ръка да не забрави и изчака Полишефа да се наплюска.

Пиеха кафе, когато „завесата“ се вдигна.

— Върни Оливия Алкалай, Вълк! Много е важно и е много спешно. Откажеш ли, война до пълно изстребление на теб и момчетата. Пълно, вълк! Геноцид!

— И кой ще води тази война?

— Всички — Беров се наведе и каза на глас това, което Козелът посмя само да напише. — Създава се „ескадрон на смъртта“. Бивши барети, командоси, рейнджъри.. У нас и в Русия паралелно се организират бригадите и от следващия понеделник започват да действат. Ще ти кажа още. У нас ще бъдат под заповедите на Дебелия от Пентхауз, в Русия — на Морис Алкалай, бащата на Оливия.

Мълчаха дълго.

— Ескадрон на смъртта казваш? Кой ще го финансира? „Полиинс“, нали?

— Не.

— Да — Вълкът вдигна глас, но го овладя и изсъска: — Ти ще плащаш да избиват старите ти приятели. Иначе Дебелият не би те

пуснал до секретите си.

Беров го спря с ръка:

— Дебелият ме праща тук на този разговор. За общо добро. Иска мир и му вярвам, но Алкалай иска дъщеря си и го притиска. Ако не я върнеш с добро, ще я вземе насила...

Вълкът се усмихна кисело.

— Започва нещо като Троянската война, а? Каква идиотщина! — Запали цигара. — Виж Додко, аз нямам нищо общо с тази история. Оливия и Жорж се заиграха. Тя е бременна. Ако имаш приказка с Дебелия дай му мобифона на брат ми, нека той Алкалай се обади на дъщеря си. Да се разберат по роднински. Война за Елена Троянска в края на двадесети век е толкова нелепа, че даже и в оперетата би била наивна.

— Велине, слушай ме внимателно. Алкалай не иска да говори с никого. Иска Оливия. Това не е молба, това е ултиматум. И той, и Дебелия знаят кой избяга двамата Степанчик, Манджурците, Герман Винокуров и т.н. Знаят го и в ескадрона. Дошъл съм да ти кажа, че имаш една седмица срок. После започва войната, оперетъчна, смешна, наивна — както искаш, така я наречи, но ще бъде безмилостна и всички вие „старите артисти“ ще гушнете розите. Една седмица, Вълк. До следващия понеделник. Не забравяй, че това е денят, в който „ескадронът на смъртта“ ще започне да действа.

* * *

Вълкът се прибра, взе бърз душ и тъкмо седнаше на масата с Лидия, когато Мартин се обади.

— Доди Беров иска да говори с теб.

— Досега бях с него.

— Забравил да ти каже нещо важно!

— Дай ми го.

— Вълк, пропуснах основното, бе момче. Утре пристига Япончик.

Чу се ехиден смях, после линията прекъсна.

VIII

Вълкът лежеше по гръб, загледан в тавана. Мирът се отлагаше за неопределено време. А това значеше нови потоци кръв. Ескадрон на смъртта? Разбира се, финансиран от „Полиинс“. Комунистите се готвеха да отвоюват загубените територии, а и позиции. Кой е Нерон, че се ебава с югоембаргото, с ЮНПРОФОР, с ООН... Печели милиони, а на всичко отгоре сърбите го обичат като роден брат. И песен съчиняват за него. С Аркан си пият кафето, Весна Змиянац пее: „Брат Нерон като Вълк ги дави, но без петрол не ни остави!“ Разбира се, дави тия, които наложиха ембаргото. Комунистите щяха да направят всичко, за да издърпат петробизнеса от ръцете му. Нерон държеше складове във всички безмитни зони, а това значеше тонове цигари, уиски, шоколад, кафе, кола и пепси, бира, сокове и милиони, спечелени от липсата на мито. Пентхауз беше изпуснал ръководната роля в страната за повече от две години и сега се готвеше да навакса. Народът превзе улицата, изхвърли мършата на Гошо Тарабата от мавзолея, свали президента-танкист, свали последното червено правителство, махна петолъчката от партийния дом, изхвърли от Конституцията чл. 1, който определяше ръководната роля на компартията. Народният гняв ги беше ужасил. Бяха се изпокрили по боянските вили и не смееха да си подадат носа навън. Действаха единствено чрез в. „Дума“, но печатният им орган се държеше по-скоро като оципана девственица, отколкото като трибуна на един милион болшевики. Да, обаче народа се умори, гневът му прекипя и ето ти сега „ескадрон на смъртта“. Ескадрон на чия смърт? Щяха да представят в пресата новата трупа като орган за борба с организираната престъпност, а всъщност щяха да хванат за гушата всеки, който дръзне да живее по свои, собствени закони. Няма мир, няма и да има! Поне докато комунистите окончателно не превърнат политическата си власт в икономическа...

На всичко отгоре Япончик в София. Идва за Оливия. Каква чест, Морис Алкалай ни изпраща убиец номер едно на афганската война.

Оливия, Оливия, Оливия... сега и да искам не мога да те върна. Мога ли да посегна на жената, по която си пада брат ми, която носи в себе си първия внук на баща ми...

Вълкът скочи и отиде бос в офиса си. Извади от бюрото си снимките на мъртвите Степанчик и Манджурците, запечата ги в плик и се обади на охраната.

— Мартин да дойде при мен!

Шефът на бункера влезе веднага, като че ли беше чакал пред вратата.

— Ела тук — Вълкът му подаде златния си паркер. — Напиши на плика „Вячеслав Иванов, тире Япончик.“ А сега прати двама души да го подхвърлят В Пентхауз. Това е! Върви!

Върна се в леглото и отново се взря в тавана. Тежки времена се задаваха. Война с всички. На всички фронтове. Без Степанчик начело на „Нева“ афганците щяха да се пръснат като пилци, но с появата на Япончик отново щяха да стегнат редиците и да се превърнат в професионална армия, каквато всъщност бяха. Щяха да потърсят и да намерят предатели, и избивайки капитаните му да намерят начин да се доберат до него. Добре поне, че Бебов и Барона бяха на топло, иначе първи те щяха да предложат услугите си на Япончик. Все същата работа. Ще трябва да му пресека белтъка на това подло копеле Додко Беров. Много ще се размирише мама му стара, и децата ще разберат кой го е свитнал, мръсника му с мръсник. Ескадрон на смъртта, това да не ви е Бразилия, ебалници шибани. Къде е Козелът? На море... Майната му на Козела, какво може да направи сам човек срещу две армии...

Вълкът скочи. Тресеше го. „Как какво, глупако!“ Козелът трябва да се внедри в ескадрона и да ги пържи отвътре. Вълкът се втурна в офиса и набра мобифона му.

— Кажи, Вълк?

— Какво правиш?

— Ям пица и пия бира!

— Трябва да се върнеш!

— Кога?

— Веднага!

— Добре! След четири часа ще бъда в офиса!

— Не, след три ще се срещнем в онзи дом... творческия! Сещаш ли се?

— Да. След три часа ще бъда там.

* * *

Къде е Лидия? Не беше я виждал повече от два часа.

— Мартине, знаеш ли къде е Лидия?

— При майка ти, шефе. Пият кафе на източната веранда. Върна се в спалнята, облече се и отиде при тях. Завари ги да четат някаква готварска рецепта допрели глава една до друга. „Колко ги обичам, Господи! Живота си бих дал за всяка една от тях! А за двете?“

— Имате ли готово кафе?

Лидия стана и му го приготви, както го обичаше — късо със сметана и без захар.

— Какво си говорите, против мен ли? — разведрен и странно успокоен попита той.

— Как можеш да помислиш, че можем да говорим против тебе? — не разбираща езика им обидено попита старата.

— Шегувам се — Вълкът намигна на Лидия. — Ще отскоча до едно село по работа. Към десет ще се върна за вечеря — погледна вестника. — Тази рецепта ли беше изненадата?

Жените се спогледаха.

— Защо не, Лидке? Имаме продуктите. Може да опитаме.

— Ще опитаме — усмихната отговори Лидия.

— Добре, действайте — Вълкът глътна кафето и стана. — До довечера!

Старата сложи очилата и препрочете кулинарния порядък. „Да, имаха всичко!“

— Ще стане интересно блюдо... — вдигна глава. Лидия разсеяно рееше през прозореца.

— Какво има, Лидке?

Лидия се обърна рязко и хвана двете й ръце.

— Омъжи ме, майко! Знам, че ти го застави да омъжите Катето — от очите й рукохна сълзи. Скри глава в пазвата й. — Искam деца — хлипайки продължи тя. — А и на теб ти е време да гледаш внуци.

Старата вдигна главата ѝ, целуна я по очите, изпи ѝ сълзите.

— Довечера, Велин ще ти поиска ръжата! — старата се усмихна тъжно. — Той живее опасно, скъпа, помисли преди да кажеш „да“.

* * *

Оливия прекара два часа в банята. Скучаеше. Обръсна мишниците, венериния си хълм, смени маникюра и педикюра, лежа във ваната и въпреки това загуби два часа. Денят беше ужасно дълъг, а следваше и нощта. След връщането си от Малдивските острови, започна да отваря очи за някои детайли от живота, който Жорж ѝ налагаше без да го съзнава. Еротичният ѝ бяс за тялото му постепенно заглъхна и взе да си дава сметка, че живее с много опасно, но посредствено и скучно момче. Леглото ги сближаваше, макар че все по-често ѝ се налагаше да имитира страст, но извън него скуката и досадата ставаха трудно поносими. Свикнала на светски живот, на концерти, опери и приеми, общувала с интересни, умни и талантиливи хора, дори с гении, за нея беше невъзможно да се примири с мисълта, че животът ѝ ще мине като този на майка му — вторачена в децата си и заключена в къщи. Не! Дори смъртта беше по-примамлива. Мъжът ѝ беше отворителен, гол охлюв, с дебели рогови очила, малки ръчички и крачета, и пухкаво, винаги потно тяло, но извън служебния секс, с който се примиряваше веднъж в седмицата, той ѝ предлагаше „Животът на ролс ройса и брилянтите“ идиом за живот във най-висшето възможно общество. А тук, просташка дискомузика и още по-просташките и банални американски видеоекшъни.

Оливия наметна червеното кимоно, което купи на Малдивите и излезе от банята. Легна гола на канапето в хола на вилата и през отворената врата се загледа в градината. Може би единственото нещо, което ѝ радваше погледа.

После чу гласовете на охраната и почувства нервна тръпка. Жорж го нямаше. Щеше да се върне след два дни.

— Заминавам — беше казал той. — Искаш ли да дойдеш с мен?

— Къде?

— На турската граница. Правим складови халета. Трябва да подпиша договора с общината.

— Какво има там... на границата?

— Складове — примирително усмихнат каза той.

— Ще остана тук.

Ако беше отишла сега, сигурно щяха да се чукат в някой хотел. Но и това беше почнало да ѝ писва. Жорж я яздеше като кобила. Вдигаше ѝ краката и блъскаше, като че ли му е за последно. Оливия обаче беше перверзна и обичаше разнообразието. Механичното триене на чукането не винаги я задоволяваше и напоследък често започна да имитира оргазъм. Обичаше орална, анална любов, разнообразието на позите. Обичаше да говори мръсотии по време на акта, да ѝ говорят грубости, да я наричат курва, развратница. Жорж беше свещената скука, слагаше ѝ го, хващаше я за гърдите, завираше езика си в устата ѝ и започваше да ебе мощно, спортно, до протриване. Или трябваше да го привикне към перверзиите на леглото, или все по-често щеше да се налага да му отказва.

Стана и погледна през пердето на верандата. Охраната се беше сменила и този, който пазеше входа, пиеше кафе от пластмасова чаша и четеше някакъв вестник. Гола, наметната с кимоното Оливия обиколи всички стаи на вилата. Вътре нямаше охрана, в двора само онзи с кафето, и осем души в четири коли зад оградата, разпределени по ъглите.

Само при мисълта, че е сама с мъж и вулвата ѝ плувна в сокове. В еротиката се криеха много тънки детайли и не непременно ебането беше най-същественото в нея. Веднъж на един делови обяд в Москва, в разгара на лятото, мъжът ѝ покани трима италианци. Когато сервираше кафето, единия от тях плъзна ръка отзад по бедрото ѝ, отмести слипа ѝ и вкара два пръста във влагалището ѝ. Тази близост продължи не повече от три секунди, но Оливия експлодира, изпразни се още докато пръстите му бяха в нея и още три пъти докато се добере до банята. Беше спала с много мъже, всякакви и като цвят, и като нация. Вече десет години водеше полов живот и отдавна беше загубила представа за бройката им, но двата пръста на онзи италианец нямаше да забрави никога.

Оливия облече кимоното, върза колана и излезе на площадката пред стълбата.

— Ей, ти — провикна се тя. — Как се казваш?

Охраната скочи на крака.

— Борис, госпожо.

— СКучая. Ела вътре да ми правиш компания.

Оливия влезе, излегна се на канапето и качи босите си крака на масата. Момчето, че е двадесетина годишен беше видяла отдавна, застана на вратата, но не прекрачи прага.

— Забранено ни е да влизаме във вилата, госпожо?

— А аз ти забранявам да стърчиш там! Веднага ела тук! — Борис се подчини неохотно. — Седни! — Седна. — Ще пиеш ли нещо?

— На работа съм.

— Работа, глупости. Там на ролковата маса има уиски! Избери някакво по твой вкус, налей две чаши, сложи лед и ела тука!

Борис беше млад тъпак, як като бик с къс врат и къси крака, но беше единствения мъж наоколо. По-добре лоша компания, отколкото никаква.

Един час по-късно езикът му беше между краката ѝ.

* * *

Козелът закъсня двадесет минути. Тъкмо беше почнал да се безпокои, когато Мартин телефонира, че BMW-то паркира пред творческия дом на писателите в Лесидрен. Път, задръствания — Козелът беше човек, на който можеше да се разчита и нямаше смисъл да „прави сурат“ за двадесет минути.

Баретата го изслуша мълчаливо. Мълча още дълго, обсъждащ наум предложението на Нерон.

— Сложна работа, Вълк! И скъпа. Стъпя ли на техния паркет, ще трябва да танцувам по тяхната музика!

— Знам — кимна Нерон. — Какви са ти шансовете да проникнеш в Ескадрона?

— Големи! Аз съм добро ченге. Други са проблемите. Стана ли член на отряда, ще трябва да тръгна срещу вас. Истински! Усетят ли, че съм симулант, първата глава, която ще падне, ще бъде моята.

— И това ми е ясно, Козел. На война като на война. Достатъчно ми е да знам един час по-рано за всяка акция на ескадрона.

Баретата отново мълча дълго.

— Много добре познавам шефа им, Вълк. Още на първия капан ще почне да търси „ебалника“... Най-късно на третия ще го намери.

— Това отказ ли е?

Козелът не отговори. Стана, отиде до бара и се върна с бира.

— Мислил ли си да перфорираш главите на „Пент“ и „Поли“?

— Само това ми е в главата... Ще се развони!

— Няма ли ги тях двамата, няма и ескадрон?

— Не — Нерон поклати глава, унесен в мрачни мисли. — Ти вътре — това е единствения ход в момента.

Козелът преполови бутилката и изтри с длан устата си.

— Приема ли, подписвам смъртната си присъда. Виж, Вълк, имам две деца, момчета. Майка им ме напусна заради някакъв писач на фейлетони. Ако приема, ще бъде, за да осигуря синовете си веднъж завинаги. Пет милиона! По две за тях на лихвен влог, и един за мръсната съвест на баща им. Как си!

Вълкът се усмихна тъжно.

— Утре имаш парите.

* * *

Вечерта Велин Изов поиска ръката на Лидия под натиска на майка си.

— Ти и сега си моята жена, Лидия. Единствената. Знаеш, че трудно произнасям разни глупости „обичам те“, „не мога без теб“ и там каквото още съдържа булевардния репертоар. Но ти знаеш всичко това. Върнат ли се Катето и Валери, вземаме мама, Жоро и Оливия, и отиваме да се венчаем в Чекотинския манастир. Само ние семейството. Животът ми е такава кочина, че не мога да си позволя да вдигам пищни сватби. Навита ли си?

Лидия и майка му плачеха. Бъдещата му съпруга се усмихна през сълзи и кимна утвърдително. Стомахът му беше свит на топка, нервни мравки пълзяха по гърба му... Не си представяше така деня, в който ще поиска и ще получи ръката на любимата.

* * *

Япончик беше получил прякора си от дръпнатите азиатски очи, които бяха сини като кристали и студени като на риба. Беше красив мъж около 40-те, полковник от морската пехота, прочул се с жестокостта си в Афганистан, Нагорни Карабах, Абхазия. Имаше ли бунтове и размирици някъде в бившия Съветски съюз, Япончик ги заливаше в кръв и ги потушаваше. Славата му на безмилостен звяр му беше от полза после в цивилния живот.

Вячеслав Иванов застреля няколко московски банкера-мафиоти, няколко главореза от подземния свят и се самопровъзгласи за глава на мафията. Съзнавайки, че афганците стоят зад него, бандитите предпочетоха да изпълнят „живи“ заповедите, вместо да напълнят „дупките“ с гордата си независимост.

Интелигентен мъж, Япончик се заобиколи с интелигентни сътрудници и се пресегна да хване за рогата легалния бизнес. Мръсната работа остана на Степанчик, а той се зае да прониква в петрола, въглищата, дървопреработването и хартията, добива на злато и диаманти, в морския транспорт, всички видове комуникации и курортно дело. Бизнесът се развиваше бързо, „Нева“ ставаше държава в държавата и отдавна конкурираше големите концерни в света.

Най-близката курортна страна до Русия беше България и той изпрати Степанчик да из земе територията от местните бандитски структури. За най-голяма негова изненада обаче „Нева“ загуби първата фаза на войната, въпреки че имаше тайната подкрепа на бившата компартия.

„Нерон“? Зад тази оперетна табела се криеха най-банални криминални типове, нямащи представа ни от стратегия в перспектива, ни от полева техника, ни от строева дисциплина. И въпреки всичко именно тази шайка рецидивисти прати на оня свят войни-ветерани като Степанчик и Манджурците. Япончик гледаше снимките на мъртвите афганци и чакаше някакво приемливо обяснение от Пентхауз, който се потеше обилно срещу него.

Вечеряха в дипломатическия клуб в Горна Баня. До скоро на масата имаше и трети човек, посланикът на Русия, но когато срещата наближи същността си, той се извини с умора и ги остави сами. Тогава Пентхауз му даде снимките.

— Досадно — все пак проговори Япончик. — Разкажете ми за Нерон?

— Спортист. Борец... Горделивец, характерът му не позволи да постигне кой знае какво в спорта. Там човек трябва да се подчинява на треньор, на клубно ръководство, а той е роден да командва!

— Роден лидер? — Япончик не криеше иронията си. — Има ли криминално досие?

— О, да. В детството побоища, хулиганство, по-късно няколко висящи дела за убийства, рекет, трафик на крадени коли, нарушения на митнически закони, укриване на данъци... Списъкът е дълъг.

— И тази отрепка видя сметката на Степанчик и Манджурците? Не е за вярване.

— Въпреки това е факт.

Япончик прибра снимките в джоба на самото си.

— Полицията? Поддържат го някакви сили. Един крадец не би могъл да се справи сам с някои от най-добрите бойци на Русия. Колкото и многобройна да е бандата му.

— Няма полицейска намеса. Поне нямам данни да има.

— Военните?

Дебелият поклати глава.

— Още по-малко.

Япончик го гледаше внимателно.

— Разберете ме правилно, Пентхауз. Аз съм войник. Зад вашия Нерон седи някаква сила... Или той е гений?

— Г-н Иванов, Нерон даде хляб, пари и самочувствие на 10 хиляди спортисти, които Тодор Живков ухажваше изкуствено, а така наречената демокрация изхвърли на бунището. Нерон ги събра, въоръжи ги и ги направи богати хора. Разбира се, те са готови да влязат в огъня за него.

— Много романтично, Пентхауз! — остро, дори грубо го прекъсна руснакът.

— Но вярно. — „Върви по дяволите! — помисли той. — И ти ще опиташ зъбите на Вълкът!“

— И Нерон ми изпраща тези снимки, така ли?

— Да, Нерон.

— Откъде знае, че ще летя за България?

— Нямам никаква представа — каза Дебелият, макар че именно той чрез „Полиинс“ беше предупредил Вълкът за визитата на Япончик.

Нова война между „Нерон“ и „Нева“ беше само от полза за „Пентхауз“.

Япончик стана, посегна да плати сметката, Дебелия го спря твърдо, но учтиво.

— Вие сте мой гост!

— Добре започва това гостуване — подхвърли афганецът и гъвкаво, с походка на пантера напусна клуба.

* * *

— Влез, Козел, сядай — каза майор Зорин. Той беше произведен подполковник, но гостът му не знаеше още. — Чаках те да дойдеш!

— Откъде знаеш този прякор, майоре?

— Подполковник! Не си губи времето с честитки — Зорин набираще някакъв документ на компютъра, като свърши, стана, заключи го в касата и се обърна срещу козела. — Много подробности са ми известни, но за жалост не достатъчно. Поне не достатъчно, за да започнем съвместна работа!

— Питай! Ако мога ще ти отговоря! Ако не, ебал съм ви путката майна! И на теб, и на шибания ти ескадрон!

Зорин се усмихна весело. В техните среди такава усмивка се наричаше „арабийска“.

— Кибрит си! Ако това не е калкулирано поведение, може и добре да бачкаме с тебе.

Козелът почувства свиване на ташаците и без да иска го погледна с уважение. Поведението му беше повече от калкулирано, беше режисирано и още първия зрител го залавяше във фалш.

Зорин не го поглеждаше, играеше си с някаква писалка и като че ли беше забравил за него.

— Отегчаваш ли се? — попита Козелът.

— Имаш ли нещо против да ми кажеш как се снабди с BMW-то? — с въпрос на въпроса го засече подполковникът.

— Не, но искам да ми кажеш от теб ли зависи дали ще вляза в отряда или не?

— Изцяло от мен! Имам абсолютни пълномощия. Ще ти кажа още нещо — искам да влезеш. И хуя ти е ченге, Козел и нямам никакво

намерение да се лишавам от такива като теб. Трябват ми породисти кучета вълча порода... — Зорин продължи да се усмихва подкупващо.

— Та какво каза за автомобила?

— Краден е! Видиш ли кола като моята тук с чиста съвест можеш да я арестуваш!

— Знам — подполковникът беше престанал да се хили. — И какъв го дървиш ти, ченгето, макар и бивше с гепена кола?

— Аз съм коректен купувач. Имам всички необходими документи!

— Така ли ще си говорим?

Козелът млъкна за дълго.

— Да се изповядам ли искаш?

— Ако се налага!

Запали цигара, огледа шибаната кочина, в която ескадрона се беше маскирал като дружество за търговия със зеленчуци, изпусна шумно дима и каза:

— През носа ще ти изкарам унижението, Зорин. Това, което искаш да чуеш е унижително за мен!

— Аз нямам памет — хладно отговори шефът на ескадрона.

— Имам нужда от работа и ще говоря! Ще чуеш истината, но ако аз я чуя в друга редакция ще те транжирам като жертвен бик.

— Приемам — отговори Зорин.

Нямаше място за шикалкавене и Козелът започна изповедта си, като че ли се намираше пред енорийския свещеник.

— Имам двама сина от една маниакална курва. Пише стихове, ходи по изложби, на театър... Тя е интелектуалка и винаги е презирала деня, в който се омъжи за мен, ченгето. Сложи ми безброй рога. Мълчах заради момчетата. Виках си, един ден ще загасне вулканът на ненаситната й путка, и тогава децата може би ще имат истинска майка. Големи лайна изядох в този брак, Зорин. Пропих се. Започнахме да го закъсваме материално. Момчетата растяха, когато станаха на седем и на девет, някакъв писател я прибра, разведохме се и тя се омъжи за него. Майка ми беше още жива, известно време децата живееха при нея. Бившата ми жена ги помпаше: „Баща ви е загубен пияница, тъп полицай! Няма един лев в джоба си! Не мисли за вас! Най-добре е и вие да го забравите!“

Козелът стана, отиде на прозореца, запали цигара, мълча известно време и се върна на стола си.

— Следиш ли ме? — попита той.

— Да.

— Като чух това, престанах да пия, напуснах службата, използвах някои стари връзки и се хванах да бачкам срещу югоембаргото. Спечелих някой друг петродолар, смених си шибаното жилище с тристаен апартамент в центъра, платих на едно бюро да го мебелира като за посланик, ремонтирах и наредих селската къща на баща ми, купих колата от един джамбазин и едва тогава се обадох на децата! Не ги бях виждал 13 месеца... — Козелът млъкна. — Имаш ли нужда от още нещо?

Зорин поклати глава.

— Не, Козел. Ще ми простиш ли любопитството?

— Имам ли изход... Трябват ми мангизи! Искam тази работа...

— Имаш я! — прекъсна го Зорин. — От този момент си партенка в ескадрона — това е добрата новина! Има и лоша! Искаш ли да я чуеш?

— Карай! Днес явно е ден на откровенията.

— Нерон е твой. До три месеца искам некролога му на ъгъла на „Славейков“ и „Раковски“.

IX

Минаха десетина спокойни дни. Бизнесът вървеше, ескадронът, ако съществуваше не се проявяваше. И изведнъж изненада — Япончик го покани на вечеря в Шератон. Поканата дойде официално. За г-н и г-жа Изови, неделя 19 ч. Беше сряда.

Отец Геннадий опече агне по хайдушки. Ядоха отвън на поляната зад манастира, после жените отидоха да спят, а Нерон повика Валери и брат си в магерницата.

— Последна ергенска вечер — заяви той. Утре сутрин Геннадий щеше да ги венчае.

Наляха манастирска ракия и седнаха във вечно хладната трапезария.

— Какво става, Жоро? Виждаш ми се оклюмал?

— Уморен съм. Пътувам като луд по тия складове. Обиколих всички граници.

— Оливия! Нещо не личи да е бременна.

Бесният се усмихна гордо.

— Още месец и ще проличи.

Вълкът изгуби интерес към тази тема.

— Банката?

— Заварих я в добра форма. Имам предложение да вдигнем уставния капитал от 1 на 5 милиарда.

— Какво печелим от това разрастване?

— Сега нищо, но в бъдещото приватизиране на държавния сектор ще бъдем конкурентноспособни и на БНБ, и на мощните частни банки. Направил съм подробна разработка. В понеделник ще бъде на бюрото ти.

— Добре — Велин Изов вдигна чашата. — Къде бяхте?

— О, къде ли не — Валери, изглежда, чакаше този въпрос. — Париж, Берлин, Лондон, Стокхолм, от там Мадрид, Барселона и по море френската и италианската ривиери, та чак до Атина.

— Колко куфари напълни жена ти? — обади се Жорж.

— Не ме питай, за Бога! Страх ме е да ви кажа.

Братята се засмяха добродушно. Катето им беше слабост от малка и никога нищо не бяха й отказвали.

— Май и ти не беше пътувал — попита Вълкът.

— Извън соцстраните не. Бил съм в Прага и Будапеща.

— Момчета — Вълкът рязко смени темата. — Имам голямо притеснение. Може да се окаже, че си внушавам, но нещо ми е свито под лъжичката. Само за това мисля. Болшевиките създават „Ескадрон на смъртта“. По бразилски терк. Независим отряд от сто суперченгета подчинени единствено на Пентхауз и богато финансирани от нашия приятел Додко Беров чрез „Полиинс“. Познайте от три пъти защо създават Ескадрона? Разбира се, да го пратят срещу нас.

— Козелът ли? — попита Жорж.

— Точно той е ключът от вратата — кимна Вълкът и насочи вниманието си изцяло към брат си. — Поисках да се внедри. Ченге е, има престиж в полицията. Преди три дни ми се обади, че е вътре!

— Идеално! — Жорж разпери ръце. — Той ще пържи отвътре ебалниците, ние отвън ще ги чакаме на пусия!

Вълкът млъкна за дълго. Изпи на екс чашата, наля си друга.

— Не скиваш ли опасността?

— Не, къде биеш?

— Проста работа. Гепат ли го, че играе двойна игра, ще го свитнат на място. Няма нужда да го гепат, достатъчно е да го заподозрат. И той го знае.

— Козелът е печено ченге, брат ми. Сигурно е чувал какво значи „дълбоко потапяне“.

— Естествено. Знае всичко за занаята си, но не там се крие опасността! Помниш ли в „Кръстникът“ непрекъснато се внушаваше, „Нямам нищо лично против теб, но ще те предам или ще те убия, защото това е бизнес!“ Какъвто и сакатлък да станеше все това се повтаряше, до един момент, когато Кръстника отваряше Майкъл на занаята, тогава му каза „Забрави бизнеса, всичко е лично на този свят!“

— Помня, разбира се, но не правя връзката.

— Виж, Жоро, Козелът е алчен. Плащах му щедро. За Ескадрона поиска пет милиона, преведох му ги и от тук нататък съм изцяло зависим от добрата му воля. В ръцете му съм. Длъжен съм да му вярвам... Той има двама сина — за него лична болка, а аз съм само

един бизнес, който вече е приключен. Ако реши да не рискува живота си заради децата, с мен е свършено. Сега разбираш ли?

Жорж кимна. Мълчаха, пиха... Вълкът видимо започна да се напива.

— Наздраве! Може да си внушавам? Кой знае! Да пием д'еба мама му. Нали уж празнувам последна ергенска вечер! А, Валери, от банката изтичат половин милион всеки месец. Дето пише „по направление“. Сецаш ли се?

— Разбира се, нали аз те преподписвам на чека.

— С тези пари държа Барона и Бебов в пандиза. Ако се случи нещо, в бюрото ми ще намериш адресите на двама ебалници от главно следствено... Тия, на които превеждам чековете. Това е всичко! Наздраве!

* * *

Остави охраната в колата, прекоси площада и влезе в „Шератон“. Настана такава тишина сякаш патриарх Максим се беше появил с бански костюм и по джапанки.

Пиколото приближи с видим страх и чупка в кръста.

— Чакат ви, г-н Изов. Имате ли нещо против да ви придружа до масата?

— Не — сухо отговори Вълкът.

Веднага позна Япончик. В ресторанта бяха заети само две маси. На едната вечеряше възрастна двойка чужденци и един мъж седеше на празна маса и гледаше вратата.

— Ще се оправя сам — Вълкът подаде банкнотата на пиколото и се запъти към един от най-известните престъпници в света.

Япончик го посрещна прав, подаде му ръка.

— Радвам се да се запозная с вас, г-н Изов. Моля, заповядайте. — Япончик му предложи стол, седна на мястото си и се усмихна с невероятните си очи. — Как ще си говорим на Нерон и Япончик, или ще останем господата Изов и Иванов?

— Предпочитам облекчения церемониал.

— Аз също, Нерон — направи знак на сервитьорите. — Бъди мой гост. Какво ще вземеш за аперитив?

— Щом ще бъда гост, ще предоставя менюто на теб.

— Много добре. Бутилка водка „Волфшмид“, черен хайвер и минерална вода — държеше се властно, но възпитано и свойски, като човек пребивавал в най-скъпите заведения по света. Когато останаха сами Япончик попита:

— Надявам се, че не мразиш руснаците? Руснакът няма нищо общо със съветския човек. Онзи комунистически изрод и аз го мразя.

Вълкът се засмя, запали цигара и вътрешно реши, че може да се отпусне и да прекара приятна вечер с този умен и интелигентен мъж.

— Нямам нищо против руснака в Русия.

Япончик разбра.

— Не бързай, Нерон. Ще стигнем и до тази тема. — Скъса винта на бутилката, наля по чашите, добави лед. — Няма да те мъча с руски ексове. И аз не пия така. Наздраве.

— Наздраве, Япончик. Дано тази среща бъде добра и за двамата.

— Да помага Господ! — Пиха. — Получих снимките. Сериозна работа?

— Принудителна... Нямах друг избор.

— Знам — Кимна Япончик. — Съдба! Както казваха в Афганистан „Изтекли им дните!“ Бог да ги прости — изля глътка на килима. — Големи грешници бяха.

Вълкът не отля. Би било прекомерно лицемерие, но допи чашата и я наля отново.

— И ние не сме светци, Япончик.

— Пази Боже! Не, разбира се, но сме живи. — Прекръсти се. — Това е формалната разлика между тях и нас.

Млъкнаха. Разговорът, на пръв поглед лековат, беше и труден и опасен.

— Разбрах, че си се оженил, Нерон! Ще приемеш ли искрените ми пожелания за щастие и дълголетие?

Вълкът се усмихна кисело.

— Разбира се, Япончик! Благодаря сърдечно! „Той искрен, аз сърдечен — големи лигльовци се извъдихме!“

Руснакът бръкна във вътрешния джоб на самото си, извади два плика и му ги подаде.

— Тогава си длъжен да приемеш сватбените ми подаръци!

Вълкът се чувстваше и глупаво, и притиснат до стената. В пликчетата имаше по една златна верижка за Лидия и за него.

— Още веднъж благодаря, Япончик! Наздраве. При други обстоятелства можехме да бъдем приятели, а?

Япончик кимна.

— Служил ли си в армията?

— Не, в смисъла, който влагаш. Отбих военната си служба в спортно поделение.

Руснакът изглеждаше искрено изненадан.

— Къде си се учил да командваш въоръжени мъже?

— Никъде. Както се изразяваме ние, уча занаята в движение.

— Роден пълководец?

— Благодаря за комплиментата?

— Не е комплимент, ни най-малко. Ние превзехме територията на Коза ностра, настанихме се трайно в Сицилия, Сардиния, Корсика, по ривиерите, имаме казино в Лас Вегас, Атлантисити, Рио, къде ли не... Япончик изреждаше сухо и статистически. В гласа му нямаше нито гордост, нито фукня и Вълкът имаше всички основания да му вярва. — Стотици наркобарони и мафиотски донове завинаги легнаха в земята. Губиме една-единствена война и то точно с теб!

— И това ли не е комплимент?

— Не, не е... Чу ли внимателно какво казах: „Губиме... за сега?“

— Кое то преведено на моя език, би трябвало да значи: „Войната продължава!“

Япончик взря азиатските си очи в него.

— Войната зависи от теб, Нерон! Аз съм тук за да ти предложа мир при точно определени условия.

Време беше за сериозен разговор. Нямаше друга причина да е на тази маса. Неговият морал, колкото и странен да беше той от обществена гледна точка, не му позволяваше да го увърта повече.

— Япончик, ние сме малка страна. Вие присъствате тук под най-различни форми сто години. Стига! Моля, не ни освобождавайте от никого повече! Не ни учете как се прави царство, революция, социализъм и прочие. Забравете манияшките великоруски, имперски претенции. Нямайте работа тук, Япончик. В България можете да се върнете единствено на танкове. Но и това време мина! Дай Боже, да е завинаги. Нареди на твоите афганци да приберат оръжието и заповядай

у дома като мой скъп гост. Не знам дали съм роден пълководец? Съмнявам се, но няма да допусна да ни превземете! Виж в това не се съмнявам за миг.

Пиха мълчаливо. По лицето на руснака не личаха каквито и да било чувства, но и той нямаше да бъде световноизвестния бандит Япончик, ако се червеше или побеляваше като девственица.

— Трудни времена се задават, Нерон. Трудни и мокри. Погрешно мислиш, че мога да заповядам сваляне на оръжието. Бих могъл, ако плащах на трите хиляди афгански ветерани, те са гладни, алчни и въобще не зависят от моята воля. Момчетата искат да се настанят на вашите курорти. Ако си поделите хотелите ще има траен мир, ако не война до пълно изстребление или на „Нерон“ или на „Нева“. Не съм пророк, не искам да гадая, но не бих подценил техните шансове. Аз ги познавам, воювал съм рамо до рамо с тях. Те могат да загубят някоя и друга битка, но не и войната.

— Искаш да кажеш, че нашата среща е безсмислена?

— Не. Причината да те помоля за тази среща е друга. Аз не съм обявявал война никому, нито е в моите пълномощия да сключа мир.

Вълкът се усмихна недоверчиво.

— Не си ли тук за да заместиш Степанчик?

— Не, разбира се. Както знаеш живея в Америка. След една седмица се връщам вкъщи. Тук съм по две причини. Формалната като личен гост на посланика и фактическата — да се срещна с теб.

Вълкът вече знаеше всичко.

— Оливия?

Япончик кимна.

— Нерон, зад тази врата има малка зала за конференции. Там съм заредил видеомагнетофона с касетка, която те моля да видиш. Бъди така любезен, Нерон. Това е молба. Ще ти отнеме половин час, а междувременно аз ще поръчам вечерята.

Преместиха се в залата, Вълкът седна срещу екрана, руснакът включи апаратурата и излезе. Започна филмът, а с него и кошмарът. Някакъв папарацо, вероятно по заповед на полицията беше заснел сексуалния живот на Оливия. На екрана се изписваше датата, града и имената на партньорите, след което започваше откровено порно с главен герой жената на брат му, тази, която носеше в себе си първородното внуше на родителите им. Вълкът не беше никакъв

моралист, но порнофилмите бяха едни и същи, бързо му доскучаваха и нямаше случай да е догледал една касетка докрай, макар че в „Нерон“ се гледаше непрекъснато и с викове и похотлив смях коментираха прелестите на порногърлите. Този път обаче догледа филма. Порнопартньорите на Оливия бяха тринадесет. Последният беше Степанчик.

Япончик го чакаше. Масата беше отрупана, филе от моруна, салата кайзер, сирена, шампанско. „Фрут оф дъ луум!“ — както казваха американците. Вълкът се отпусна в стола, запали цигара, потърси на масата, но не намери чашата с водка. Япончик предвиди желанието му и каза на келнера:

— Господин Изов продължава на водка.

Мълчаха остро, напрегнато... Кърваво мълчание беше това, но обстановката не беше подходяща, а и бандитският им ранг не позволяваше лейтенантска разпра.

— Срещу моите снимки тази касета? Ловък удар, Япончик! Трябва да ти призная, че ме уцели в десетката.

Руснакът поклати глава.

— Когато приготвях презаписа, няхах представа, че ще изпратиш снимките.

— Тогава каква е целта на касетата?

— Искях да видиш заради какъв боклук се готвиш да се опълчиш срещу най-мощния ъндърграунд в света. Еврейското лоби. В сравнение с тях сицилианците са деца. Посерковци.

Вълкът почувства, че гневът му намалява, но го налегна умора и непознато отчаяние. Доплака му се от обида и безпомощност, а беше плакал един единствен път в съзнателния си живот — когато баща му издъхна в ръцете му.

— Нямам нищо общо с тази жена, Япончик. Брат ми я откри в някаква вила. Проклетата да е, шибаната му курва.

— Знам, Нерон. Всичко ми е ясно. Знам обаче, че ти си човекът, който ще реши съдбата ѝ.

Вълкът изпи чашата на екс и му я подаде да я напълни.

— Какво да решавам аз? Постави се на моето място. Брат ми е луд по нея, тя е бременна... Представи я на мама, на жена ми, на сестра ми... Натрапи ни я като член на семейството... И ние всички така се държим с нея, мамичката ѝ курвенска. Единственото, което

мога да направя е още тази нощ да ѝ отрежа главата... докато брат ми го няма... И да пиша на вашата сметка мократа работа, но това не ви задоволява. Ти искаш да я върнеш на баща ѝ. Бременна... с мой племенник в утробата ѝ. — Вълкът разпери ръце. — Как си я представяш тази работа, Япончик? Според мен и ти, и аз сме в пълна безизходица.

Япончик се присегна и хвана ръцете му, бяха мокри и треперещи.

— Има изход, Нерон. Точно за това съм тук, за да ти го посоча!

Вълкът погледна недоверчиво.

— Слушам те? Какъвто и изход да откриеш, той ще е убийствен за брат ми.

Руснакът си наля шампанско и вдигна чашата пред очите си.

— Съгласен ли си, че тази жена не бива да бъде съпругата на брат ти?

— Разбира се, дявол да го вземе. Но ако му кажа що за птица е, или, не дай Боже, види касетата, ще я пречука на място. Теб такъв вариант задоволява ли те?

Япончик поклати глава.

— Не. Моят план е прост. Взимаш касетата и ѝ показваш, че знаеш всичко за нея. Алтернативата ѝ е или брат ти да вземе курвенския ѝ живот, или да ти се подчинява безусловно. Следиш ли ме?

— Следя те, разбира се...

— Тя навива брат ти да направят една разходка до Гърция или някъде другаде. Без значение коя точка на планетата. Даваш ѝ един спейсфон, записан е на касетата. Обажда се щом пристигнат. Останалото е моя работа. Брат ти се прибира и получава писмо. „Абортирах. Връщам се при мъжа си. Сбогом.“ Той е млад мъж, жени колкото искаш. Ще страда месец-два, ще я забрави и ще се отърве завинаги от тази нимфоманка. А ти от война с лобито.

— Изглежда лесно — Вълкът го погледна подозрително. — Оливия изчезва добре, но каква е гаранцията, че с брат ми няма да се случи...

Япончик го прекъсна.

— Помислил съм за всичко, Нерон. Ако приемеш моя сценарий, аз оставам твой заложник до връщането му.

Вълкът мисли дълго, после протегна ръка. Руснакът я пое. Джентълменското споразумение беше сключено.

* * *

Войната не беше приключила, само че се водеше вяло и сухо. Играеха предимно бейзболните бухалки. Болниците в Добрич, Варна и Бургас бяха пълни с контузени „цигулари“ и афганци, но за сега това беше всичко. Предстоеше обаче кървав екшън по зимните курорти и средните босове на „Нева“ и „Нерон“ вече заемаха позиции в Пампорово, Боровец, Самоков и Банско. Морският сезон беше приключил и до следващия май, местните хора можеха да си отдъхнат.

Вълкът повика Нейко Змея и Маймуняка на отчет в бункера. Присъстваше и Валери. Жорж и Оливия бяха заминали за Париж. Сред старите артисти от времето в Кайзерслаутерн беше се породил един навик, който, от една страна, демонстрираше съпричастност към бандитската общност, нещо като масонското ръкостискане, а от друга, наистина издаваше близост. Нов човек в „Нерон“ дълго трябваше да се доказва и да чака, някой от старите артисти докато му говори да държи ръката си на рамото му. Другият начин за доказване в братството беше ползването на прякорите. Те се бяха появили в Европа за объркване на местните полицаи, но като всички прякори оставаха завинаги. В очите обаче ползваха прякорите си само старите артисти.

Вълкът прегърна един след друг и Змея, и Маймуняка, те му отвърнаха по същия начин и почти незабелязвайки Валери се настаниха около масата. Мартин им сервира кафета и сокове, и излезе. Отсъстваха големите и малките близнаци. Драго още не беше възстановен напълно, Гери замина с Жоро за Франция, а големите вече бяха на позиция в Боровец и Пампорово.

— Най-мразя като допре до сметките — каза Маймуняка.

— Всичко ме заболява — стомах, глава. — Обърна се към Валери: — Ти не можеш ли да ми помогнеш с отчета? — посочи папката. Всичко е вътре.

— Стига шефа да няма нищо против?

— Не, защо да имам. Помогни му.

— А на мен? — Змея хвърли своята папка на масата. — Брато, вземи данните докато ние се видим със зет ти. Имаш голяма боза за услугата.

Вълкът кимна одобрително, Валери взе документите и отиде да ги залага в компютъра.

Маймуняка потри ръце доволен, че се е отървал от умствен труд, викна Мартин и му разпореда да раздаде от черния „Дъмпъл“ и както се изрази „много ядки — от всички чешити!“ Бяха близки, имаха си пълно доверие и Вълкът нямаше нищо против да хазайничат в бърлогата му. Змея обаче се въздържаше. Той беше бивш сержант от пехотата и беше свикнал да не газии вода пред шефа си.

Пиха, говореха неангажирано, Маймуняка разказа няколко стари вица, смеейки се като луд на плоски шеги и баналности.

По едно време се обади Мартин:

— Шефе, търси те някой си Вячеслав. Руснак. Ти ли си му дал мобифона?

Вълкът изтръпна.

— Да. Свържи ме.

След секунди чу гласа на Япончик.

— Ще трябва да черпиш, Нерон. Току-що ми съобщиха, че операцията е приключила.

„Слава тебе, Господи!“

— Ще черпя, разбира се. Мой ред е.

— Кога и къде?

— Утре... На същото място?

— О'К. — каза Япончик и прекъсна връзката.

Вълкът престана да чува събеседниците си. Жоро и Гери сега бяха сами в Париж и кой знае какви безумия се въртяха из главите им. Един Господ знаеше какви ходове се готвеха да предприемат. Трябваше незабавно да ги прибере в България. Налагаше се да чака обаждането на брат си. Дотогава той не знаеше нищо. Абсолютно нищо. Горкият Жоро, как ли се мятеше сега като обзет от бесове дух. И без това беше Бесния! Горкият Жоро, горкото му братче...

Мартин се обади отново.

— Шефе, зет ти.

— Свържи ме. После донеси мобифона тук — всеки момент брат му можеше да го потърси от Париж.

— Бате Вельо? Не излизат 100 000 ДМ. Приблизително пет милиона лева.

— Как така бе, какви глупости говориш?

— За съжаление не са глупости.

— Извинявай... Ела веднага тук!

— Мислех, че предпочиташ да не водим пред тях този разговор.

— Имам им доверие. Идвай.

Маймуняка и Змея бяха разбрали, че нещо не е в ред. Вълкът срещна очаквателните им погледи.

— Някой ни е преебал. Сто хиляди ДМ не излизат.

— Как не излизат — зяпна Змея.

— Така на, няма ги. Валери ще ни обясни след малко.

— Гепени? — не вярващ на ушите си скочи Маймуняка. — Кой ще ги гепи? Нали ще му откъсна ташаците, бе. От кого са гепени? От мен или от Змея?

— Не знам — Вълкът вдигна рамене. — Чакайте... В този момент влязоха Мартин и Валери.

— Къде са мангизите, бе — викна Маймуняка, тръгвайки заплашително към директора на банката, но Змея застана на пътя му и го принуди да седне.

— Какво става, Валери? — обади се Вълкът.

— Компютъра показва разлика от 100 000 ДМ. В липса.

— Може ли да има някаква грешка?

— При компютъра не, бате Вельо. Общият сбор на двата баланса е 47 милиона лева, но пет се губят.

— Как се губят пет милиона, бе? — отново викна Маймуняка. — Това да не са съдраните кюлоти на баба ти?

Валери даде вид, че този тон не го засяга.

— За да проверя къде са пропаднали парите, трябва да проследя всяка банкова операция по отделно. Ще го направя, разбира се, но ще отнеме време. Може би два-три часа.

— Валери, ако намериш мангизите, един милион е твой. Искам още днес да знам кой се опитва да ни шиба през панталоните! — мрачно каза Вълкът.

* * *

Пет часа по-късно Валери се върна в бункера. Очите му бяха кръвясали, но беше успял да открие крадеца. „Векроинвест“, чрез фалшифицирана банкова гаранция беше изтеглила сумата преди по-малко от месец, фирмата беше поделение на „Полиинс“. Сега вече всичко беше ясно. Доди Беров финансираше Ескадрона на смъртта с техни собствени пари. „Нерон“ щеше да плати за собственото си унищожение.

Вълкът дълго ходи из бункера. Останалите чакаха мълчаливо.

— Искam главата на Доди Беров — глухо каза той. — Не ме интересуват последствията. Трябва ми главата му и сам ще ида да я взема!

На разсъмване се обади Жоро. Плачеше.

Х

Вълкът спа лошо, нервно, става да пуши и, общо взето, едва дочака да дойде сутринта. Лидия го чу, че става, скочи и отиде да му направи закуската. Когато излезе от банята кафето му беше сервирано на масата до вечно препечената филийка с масло и сирене. Погледна в спалнята. Жена му си беше легнала отново.

Щеше да вали. Радиото съобщаваше за проливни есенни дъждове в Северна и Западна Европа. Време беше пороите да стигнат и до тук.

Взе закуската си и излезе на терасата. Още беше приятно, но вече миришеше на есен. Листата бяха пожълтели, цветята увехнали, прелетните птици отлетели на юг. Тук бяха останали врабчета и гугутки и... бодигардове. Двама от хората на Слънцето пушеха под него и не го виждаха. Вълкът седна тихо на плетения стол, не искаше да притеснява момчетата. Изяде филийката, запали цигара и тъкмо се готвеше да отпие от кафето, когато чу единия да казва.

— Маймуняка си е ебал майката.

Това намирисваше на оплакване и тъкмо се готвеше да пита какви са причините, чу другия да казва:

— Да, ама Змея по си е ебал майката!

Не, това не беше оплакване, това беше комплимент, раздразнен откри той, когато последната фраза го довърши окончателно.

— Обаче Вълкът най-си е ебал майката! Вълкът си е ебал пътката майна!

Говеда! Нерон се прибра в хола и затвори вратата. Започваше да се чувства все по-уморен. На тридесет години той се събуждаше капнал от умора, като миньор след смяна. Не му оставаше време една сауна да вземе, камо ли да се качи на гладиатора или да поплува. Ядове и грижи го съпътстваха през целия му ден. Тъкмо се реши някой проблем и като зайци от храсти изкачат два нови. По-тежки ребуси от предишните. Пак бяха заловили няколко крадци на коли работещи за „Нерон“, гръцките власти бяха разбили бардака на Акилина в Солун и

„Нерон“ отново попадна във вихъра на скандала, този път международен. Двама наркопласъора от двадесет дни лъжеха следствието, че чрез неговите поделения са се снабдили със стъф. Кой знае на какво разчитаха тези копелета. Нямаше да си мръдне пръста за да ги вади. Да гният в кауша щом лъжат като мангали. Вълкът беше осигурил митнически коридор за един от наркоканалите, но за това знаеха брат му, големите и малките близнаци и четирима митничари ебалници, двама в Капитан Андреево и двама в Сливница. Започнаха да проникват рекетъори от Албания, Иран, Палестина и всеки ден му се налагаше да изпраща бухалките. Дребните търговци и кръчмари му плащаха коректно „Данък спокойствие“ и той беше длъжен да ги защити от чуждестранните навлеци. Три жертви паднаха при наказателните акции, но полицията си затваряше очите. Какво ли си викаха ченгетата: „Нека бандитите да си се изпотрепят помежду си!“ И бяха прави. Не един и двама полицейски служители отлетяха в небитието от пуст мерак да играят на рамбовци... Да ама създадоха „Ескадрон на смъртта“. Интересно какво означава това затишие. Какво чакат? Каква ли ще е първата им акция? Пряко срещу него или по терка на Степанчик — с отстраняване на капиталните му! Козелът? Едва ли знаеше иначе би дал иширет. Двама души знаеха със сигурност, Пентхауз и Додко Беров... Днес беше напрегнат ден, но прибереше ли се Жоро в София с Додко беше свършено. Щеше да пресече белтъка на това подло лайно каквото и да му струваше тази явна екзекуция. Жоро плачеше на телефона за някаква откачена нимфа. „Кога се връщаш?“ — попита го той. „Когато я намеря!“ — през сълзи каза брат му и затвори телефона. Много хора знаеха, че няма да я намери, но само Япончик и той знаеха, че не бива да я намира.

* * *

Срещата му с Козела беше на Витоша в мотел „Тихия кът“. В дванадесет на обяд. Вълкът изпрати Слънцето с тридесетима души за да се гарантира срещу изненадите на Ескадрона. Взе Мартин, Жоро и Колю, Големите близнаци и с две коли охрана отиде в болницата „Царица Йоана“, където все още лежеше Драго. Завариха го да пуши контрабанда в двора.

— Как е, братко? — Вълкът го огледа отвсякъде. С изключение на леката превръзка през рамото, други следи от рани не личаха. Дори косата му беше пораснала там, където го бе ударил първия куршум.

— Малкият дявол, д-р Анадолийски ме беше оправил още в бункера. Тук само раздвижвам ръката.

Насядаха около ранения си „боен другар“, един по един сложиха длан на здравото му рамо, всеки от тях намери по някоя добра дума — нали утре и на тях можеше да се случи. Вълкът изчака да мине куртоазната част, каза:

— Стягай се, Драго. Много хора знаят къде си. Взимам те в бункера! — И в този момент на двора излязоха убийците. Бяха двама. В първия момент не ги видяха. Дворът беше геобразен и оградата хвърляше сянка върху кипариса, зад който бяха седнали хората на „Нерон“. Наемниците се огледаха озадачено, извадиха пистолетите си, тръгнаха да пресичат двора и тогава погледите им се срещнаха. „Самодейци!“ Близнаците ги направиха по-мъртви от египетски фараони. Вълкът беше извадил магнума, но не се наложи да го използва. Хвана Драго под ръка.

— Хайде, тук ще засмърди на ченгета. Мартине, носиш ли полароида?

— Снимах ги, шефе!

— Добре. Тръгваме през болницата. Вървете бавно като професори след консулт!

Подкрепящ Драго, Вълкът поведе групата.

— Май дойдохте навреме, а, Нероне? — подхвърли малкият близък.

— Май да, д'еба мама му. Късметлия си, копеле смахнато! Май и ти имаш седем живота... Като котките!

* * *

Гол до кръста, с анцунг и маратонки Козела излезе от храстите и тръгна към мотела.

— На екскурзия ли си бил? — попита Нерон.

— Нещо такова. Оставих колата на копитото.

— Опашка?

— Аз не търпя опашки... Живи!

Вълкът подхвърли моменталните снимки към него. Козелът ги разгледа внимателно.

— Имат руски мутри. Всеки случай не са от Ескадрона, ако това е въпросът, който не ми зададе.

— Сигурен ли си?

— Напълно. От неделя познавам по физиономия целия личен състав. За първи и последен път се събрахме с открити лица. От сега нататък ще бъдем с маски. Вече имам партньор. Едно младо момче красиво като Клаудия Шифър и зло като Бостънския Удушвач.

Вълкът се усмихна кисело.

— Мислиш, че афганците отново са се разшавали?

— На такива ми приличат. Няма да питам къде и как ги сгасихте?

— Чети вестниците. — Вълкът викна келнера. — Какво искаш?

— Таратор.

— Само това?

— Тогава два таратора!

— Майната ти! Момче, донеси му два таратора, пържола и бира. На мен само пържола и бира.

След принудителната пауза Козелът попита:

— Какво става, Нероне? Конгрес ли ще свикваш на Витоша? Планината гъмжи от твои хора?

„Има очи и на гърба си!“ — с уважение помисли Вълкът, а на глас каза:

— Както виждаш чакам те сам.

— Знам какво си мислиш — тихо каза Козелът. — И ти знаеш, че знам, нали?

Вълкът кимна.

— Човекът е крехка материя. Лесно се поддава на изкушения!

— Прав си. Излишно ли е да ти казвам, че се чувствам обиден?

— Напълно. Тук не разиграваме холивудски мелодрами, а се борим за оцеляване... Кога започвате да действате?

— Не знам.

— Плащам ти да знаеш!

— Половин час след като узная, ще знаеш и ти.

Пиха бира. Козелът изяде тараторите си без хляб, но в замяна на това с апетит.

— Какво се говори... сред вас. Каква е целта на Ескадрона!

— В това поделение нито се говори, нито ще се говори за напред. Това е най-секретната служба, създавана някога у нас. Възможностите на провокатора не са повече от едно на сто.

— А ти?

— Ще се опитам да се възползвам от този един процент.

— Добре. Яж си пържолата.

— Ти си я поръча, ти си я яж! — каза Козелът, стана, махна с ръка и се скри в шубраците.

„Дявол да те вземе!“ — мислеше Нерон и загрижен, и разтревожен от срещата.

* * *

Япончик му разказа всичко и с пълни подробности. Хората на лобито бяха прихванали Оливия и двамата ѝ придружители още на летище „Шарл Де Гол“, и не бяха ги изпускали от поглед до края на операцията. Гери взел „Рента кар“ и се настанили в хотел „Херцог Гиз“, стар и скъп хотел в близост до Шанз’елизе. От регистрацията личало, че ще останат десет дни. Определили за акцията четвъртия. Оливия се шляела по магазините, Жоро и Гери обикновено я изчаквали пред входа. В един бутик за китайска коприна хората на баща ѝ й казали да ги последва. Оливия спокойно и доброволно тръгнала с тях. Минали през задния вход, качили се в мерцедес с опушени стъкла и веднага я закарали в болница. Лекарите я чакали, кюртирали я, а на другия ден по обяд излетяла от летище „Орли“ за Москва с частния самолет на баща си.

— Брат ми страда... Гърчи се като червей, плаче. Не мога да го позная — каза Вълкът. Отново пиеха водка с черен хайвер, на същата маса в „Шератон“. Този път бяха съвсем сами в салона.

— Има нещо фатално в тази жена. Нещо, което не разбирам. Ти познаваш ли я, Япончик?

Руснакът се забави дълго с отговора, но когато все пак той дойде, прозвуча като плесница.

— Тя беше моя жена, Нерон.

Вълкът зяпна глупаво. Съзнаваше, че изглежда идиотски, но не можеше да контролира гримасата си.

— Твоя съпруга?

— Да. Бях влюбен до полуда. Беше осемнадесетгодишна... — Япончик млъкна. — Банална история. Оженихме се. После Брежнев ни прати в Афганистан...

— Да ясно ми е. — Вълкът се взираше в лицето му напразно търсещ болка, или поне някакви признаци на чувства. Руснакът беше леден мъж и се владееше като покерджия. — Извини любопитството ми, разведен ли си?

— О, да. Много отдавна. Сестра й писа в Кабул как прекарва нощите си невярната ми съпруга. Стиснах зъби, подадох молба за развод в Московския градски съд... и се хвърлих във войната. Воювах като луд, Нерон. Две години бях ужаса на муджехидините от Кандахар до Пешавар, на Пакистанската граница. Избихме стотици афганистанци, пуцу, узбеки и какви ли не. После се разболях от дизентерия. Лежах и мислех. Мисленето е най-мъчителната дейност на този уж божи свят. Когато разбрах, че воювам, за да не мисля, напуснах армията и се прибрах в Москва. Вече бях военната легенда Япончик. Имах слава, нямах пари. Събрах банда... отначало десетина души. Когато рухна комунизма, под мое командване имаше стотина хиляди отрепки от целия съюз. Бях натрупал огромен личен капитал. Купих всички DDR марки, които имаше в наличност в „Госбанк“, в Мюнхен ги размених едно към едно за истински дойче марки, назначих с писмо Степанчик за заместник и заминах за Америка. От тогава за пръв път идвам в Европа.

— Оливия?

— Да, Оливия. Не съм я виждал, нито ще я видя, но не можех да откажа тази услуга на баща й.

— Женен ли си, Япончик?

Руснакът поклати глава.

— Не. Оливия е тежка инфекция. И упорита. Нещо като стафилококите. Почти не подлежи на лечение.

Вълкът се замисли. От устата на този руснак беше чул „брат ти е млад, жени много. Ще страда месец-два и ще му мине!“ — а ето, че на него самия вече пет години лудостта Оливия не минаваше. „Шибано

нещо е живота!“ Вълкът не можеше и не искаше да го обвинява в измама. Дори съзнателно да го бе излъгал, беше за общо добро.

Пиха дълго, мълчаливо, но с някакво чувство за близост, което се пораждаше твърде рядко между мъже от тяхната порода. Вълкът извади снимките на мъртвите убийци и му ги подаде.

— Познаваш ли ги?

Япончик поклати глава.

— Не, но са афганци. В легацията идва вече вашата полиция.

— Нещо повече...

— Никой нищо не знае. Чайковски, заместника на Степанчик отсъства от страната.

— Що за птица е този... Чайковски?

— Луд. Маниакален убиец. Изживява се като правнук на композитора, макар че цял свят знае, че Петр Илич Чайковски е бил хомосексуалист и не е оставил поколение.

Отново млъкнаха за дълго.

— Брат ти и неговия придружител са запазили билети за полет на „Ер Франс“ във вторник 16 ч местно време. Ще бъдат тук в 17 — българско.

— Под контрол ли е? Брат ми... в Париж?

— Да. Спазвам уговорката, Нерон. Кацне ли в София, моя ангажимент към теб приключва и аз се връщам в Щатите.

Вълкът кимна.

— Да. Това беше нашата уговорка. Обичам да имам работа с мъже на думата, Япончик.

— Аз също, но съм длъжен да те предупредя за една опасност. Оливия е Месалина. Тя е много повече от нимфоманка, тя е садист-убиец на чувства. Няма да се изненадам, ако пише на брат ти и хвърли цялата вина върху теб. Писмото ще завършва с текст в стил: „Прати ми некролога на Велин Изов и аз ще се върна при теб!“ Така че не унищожавай видеокасетата!

Япончик се оказа пророк.

XI

Вълкът спря на вратата на вилата.

„Какъв го дървя тук! — помисли ядосан. — Да не съм на посещение на болен!“ Отвътре се чуваше тракането на зарове. Прекрачи прага следван от Слънцето, малките близнаци играеха табла. Жорж го нямаше.

— Къде е? — попита той.

— Спи — отговори Гери. — В спалнята.

— Ще го събудя — каза Вълкът, но Гери му препречи пътя.

— Остави го да спи... — надвеси се над ухото му. — Хем е друсан, хем пиян.

Вълкът седна.

— Кой му доставя дрога?

Близнаците му се изсмяха в очите.

— Кой зарибява децата по улиците? — каза Драго и беше прав, естествено. Стига да имаше пари човек можеше да си купи всякакъв боклук — от хероин до марихуана.

— Мразя лигави мъже — беше единственото, което можа да каже.

Гери стана, излезе и се върна с писмото на Оливия. Вълкът знаеше съдържанието, но въпреки това го прочете. „Абортирах. Връщам се при мъжа си. Сбогом!“

— Това ли го извади от равновесие?

— Не познаваш ли брат си? Чувства се излъган и обиден. — Гери търсеше думата и я намери. — Преебан е отвсякъде. Не го юркай. Остави го да му мине.

— И кога ще му мине според тебе!

Гери сви рамене.

— Когато му дойде времето.

— И дотогава ще се друса като негър, така ли?

Гери се ядоса.

— Д'еба мама му, Вълк, ти май не си виждал страдащ човек. Аз бях до него през цялото време. На моя гръб се стовари тая криза! Бях сигурен, че полудява. С нищо не можеш да помогнеш. Най-много да доизкофтиш състоянието му.

— Добре, бе, добре. — Седна отново. — Дайте нещо за къркане. Драго отиде до бара.

— Какво искаш?

— Нещо силно... Водка.

Драго наля „Смирноф“ за него и уиски за себе си и Гери. Отпиха. Гери затвори таблата.

— Не си черпил за сватбата?

— Ще черпя, бе. Само ми е до купони сега. Поне вие не се отделяйте от него... Поне докато трае тая шибана криза.

— Ти, па — подхвърли Драго. — Кога сме се отделяли? — и беше прав.

От бебета се влачеха заедно. Къщите им бяха съседски, бяха връстници и едва ли имаше ден в живота им, когато не са се виждали.

— Лоша работа — подхвърли Вълкът, колкото да каже нещо.

Гери кимна.

— Нямах представа колко е зле. Смъртта на чичо Андрей понесе по-лесно.

„Чичо Андрей беше баща им. След смъртта му, Жоро отказа да живее у тях и се пренесе при леля им. Близо година не беше стъпвал и кой знае още колко време нямаше да прекрачи прага на бащиния им дом, ако не беше пипнал бронхопневмония. Тогава Вълкът и близнаците го пренесоха на сила.“

— Кога мислиш, че ще бъде по-читав?

— Не знам — каза Гери. — Изчакай го той да ти се обади.

— Няма да е скоро, май?

— Не. От една страна, страда като куче, от друга, се срамува от страданието си. Шибана работа!

* * *

В 13.30 ч. Мартин въведе Димо Вергил Димов или ДВД както наричаха адвоката си клиентите му от подземния свят. Потомствен

адвокат, специалист по наказателни дела, ДВД беше водил петнадесетина дела само на Вълка, а сумарно на „Нерон“ няколко стотин. Още при първия процес отношенията им от служебни бързо бяха станали приятелски, а с годините ДВД се беше превърнал в специален консултант на всички недостатъчно „светли“ дела на холдинга.

Вълкът го посрещна, въведе го в гостната и го настани на масата, на която вече димеше гювеча на Лидия, който ДВД много обичаше и специално си го поръчваше когато го канеха на обяд. С времето Вълкът престана да го кани, обаждаше му се, казваше „Лидия готви гювеч!“ и затваряше телефона. В един и половина ДВД идваше като експрес по разписание.

Този път адвокатът се огледа, видя, че на масата са поставени само два прибора и погледа му се напрегна.

— Какво се е случило?

Вълкът му наля бяло евксиноградско, сервира му гювеч, бяло сирене пресносол, наля водка и докато ДВД ядеше с наслада първата си порция, разказа с подробности инцидента в болницата.

— И на влизане, и на излизане се разминавахме с хора — завърши той. — Полицията е в състояние да събере тридесетина очевидци.

ДВД дояде гювеча и запали цигара.

— Още? — попита Вълкът. Ако адвокатът се задоволи с толкова, Лидия щеше да реши, че не е харесал манджата.

— После... Слушай ме внимателно, Вълк. Важно е да запомниш всичко, което ще ти кажа. Някога във варшавския университет преподаваше наказателно право професор Валдемар Холанд, световноизвестна фигура и страхотно любопитен за слушателите. На лекциите му се тълпяха студенти от всички факултети. Във втори курс и аз започнах да слушам лекции при него. Един ден идва по коридора към аулата, до него върви някакъв мъж и натрапчиво му говори нещо. Холанд се измъкне, оня го спре за ръката и продължава да плямпа. Ние седиме и чакаме. Влиза професора, оня след него, обръща го, удря му шамар, тръшва вратата и изчезва. Настъпи гробна тишина. Адска конфузия. Холанд седя няколко секунди като онемял, бавно се качи на катедрата, избърса си очилата, погледна гузно и каза: „Извинете, колеги, станахте неволни свидетели на моето унижение.“ Ние мълчим,

той мълчи. По едно време продължи. „Такова унижение цивилизован човек не бива да преглъща. Ще го дам под съд. Имам една молба, ако някой от вас уважава стария си професор, нека опише с няколко думи сцената, която се разигра пред очите ви. Желателно е, ако помни, да опише и нападателя. Това е молба, колеги!“ Всички, повече от двеста души курс грабнахме писалките и го затрупахме с най-искрените си показания.

На следващата лекция Холанд бръкна в чантата си, извади куп листа и ги размаха. „Колеги, това тук са вашите показания на очевидци. Сега ще ви прочета как според вас изглежда нападателя, за един — висок, строен с тъмен костюм, за друг — оплешивяващ, със склонност към напълняване облечен в сиво, за трети — с очила със златни рамки, рус, дребен и т.н.“ „А сега — каза Холанд — искам внимателно да огледате човека, който извърши инсценираното от мен нападение.“

Професорът отиде, отвори вратата и въведе млад мъж със спортно сако и поло. Никой не беше описал тези подробности.

— Дами и господа, да ви представя моя зет инженер... — вече съм забравил името му. — При инцидента той беше облечен по същия начин.

— Разбра ли, Вълк. Професорът отнесе шамара доброволно за да ни докаже, че очевидците са празна работа, въздух под налягане, или гола вода, както се изразявате вие, тарикатите.

— Ясно ми е, ДВД — каза Нерон. — Благодаря ти!

— Щом ти е ясно, давай гювеча!

* * *

Тъкмо подмамваше съня, когато Мартин каза:

— Драго е на директната!

Вълкът скочи и хукна към офиса. Жоро, Жоро, Жоро...

— Драго, какво става?

— Откачи. Викнахме психиатри! Сега спи в усмирителна риза...

— Къде? — изкрещя Вълкът.

— Тук, в леглото си. Не сме деца, Вълк.

— Добре, Драго, идвам...

— Вълк?

— Кажи.

— Какво значи Джерман?

— Джерман... Не знам. Защо?

— Жоро повтаря тази дума непрекъснато. Чакаме те. — Линията прекъсна.

Бесният спеше упоен и вързан. Гери беше отишъл да доведе доц. Александър Алексиев, техен приятел от гимназията, известен психиатър, който щеше да се заеме с лечението на брат му в домашна обстановка.

— Ела оттатък — каза Драго. — Ще спи поне до утре. Лекарите казаха, че сънят е най-добрата терапия.

Седнаха. Гледаха се сконфузено.

— Джерман, казваш... — Вълкът се опита да изрови от детските си спомени тази дума, това понятие. Напразно! — Не, нищо не ми говори.

— Гледаше в стената с ужасени очи и крещеше Джерман. Сигурно го повтори хиляда пъти.

— Какво е Джерман? — попита Вълкът, когато Гери въведе доктор Алексиев.

— Зъл дух. Власите го олицетворяват с дявола — каза психиатъра и влезе при пациента си.

* * *

Взривиха колата на Жоро, Големия близък. На връщане от Боровец, няколко завоя преди „Щъркелово гнездо“, мерцедесът хвъркнал във въздуха. Жоро, шофьорът и охраната загинали на място. Било невъзможно да се познае коя част от тялото на кого принадлежи.

Вълкът изслуша новината мълчаливо, затвори мобифона, отиде в банята и повърна. „Започна се!“ Изми си зъбите, напръска лицето си със студена вода и се върна в офиса. Завари Мартин и Слънцето.

— Шефе, кой ще съобщи на Кольо Близнака? — плахо попита коменданта на бункера.

— Аз. Намери го.

Мартин набра мобифона и му го подаде.

— Кажи, Вълк? — чу добре познатия му глас.

— Убиха Жоро.

— Не! — изкрещя Близнакът.

— Да, Кольо. Взривиха ги.

— Не! Не! Не!

— Господи, да! — на свой ред изкрещя Вълкът. — Тръгвай веднага! С усилена охрана, но първо провери колите за бомби.

Настъпи траурна тишина. Какво ли значи „траурна тишина“?

— Мартине, иди и предупреди филиалите. После ела. Слънце, налей ми водка... Без лед. Само със сода. На майка ми да не сте посмели да кажете!

Мартин отиде да изпълни заповедта му. Слънцето му поднесе чашата. Отпи и набра Козела.

— Взривиха Кольо Близнака. Беше ми по-близък от брат, Козел. За тази смърт ще отмъщавам до гроб.

— Моите съболезнования, Вълк. Афгански почерк. Ескадронът все още е в курортна пауза.

— Сигурен ли си?

— Напълно. Имаш честната ми дума.

— Добре, Козел. Вярвам ти.

Нерон изпи на екс водката си и подаде чашата на Слънцето.

— Наливай!

Тръгна из офиса. Главата му се цепеше по шевовете.

— Имаме ли седалгин?

— Да.

— Донеси ми и кажи на Лидия да не ме чака. Да ляга и внимавайте мама да не надуши нещо!

Афганците? Ние застреляхме техните „военни кучета“, в болницата, те взривиха Жоро. И така до кога?...

— Моля? — обади се Дебелият.

— Пентхауз, на телефона е Изов от „Нерон“.

— Вълкът?

— Същият.

— На какво дължа тази чест — Дебелият се засмя весело. — Да не би Оливия литовката да се е върнала?

— Не, по дяволите! Ще те помоля за лична услуга. Дължиш ми я, Пентхауз.

— На твоите услуги, Вълк. Стига да съм в състояние да ти помогна.

— Разбира се, че си. Къде е Чайковски?

— Чайковски, кой Чайковски?

— Не композиторът, разбира се. Трябва ми новият шеф на „Нева“.

— О, така ли? Защо не се обърнеш към Япончик?

— Много добре знаеш, че замина за Щатите.

— От тебе чувам. — Дебелият мисли известно време, после каза:

— Ще трябва да поразпитам за този Чайковски. Можеш ли да ми се обадиш след един час?

— Ще се обадя.

Влезе Слънцето. Вълкът изпи един седалгин-нео и взе чашата.

— Какво прави Лидия?

— Вечеря с майка ти.

— Добре. Усили охраната.

— Тридесет цигулари има долу.

Вълкът кимна одобрително. „Ще се напия като скот! Тази нощ аз ще бъда най-пияния човек в България!“ Набра вилата на брат си. Обади се Гери.

— Говорих с Мартин, Вълк. Лека му пръст, горкият.

— Да, Бог да го прости. Как е брат ми?

— Спи.

— Не му казвайте. Не е в състояние да понесе такава новина.

— Даваме си сметка, Вълк. Бъди спокоен. Къде е Кольо?

— Казах му. Идва.

— Имаш ли нужда от нас?

— Не. Стойте във вилата и си отваряйте очите. Мартин ще ви държи в течение... — изключи. — Наливай, Слънце. Чашата да е винаги пълна.

Няма го Жоро. Отиде си. Ред е на Чайковски. Влезе Мартин.

— Змея е блокирал Боровец, шефе! Гепил е трима афганци. Един чеченец и двама украинци.

— Да ги черпи по една малка. Веднага! И в пещерата. Той знае!

Мартин отново хукна да изпълнява заповеди. Не беше минал половин час, когато Дебелият го потърси.

— Вълк, оказа се, че има такъв човек. Япончик ли ти събщи името му?

— Не.

— Точно такъв отговор очаквах. — Дебелият се изсмя отново. — Запиши един номер. Чайковски чака да му се обадиш.

— Пентхауз?

— Това е всичко, което мога да направя, Вълк! — връзката прекъсна.

„Трябва ми не мобифона на Чайковски, а местонахождението му. Вълкът вкара номера в компютъра си, но не се обади. Какво да си говори с този скот. Трябва ми главата му, не гласът...”

В полунощ обаче се обади самия Чайковски.

— Моите съболезнования, Вълк.

— Кой се обажда? — Нерон вече беше много пиан и го съзнаваше.

— Майор Анатолий Чайковски — беше отговорът.

— Ти ли взриви колата?

— Лично, не. Ти ли застреля моите хора в болницата?

— Слушай ме внимателно, другарю майор. Ще ти прегризя гърлото, руско копеле! Ти си мъртъв, смърдящ плъх... ти си...

— Господи, какви маниери! — руснакът се изсмя в слушалката и изключи.

Вълкът си даде сметка, че е чувал музика през цялото време. Да, Чайковски слушаше валсове.

Всъщност Чайковски слушаше „Лешникотрошачката“ на П. И. Чайковски.

* * *

Погребаха и Жоро Близнака. И той по реда си легна между цветята. Погребението беше пищно, царско, но погребение. Струпаха се всички живи „артисти“, изпратиха стария си приятел във вечното му жилище и се разотидоха потиснати, обзети от мрачни мисли. Кольо близнака отведе майка си направо в болницата, Вълкът и Борис Каранов се прибраха в бункера. Избягваха да говорят, но и не можеха да мълчат вечно.

— Помниш ли имаше един депутат Асен Мичев? — попита Борис.

— Дебел с очила? Комунист.

— Същият. Беше комунист, после стана АСО, АСП, СДС... Какъв ли не беше. Всъщност е мошеник с икономическо образование.

— Сещам се. Та какво, Мичев?

— Събрал е няколко бивши приятели и са образували застрахователно дружество. „Пирана“ АД, Маджо и Пашата са съпрезиденти. Депутатът ги отваря на финансиране, кредити т.н. Няма по-добри пазители на застрахователно имущество от бивши рекетъори. Помисли върху такава възможност.

Вълкът натисна звънеца и изчака появата на Мартин.

— Доведи Валери!

Каранов повтори същото и пред председателя на банката.

— Не си обърнал внимание, бате Вельо — каза шурейт му. — В доклада за фондовия капитал на „Нерон-банк“ специално се спирам върху огромните възможности на застрахователното дело. Трябва да бързаме, докато все още има място на пазара.

— Прав си, пропуснал съм тази чест. — Вълкът въобще не беше отварял разработката му, но я държеше на бюрото си и всеки ден се канеше да я прочете. — Искаш да вдигнем уставния капитал от 1 на 5 милиарда, така ли?

— Да — каза Валери. — Ще бъде много далновидна операция с оглед приватизацията.

— Вдигни го тогава... И застрахователното дружество! Как не съм се сетил, д'еба мама му. Това е идеалната форма да легализираме дейностите си... Всичките! Каране, имаш едно пиене от мен. Още сега...

Влезе Мартин.

— Шефе, брат ти е на телефона.

— Кажи му, че довечера ще ида във вилата! — отсече той.

Гореше от нетърпение да види брат си, но преди това имаше друга много важна среща.

* * *

Козелът го очакваше. Беше се облякъл като за прием. Благодарствието беше започнало да му личи, но поне проявяваше вкус и се опазваше, засега от лукса на парвенюто.

Срещнаха се както обикновено в творческия дом в Лесидрен. Козелът беше сам както винаги. Нерон влезе придружен единствено от Слънцето.

— Ще се жениш ли? — попита Вълкът докато седнаше.

— Сам не се живее — неопределено каза бившето ченге. — Какъв ти е зора, Вълк!

Нерон го погледна разсеяно.

— Иззех функциите на Господ, Козел. Осъдих трима души на смърт. Повиках те да ти поверя екзекуцията им.

Козелът подсвирна изненадано.

— И кои са щастливците?

— Пентхауз, Тодор Беров, Чайковски.

„Ти си мъртъв, Вълк!“ — помисли ченгето, но попита:

— Не е ли голям залък за преглъщане? Да не се задавиш, Вълк?

— Трябва внимателно да изпипаме работата. Бижутерска изработка и ти ще бъдеш моя ювелир. Това ще бъде края на всички шибани войни. Стига кръв, да му еба майката. Днес погребях един от най-близките си приятели. За кой ли път! Стига! Падне ли Чайковски, афганците ще подвият опашка, свитнем ли Дебелият и Додко, ескадронът ти ще се саморазпусне... Тогава с кого, по дяволите, ще воювам? — Направи знак на Слънцето да приближи. — Искаш ли нещо? — Козелът поклати глава. — Водка, Слънце, лед и сода!

Козелът мислеше трескаво. Да, войната трябваше да свърши. Крайно време беше, но не и по начина, който Нерон си представяше. Неговият вариант беше неизпълним... по-лошо — абсурден. И „Нева“ и „Пентхауз“, и „Полиинс“ разполагаха с хора, които биха заместили веднага настоящите им титуляри.

— Имаш ли план, Вълк?

— Имам пари — беше отговорът. — Планът е твоя работа.

XII

„Нерон,

Пиша ти това писмо за да ти изразя искрената си благодарност за свободата, която получих благодарение на една заблуда, в която те вкара Япончик. Видеокасетата, която притежаваш е на моята сестра близначка Лайма Иванкова, законна съпруга на импотентния убиец Вячеслав Иванов-Япончик. Не ти разкрих измамата в София, защото и без това щях да търся начин да напусна брат ти. Аз не съм никаква светица, Нерон, но не съм и жената от касетата. Изпитвам добри чувства към теб и семейството ти, но не съм в състояние да прекарам остатъка от живота си с Жорж.

Оливия“

Вълкът препрочете писмото. Сърцето му биеше в гърлото. „Ще се вдигна в Америка и лично ще удуша Япончик.“ И какво от това? Оливия не иска Жоро. Оня руски звяр ме избудалка като малко момченце. Омагьоса ли ме? Какво направи с мен това копеле та му доверих живота на брат си... Но Жоро е жив, а Оливия не иска да живее с него. Ебати абсурда! Ще полудея. На това ли му викат параграф 22?

Нерон заповяда на Мартин да му избере с поръчка Нюйоркския спейсфон на Япончик. Той чакаше руснака без да знае нито какво иска от него, нито дори какво ще го пита, а в този момент болния му брат чакаше него и той се срамуваше да го погледне в очите. Кой му позволи да играе ролята на съдбата? И без това беше отнел прекалено много животи, без да ги е създавал! Кога ли и върху мен ще се изсипе божия гняв. Не Япончик, аз съм за възмездие и Страшен съд!

— Шефе, Япончик на телефона.

Вълкът грабна слушалката.

— Ало?

— Здравей, Нерон. Знаех, че ще се обадиш?

— Къде е Лайма, г-н Иванов?

— О, това никой не знае. В някое казино, на бар, или с краката нагоре в някоя хотелска стая!

— Но е твоя съпруга и живее с теб в Ню Йорк, нали?

— Моя съпруга, формално да. Живее в моята къща — също формално. Това е всичко.

— Коя от двете близначки е на видеокасетата, Япончик?

— Лайма, колкото и да ми е неприятно да го призная.

— И Оливия никога не е била твоя жена?

— Никога.

— И не е тая луда нимфоманка, за която ми я представи?

— Откровено казано, Нерон, знам много малко за личния живот на Оливия.

Вълкът въздъхна тежко.

— Ти ме излъга, Япончик! И ме вкара в смъртен грях. Аз причиних психическо заболяване на брат си.

Япончик мълча известно време.

— Бях принуден да приложа този сценарий. Аз също получавам заповеди, Нерон. А за брат ти искрено съжалявам. Кълна се, чувствам се отвратително. Да се надяваме, че младостта ще надвие заболяването.

— Аз ти вярвах, Япончик.

— Нерон, един ден ще се увериш, че това, което бях принуден да направя е за общо добро?

— Войната продължава. Всичко е както си беше.

— Предупредих те. Не можеш да отречеш.

— Дай ми Чайковски. Без него напрежението ще спадне.

— Искаш предателство?

— Не! Искам мир. Мирът минава през трупа на майор Чайковски.

— Грещиш, Нерон...

Вълкът го прекъсна.

— Дължиш ми Чайковски, Япончик. Трябва да настаня брат си в болница и да съм сигурен, че вашите главорези няма да го сгачят по халат!

Руснакът мълча дълго, после произнесе:

— Долни Богров! — и прекъсна линията.

Вълкът скочи като луд.

— Мартине, събери отбора. Веднага! Викни малките близнаци. Събери всички. Цялата наличност. Да ме чакат на „Герена“ след един час! Действай!

* * *

Долни Богров беше по-голямо село отколкото очакваше. Раздели отбора на две — една част поведе той на юг, другата Гери на север.

Претърсваха къща след къща, нахлузили маски на главите.

— Къде са руснаците — беше въпросът, който задаваше на ужасените селяни.

Обикновено отговорът беше:

— Не знам за никакви руснаци — тогава ги оставяха на мира и продължаваха. Намери се обаче един хлапак, който събра кураж и каза:

— Знам къщата — ще ви заведе.

Тогава чуха стрелбата.

— Сгасили са ги. — Хукнаха след момчето, но все пак закъсняха.

Завариха Гери и Драго да пребъркват четири трупа. Драго му подаде някакъв паспорт и посочи убития Чайковски.

— Това е бившия нов шеф на „Нева“.

* * *

Разпръснаха се по шосетата. Вълкът изпрати основния отбор в Чекотин. Два дни щяха да стоят там на пост и молитва, докато бръмчат ченгетата, а той с Ботьо на волана, Мартин и Слънцето потеглиха към боянската вила на брат му. Чисто и бързо приключиха с Чайковски. Дори да беше импотентен убиец, както го беше нарекла Оливия, Япончик не го излъга, каквото и да струваше това предателство на бандитската му съвест.

Набра мобифона.

— Кажи, вълк? — обади се Козелът.

— Свърших една трета от твоята работа.

— Композиторът.

— Същият. Има среща със Степанчик и Манджурците?
— Да се сетя ли къде?
— В ада, разбира се... Виж, Козел, това беше чиста случайност. Почвай работа! Не ти плащам да гониш курвите с BMW-то на брат ми! Козелът мълча известно време.
— Кой е втория и кога го искаш?
— Давам ти една седмица за шефа на „Поли“! — Вълкът прекъсна връзката и се отпусна в седалката. Едва сега обърна внимание, че автомобилът е нов.
— Каква е тая кола, Ботьо?
— Новата ти шефе. Няма друга такава в България!
Вълкът се огледа. Беше мерцедес 500 купе. На спидометъра беше изписано 340 км в час, четири местна, с две врати... Не кола, а убиец както се изразяваха артистите.
— Кой я гепи?
— Жабата. От директора на някаква банка в Цюрих.
— Каква е пазарната цена.
— 240 хиляди ДМ — продължи да отговаря Ботьо.
— Я чакай да я опитам!
Мерцедесът спря, размениха си местата и продължиха. Страхотен автомобил — движи се по мед и масло. Прав беше оня фейлетонист дето беше писал в „Стандарт“, че разликата между нас и германците е, че те произвеждат мерцедесите, а ние ги крадем.

* * *

Козелът четеше вестници и ядеше грозде в софийския си апартамент. Поне правеше това до обаждането на Вълкът. Сега просто гледаше в една точка и мислеше трескаво. „Дойде денят на Козела! По-скоро седмицата му!“ Бог му бе свидетел, че не би ударил Вълкът, ако можеше. Алтернативата беше безмилостна — или Вълка или Козела, до една седмица... На един от двамата живота беше изтекъл... Твоят, Вълк.

Отиде бос в хола и набра телефона на партньора си.

— Теди, ти ли си?

— Аз — обади се неприятен висок тенор. — Ти кой си?

— Твоят шеф... Милетиев.
— О, каква чест? Какво искаш?
— Дръж се прилично, малкият, и ми говори на „Ви“! — изсъска Козелът в слушалката.
Теди се изсмя нахално.
— Така ще бъде, г-н Милетиев! С какво мога да ви услужа?
— Знаеш ли къде е ресторант „Мираж“? В Квартал „Гоце Делчев“?
— Не, но ако трябва ще го намеря!
— Трябва! След един час ще те чакам на бара!

* * *

Близнаците бяха прекосили София по преките пътища и бяха пристигнали в Бояна преди него. Пред вилата беше паркирана и колата на „Неронбанк“. Вълкът слезе и се огледа. Само цигулари се виждаха наоколо. Драго излезе да го посрещне.

— Как е? — попита той.
— Май по-добре. — Драго вдигна рамене. — Господ знае. Обръсна се за първи път, облече костюм, риза, върза връзка... Страх ме е да го кажа на глас, но май е по-добре.

Вълкът се прекръсти без да иска.

— Къде е?

— Вътре. Катето е при него!

* * *

Завари сестра си и брат си седнали един до друг на професорското канапе, потънали в разговор. В първия момент не го видяха. Пиеха чай и ядяха курабиите на майка им, които без никакво съмнение Катя беше донесла.

— Ало, роднини? — вдигнаха глави. — Спите ли?

— Говориме си — каза Катя. — Ти откога си тук.

— От един час — Вълкът намигна, седна срещу тях и отхапа от майчините си сладки, с които беше отгледан. Не само той — и

тримата. — Какво си говорите?

— Дрънкаме — продължи да отговаря тя. — Тъкмо си тръгнах?

— Изчакай да разменя два лафа с брат ти и ще си ходим заедно.

— Добре. — Катя скочи лека като птичка и отиде в кабинета.

След малко я чува да говори по телефона с мъжа си.

— Как си? — попита Вълкът.

— А ти къде си? — сърдито на въпроса с въпрос го засече Бесният.

— Къде съм! Еба ли му майката къде съм! Главата ми пуши, Жоро. Преди един час перфорирахме новия шеф на „Нева“... С Гери и Драго.

— Затова ли ги нямаше, тия пичове. И те започнаха да се държат потайно като курвите.

— Как си, Жоро? Сериозно те питам.

— Не знам. Губят ми се дни. Изкарах някаква криза... Надявам се да не се повтаря.

— И аз, Господи! — Вълкът се прекръсти за втори път днес. — Добре изглеждаш... На вид нищо ти няма?

— Нищо не ме боли, но ми се губят дни. — Жоро стана и наля два малки скоча. — След Франция взех да давам „заето“.

— Знам всичко за Франция — припряно избърза Вълкът. — Май не бива да пиеш?

— Ще пия за пръв път. Наздраве... Гери ти разказа всичко, нали? — кимна. — Имаш ли представа къде е Оливия?

— Никаква, Жоро.

Мълчаха много дълго. Катя беше свършила разговора с мъжа си и сега говореше с майка им.

— Това е афганско дело. Как мислиш?

— Нямам друго обяснение — кимна Вълкът. — Баща й отдавна търсеше начин да я издърпа?

— Как би могъл да знае, че дъщеря му е в Париж, на еди коя си улица?

— Не изключвай нейната намеса, Георги?

Погледнаха се в очите. Погледът на брат му се заби в мозъка му. „Господи, какъв лъжец съм.“

— Оливия?

— Тя е едната възможност, другата е прихващане от тук! Още от летището.

Бесният се замисли.

— Това е и моето обяснение. Пуснали са ми опашка... Оливия носеше моето дете. Тя беше моята жена.. Афганците са я отвлekli, заставили са я да абортира... Колко му е да я дрогират и да я подложат на кюртаж. Нали? — Вълкът кимна.

— После са я заставили да напише писмото и са я върнали на мъжа ѝ.

— Моят сценарий е същият — каза големия брат. — За щастие вие с Гери се отървахте живи?

— Това защо? — Жоро скочи. — Имаш ли някакво обяснение?

— Не им трябва „мокри дела“ в центъра на Париж.

— Само това?

— А какво друго?

Отново млъкнаха за дълго.

— Ще намеря Оливия, Вельо! Ти ще ми помогнеш да намеря жена си!

— Как?

— Не знам... Ако трябва ще преобърна Америка...

Вълкът го прекъсна.

— А ако е в Русия? Или някъде другаде.

— Не знам — сега Жорж изглеждаше безпомощен като дете. — „Нерон“ е могъща организация. Сам казваше, че управляваме империя. Ебал съм ти империята, ако една жена не можем да открием, та била тя и на Марс!

Жорж страдаше и Вълкът все по-малко понасяше унилите, посърнали и безпомощни очи на брат си.

— Ще мисля какво можем да направим, брат ми! — каза той. — Ще опитам да изтъргувам местонахождението ѝ. Не знам как, но ще търся начин!

— Трябва да откриеш начина, Вельо — тихо, почти шепнешком каза той. — Ако искаш да имаш жив брат!

* * *

— Ало, Пентхауз, на линията е ген. Иван Юлаев!

„Гарсона!“ — помисли Дебелият.

— Приятно ми е да ви чуя, г-н генерал. С какво мога да съм ви от полза.

— Твоите хора са убили майор Чайковски! Чу ли?

Дебелият се ядоса.

— Има нещо вярно и нещо невярно в това твърдение, генерале! Чайковски е мъртъв, но не мои хора го убиха!

— Кой тогава?

— „Нерон“ или Вълкът... както е известен тук. Той води втора година война с „Нева“.

— Искam главата му, Пентхауз! Давам ти десет дни! Ако не спазиш този срок, ще пратя специални хора да вземат своята!

Линията прекъсна.

* * *

— Върви ли брака, Кате? — попита Вълкът. Пътуваха в неговия мерцедес. Банковият и охраната ги следваха.

— О, да, батко. Валери е много добър, а аз май му се качвам на главата. — Сестра му се засмя игриво. — По-скоро него трябва да питаш как му върви брака?

Вълкът я плясна по коляното.

— Пази му достойнството. Това е главното. Наистина случи на добро момче. От ден на ден ми харесва все повече.

— Така ли? — лицето ѝ грееше. — Ще му кажа... Ще се радва много.

— Недей. Ако искам да му казвам нещо, ще му го кажа сам. Хвана ги задръстването. Едва пълзяха през пренаселената София.

— Жоро е болен, Кате.

— Оливия, нали? — Вълкът кимна. — Питай Валери. Винаги съм му казвала, че тази жена ще му донесе нещастие.

— Така се получи за съжаление... Нищо, млад е, ще му мине.

— Мислиш ли?

— Трябва да му мине. Ако е мъж, ще трябва да преодолее тази жена, колкото и да е фатална.

— Не вярвам във фатални жени...

— Добре, добре! — този път я стисна за врата. — От бебе всичко ти е ясно на тебе... Сега съм много напрегнат, Катя, но като се разведри атмосферата, ще те вкарам в семейния бизнес. Една жена трябва да бъде заета, иначе в душата ѝ се настанява дяволът.

* * *

— Добър ден, генерале.

— Здраве желаем, Пентхауз — каза Стоян Боев. — Ядове ли имаш?

— Ядове, разбира се. Убийството на майор Чайковски е вбесило центъра. Искат ривендж? Знаеш ли какво значи това, Стоянчо?

— Отмъщение или преведено на военен език — Ескадронът излиза на светло.

— Умно момче си, генерале — с насилена смях каза Дебелият. — Давам ти сто часа. След това искам да чуя „Пентхауз“, Нерон е мъртъв!

* * *

— Говори генерал Боев.

— Слушам ви, господин генерал — обади се Зорин.

— Ескадронът излиза от прикритие, полковник.

— Подполковник, господин генерал!

— Не ме прекъсвай, полковник Зорин! Сроковете са съкратени. На Вълкът му остават сто часа живот. Ясно ли се изразявам?

— Напълно, г-н генерал! Очаквайте доклада ми! И Стояне...

— Кажете?

— Благодаря за производството!

— Заслужено отличие, Владо. Чакам известие.

* * *

— Козел?

— Слушам г-н подполковник?

— Полковник, Козел.

Баретата се изсмя в слушалката.

— Растеш шеметно, д'еба мама му!

— Да, бе, развивам се напоследък. Козел, боите се сгъстиха. Имаш 200 часа, за да обезглавиш „Нерон“ АД.

Козелът се замисли. Щяха да му стигнат 100 часа, но в слушалката каза:

— Защо такъв галоп, полковник. Ще вземем да надминем галопиращата инфлация.

— Заповед по вертикала. Желая ти благополучно бойно кръщение!

— Благодаря, полковник. Ще се старая.

Теди го чакаше в „Мираж“. Наистина беше красив като икона този хлапак. Ако не бяха злите му, стъклени очи би казал, че е годин единствено за пастор. Козелът изпи един сок мълчаливо, изчака да падне нощта и му направи знак да го следва. Изминаха около 200 метра от ресторанта преди Козелът да каже:

— От тук до ресторанта пътят е целия в дупки и скоростта е ниска. 30–40 км максимум.

— Виждам — сухо каза Теди.

— Добре е, че виждаш. Ела.

Върнаха се стотина метра.

— Тук ще вдигнем засадата. Аз зад това дърво, ти отсреща между боклукчийските кофи. Изляза ли от сянката, ти сваляш с откос предното стъкло на мерцедеса, останалото е моя работа. Ясен ли съм?

— Да — все по-сухо отговаряше младока.

— Като падне стъклото, минаваш през градината, заобикаляш училището, там някъде хвърляш автомата, излизаш от сянката, качваш се на колата и се смесваш с движението. Един час по-късно се срещаме в галерия „Пред Канала“. Това е всичко.

— Не е кой знае какво.

— Радвам се, че не ти пука. Ще се срещнем в неделя, 6 20 ч на самата засада. Чао!

— Аривидерчи — каза младият скот.

* * *

Вълкът подписа документи, учредяващи застрахователното дружество, вдигането на банковия капитал и освободи Валери.

— Жена ти е при мама — каза той. — Аз я докарах. Мини да я вземеш.

Обади се Мартин.

— Имаш Ню Йорк, шефе!

— Здравей, Япончик.

— Добро утро, Нерон. Тук е пет сутринта.

— Извинявай, не съобразих. Брат ми е зле и за това си позволих да те безпокоя. Можеш ли да ми дадеш някакъв телефон на Оливия, адрес или какъвто и да бил друг начин да вляза във връзка с нея?

— Не, Нерон. Нямам никаква представа къде е.

— Сестра й?

— Още по-малко. Мразят се от деца.

— Баща й, тогава.

— Не искам това от мен. Не искам да ти отказвам, но се налага.

— Разбирам, Япончик... Лоша работа... Още един път извинявай и лека нощ.

— Моля, Нерон, няма нищо! Лека нощ.

Оливия се размърда в леглото.

— Кой „Нерон“ беше?

— Същият — разбуденият Япончик пусна крака на пода. — Деверът ти.

— Какво иска?

— Теб.

— Трябваше да му кажеш, че съм мъртва! — каза литовката и зарови нос в пухените възглавници.

* * *

Тази вечер Нейко Змея ставаше на 30 години. Лидия беше при родителите си в Кюстендил, затова Вълкът щеше да ходи сам на тържеството. Всъщност истинската дата беше във вторник, но Змея го

празнуваше днес, в неделя за удобство на старите артисти, които щяха да се стечат в ресторант „Мираж“ от цяла България.

Вълкът се облече и погледна часовника си. Беше 20.30 ч. Тържеството беше обявено в 20. Ботьо вече седеше на волана на новия мерцедес, Мартин беше на обичайното си място зад него.

— Аз ще шофирам — каза Вълкът. — Ботьо, качи се при Слънцето.

Потеглиха.

— Страхотна кола, а Мартине?

— Като космически кораб е, шефе. Вчера с Ботьо вдигнахме 300. Въобще не се чувства скоростта!

Вълкът се засмя.

— Ще се пречукате някъде, смахнати копелета. Нямаме пътища за такава скорост.

Излязоха от квартала и стъпиха на бул. „Гоце Делчев“. Слънцето караше след него, в третата кола бяха цигуларите, „излишна презастраховка! — помисли Вълкът. — И по рождени дни ли трябва да ги влачим!“

Натисна газта и бързо се откъсна от охраната. „Ще ви изпотя до кръчмата!“ — весело помисли той.

— Изостават — обади се Мартин.

— Майната им. Взе ли подаръка на Змея.

— Багажникът е пълен с подаръци.

— Добре — колата наистина вървеше като космическа. Беше набрал аванс от около двеста метра, когато даде ляв мигач и зави към ресторанта. Намали, псувайки на ум кметството. Извади цигара и когато поднесе запалка към устата си, почувства вятъра. Следващата секунда маскиран мъж изстреля първия куршум в главата му. „Козел!“ изкрещя той, но звук не издаде. После прошепна „Джерман“ и умря. Убиецът изстреля още три куршума в главата му и потъна в нощта. Когато охраната пристигна всичко беше свършило. Нерон беше мъртъв. На задната седалка лежеше Мартин. Жив, разплакан и насран.

* * *

— Полковник — каза Козелът. — Запали една свещ за императора!

— Чисто ли мина? — пита Зорин.

— Доколкото може да е чиста мократа работа!

— Някакви оплаквания от партньора?

— Напротив. Истински „хамър“, точен и безчувствен. Ще прокопса това копеле.

— Радвам се да го чуя от вас, майор Милетиев!

— Охо, и аз ли хукнах по йерархията?

— И ти. Вече си заместник командир на ескадрона. Честито, Козел!

— Благодаря. Потъвам за десетина дни. Като се върна ще се обадя.

* * *

Добър вечер, генерале! Как са ти хемороидите!

— Зле — Каза Боев. — Как е Нерон?

— Заспа... завинаги.

— Добре. Наградете изпълнителя!

— Вече го направих. Това е всичко, Стояне. Накисни си гъза в хладка вода. Помага.

— Ще го имам предвид, Владо. Лека нощ и благодаря!

* * *

— Пентхауз?

— Кажи, Стоянчо.

— „Нерон“ АД е обезглавен!

— Сигурен ли си? — не криещ ликуването си попита Дебелият.

— Имаш работа с Ескадрона на смъртта! — каза сърдито Боев и прекъсна линията.

* * *

— Доди, ти ли си? — попита Дебелият, сигурен в отговора.

— Да, Пентхауз, само аз отговарям на този номер.

— Така ли? — изглеждаше учуден. — Няма значение. Донеси утре един милион в офиса ми. И прочети една молитва за упокой на душата. Твоят приятел Велин Изов вече не е сред нас!

— Какво?

— Да, Доди. Прочети му молитвата, можеш свещ да запалиш... ако искаш, но милиона донеси задължително!

* * *

— Генерал Юлаев, Пентхауз ви безпокои.

— Кажи — неучтиво и троснато каза Гарсона.

— Майор Чайковски е отмъстен. Нерон е мъртъв.

— Това е началото, Пентхауз. Добро начало, но само начало. Очаквай специален списък на осъдените на смърт. — Гарсона се изсмя с противния си тенор. — Дълъг списък, Пентхауз, няма да допусна да умреш от скука.

* * *

Смъртта на Нерон потресе държавата. Новината беше на първите страници на всички вестници, в централните новини по радиото и телевизията. Цялата полиция и всички легални и нелегални охранители бяха вдигнати на крак. От убиеца или убийците нямаше и следа. Можеше само да се гадае, кой е имал нужда от тази смърт, и кой я е причинил. Слуховете плъзнаха мигновено. Говореше се за афганско, сръбско и полицейско поръчково убийство, но всичко оставаше в сферата на догадките. Цигуларите на „Нерон“, „обръщаха“ земята, но се връщаха все по-объркани и с празни ръце. Единствено Бесният не загуби самообладание.

— Знам кой е убиецът — започна той. — Отивам да подготвя мама. На вас ще кажа само едно — сгрешиха тъпите му ебалници. Ако той беше Нерон, аз ще бъда Калигула. Горко им.

— Кой е убиецът, Жорж? — син от бяс попита Кольо Близнака.

— Задай ми този въпрос на четиридесетия ден. След панихидата. — Бесният излезе.

Отиваше да занесе страшната вест на майка им.

* * *

Погребението беше грандиозна гледка. Присъстваха всички бандити с име в държавата, депутати от левицата и десницата, футболни звезди, известни артисти, естрадни певци, хиляди любопитни любители на траурни церемонии.

Приближените на Нерон носеха тялото на покойника от бащиния му дом до гробищата на ръце, не криейки стичащите се по мъжествените им лица сълзи. Ридания разтърсваха тълпата. На конвулсии минаваше някаква тръпка на яростно желание за мъст и потъваше бавно в непоносима мъка. Полицията мълчаливо, но и почтително охраняваше траурното шествие. Пътуваше към последното си убежище най-големият играч, който някога се беше раждал в тази държава, а може би и на полуострова. Полицаяте, като всички мъже на риска, подсъзнателно бяха респектирани от името на покойника и без да го признават по своему, искрено го уважаваха.

След ковчега вървеше полуживата му майка, водена под ръка от малкия си син и вдовицата. Следваше дъщеря ѝ с мъжа си и други по-близки или по-далечни роднини.

Стигнаха гроба. Свещениците прочетоха заупокойна молитва и работниците спуснаха тялото в гроба. Зариха го, затрупаха го с цветя. Тогава обезумял и ревящ Мартин се изправи пред траурната тълпа и съвсем сериозно издекламира:

*„Българийо, за тебе те умрях,
а ти достойна майка бе за тях
и те за теб достойни, майко, бяха*

във сетния си час!“

Мартин припадна и се насра отново. Така е в живота — всеки различно реагира на непосилни вълнения.

Край на I Книга

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.